Colecția

Iubiri de poveste

Bestseller internațional

Samantha James

Păcatele vicontelui Sutherland

Samantha James

Păcatele vicontelui Sutherland

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

ALMA
2013

The Sins of Viscount Sutherland
Samantha James

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Păcatele vicontelui Sutherland
Samantha James

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

ISBN ePUB: 978-606-686-646-0
ISBN PDF: 978-606-686-647-7
ISBN Print: 978-606-686-428-2

elefant

Această carte este dedicată, ca întotdeauna, soțului meu, Doug, și celor trei fii, Peter, Christopher și Jack, cu dragoste. De asemenea, vreau să-l salut cu toată dragostea pe Peter, asistentul meu tehnic, care își începe primul an la colegiu.

Prolog

Londra

Se stabiliseră condițiile.

La Rutgers Field, în zori.

Tânărul alesese tipul de pistoale.

Vicontele alesese numărul de pași – șapte.

Căzuseră de acord că se va trage un singur foc de fiecare.

Vremea era oribilă. Ceața se învălătucea și se încolăcea într-un du-te vino permanent printre copacii care înconjurau terenul, de parcă ar fi fost răsuflarea unei creaturi ciudate. Pe chipul vicontelui se prelingeau stropi mari de ploaie; își dădu haina jos și o înmână secundului, ducele de Braddock, care începu să bombăne:

— Ce naiba, omule, erai cherchelit azi-noapte, ești cherchelit și acum. Crezi că nu miroși de la o poștă a brandy? Pe cuvântul meu că e ultima oară când te mai secondez, auzi ce spun?

— Cum dorește domnia voastră, replică vicontele, făcând o plecăciune în zeflemea.

Ducelui nu-i ardea deloc de glumă.

— Cred că știi foarte bine că băiatul este un țintaș foarte bun.

— Asta e, răspunse vicontele, ridicând din umeri. El m-a provocat pe mine, nu eu pe el. Dacă n-ai fi fost la etaj – stai să mă gândesc cum să formulez delicat –, implicat emoțional cu iubițica ta, l-ai fi auzit și tu. M-a acuzat c-am trișat la cărți, așa că l-am acuzat și eu pe el că trișează, moment în care s-a simțit jignit și mi-a aruncat mănușa în față și n-a fost chip ca imberbul să se răzgândească. Mi-a spus foarte semeț că preferă o modalitate bărbătească de rezolvare a disputei.

Ducele se încruntă.

— Barmanul de azi-noapte mi-a zis că acum vreo două săptămâni aproape i-a smuls brațul unui matelot cu un glonț.

Vicontele zâmbi ușor.

— Păi ce să zic, înseamnă că nu-i chiar așa mare țintaș dacă matelotul acela e încă în viață. Poate ar trebui să se apuce de box.

— Nu-i de glumă. E foarte temperamental; ba chiar aș spune că semănați destul de mult.

Vicontele nu reacționă. Tânărul nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Avea mintea înfierbântată și era o fire machiavelică și nechibzuită. Probabil că și el fusese la fel la vârsta lui. Însă cu siguranță tânărul nu merita să moară pentru asta.

Vicontele își trăise fiecare zi ca și cum ar fi fost ultima… ca și cum s-ar fi rugat să fi fost ultima.

Nimic nu-i mai oferea plăcere. Nu acum. Nu-i mai păsa de nimic în afară de mama lui. Își aduse aminte de Brightwood, de proprietatea familiei lui și scrâșni din dinți. Trecuseră deja doi ani de când venise în Londra și își jurase că nu se va mai întoarce acolo decât cel mult într-un sicriu.

În mod ironic, poate că momentul acesta se apropiase.

Îi înmână pălăria ducelui. Ploaia torențială reîncepu cu putere.

— Domnilor, ocupați-vă locurile, spuse un bărbat pe nume Cavendish, după care își drese vocea.

Lângă el se afla și medicul. Începeți numărătoarea.

Vicontele era deja ud până la piele. Apa i se scurgea prin pletele închise la culoare pe frunte.

— *Unu*.

Își reaminti cuvintele prietenului său. „Pe cuvântul meu că e ultima oară când te mai secondez.” Cu puțin noroc, poate nici n-avea să mai fie nevoie vreodată.

— *Doi*.

Erau puține șanse ca tânărul să-l rateze de la șapte pași.

— *Trei*.

„Ah, ce bine-i să fii liber.”

— *Patru*.

„Nu mai există sentimentul de vină. Gata și cu durerea.”

— *Cinci*.

„Te rog, Doamne, fă ceva, te rog.”

— *Șase*…

Auzi șuierul ascuțit, apoi simți glonțul străpungându-i mâneca și carnea. Se prăbuși în genunchi.

Strânse din dinți și reuși să se întoarcă, fără să dea drumul nici o clipă pistolului. Umărul drept îi ardea și de abia mai putea ține arma. Știa că avea dreptul să tragă o singură dată. Nu-i păsa nici un pic de așa-zisa onoare știrbită. Nu-l interesa nici măcar că tânărul trăsese mai devreme. Dar dacă el încă nu trăsese... trebuia doar să reziste o rundă. De ce îi păsa însă de respectarea onoarei tânărului – n-avea nici o idee. Dacă nu trăgea și el, tânărul avea să-și piardă onoarea în fața aristocraților de același rang cu el. Toți aveau să-l evite.

Scrâșni din dinți. „La naiba!” Încercă să deslușească ceva prin ceața aceea ciudată, care continua să îi împresoare din toate părțile. Bine măcar că nu trebuia să se chinuie să țintească.

Apăsă cu mâna tremurândă pe trăgaci. Mulțimea care se adunase începu să se împrăștie.

Scăpă pistolul. Se simți sleit de puteri și alunecă în față.

Oamenii începură să alerge în jurul lui. Cineva țipă sau poate doar i se păru. Urechile îi vuiau din ce în ce mai tare.

Hainele îi erau ude leoarcă. Fața i se lipise de iarba rece. Umărul îi ardea.

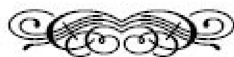
Știa că rana nu fusese mortală.

Ar fi vrut să țipe din toate puterile. Să urle cu disperare și furie.

Se rugase ca ziua aceasta să-l trimită direct în infern.

Din păcate însă, trebuia să mai trăiască o vreme în iadul de aici.

Capitolul 1

Noaptea își intrase pe deplin în drepturi.

Oricine ar fi privit-o acum pe Claire Ashcroft ar fi fost de părere că era însăși personificarea încrederii de sine și a calmului. Cu greu și-ar fi putut da seama că în sufletul ei chinuit mocnea setea de răzbunare. Știind că demonul care o tortura era aproape, simțea că i se strânge stomacul.

El se afla în dreptul uneia dintre ieșirile sălii de bal, o siluetă înveșmântată în negru – o culoare care îl prindea bine. Haina îi era perfect mulată pe umerii lați și musculoși; nu se zărea nici măcar o singură cută. Înalt și puternic, ca o coloană din Grecia antică; atât de înalt și impunător, încât părea că ajunge până la tavan. Era întruparea forței. A siguranței de sine.

Privirea îi alunecă asupra profilului lui. Era într-adevăr un bărbat atrăgător. Părul era negru ca tăciunele și tuns scurt. Obrajii îi erau semeți, coborând lin spre maxilarul pătrățos. Era proaspăt bărbierit, dar tenul îi era ușor întunecat. Îi trecu prin cap că probabil se bărbierea de două ori pe zi.

Fără nici o îndoială, atitudinea lui era impresionantă, dar în același timp nepăsătoare și sfidătoare. Expresia de pe chipul lui era impenetrabilă.

Claire simți că i se taie respirația. Imaginea lui o făcea să se cutremure.

Bărbatul scrută cu atenție încăperea. Claire descifră în privirea lui plictiseală și cinism. Ochii îi erau reci, de gheață, ca și cum ar fi fost din altă lume. Apoi se întoarse…

Privirile li se încrucișară o fracțiune de secundă, plină de intensitate.

Carevasăzică acesta era vicontele Grayson Sutherland.

Acesta era ticălosul care îi ucisese fratele. Bărbatul care îi schimbase viața pentru totdeauna.

Simți mii de furnicături pe șira spinării. Cuvântul care descria perfect modul în care o privise era „sălbatic”. Într-o clipă fu năpădită de o mulțime de sentimente. Era ca și cum lumea se oprise în loc. Cea mai clară impresie pe care i-o făcuse era… Claire încercă să găsească cel mai potrivit cuvânt. Impresionant. Aproape înspăimântător de impresionant. Nu se așteptase la asta. Fusese ca și cum ochii lui – oare erau albaștri sau gri? – o sfârtecaseră în mii de bucăți. Începu să tremure, aproape vizibil.

Cineva îi puse o mână pe umăr.

— Claire?

Era Penelope. Buna și drăguța Penelope, care o ajutase din tot sufletul să organizeze această recepție, la care invitase toată lumea bună. Cea mai bună prietenă a ei, Penelope Grove – fostă Robertson, actualmente măritată cu Theodore Grove.

Terminaseră școala în același timp, deși Penelope era cu un an mai mare. Împreună formau o pereche ciudată. Penelope era delicată ca un bibelou de porțelan, minionă și cu trăsături angelice. Claire era aproape cu jumătate de cap mai înaltă decât ea, cu membre lungi și subțiri. Nu-i plăcuse niciodată felul în care era proporționată.

Se cunoscuseră într-un mod mai degrabă bizar. Claire se simțise întotdeauna exclusă din toate grupurile. Era mai înaltă decât majoritatea fetelor și, uneori, chiar mai înaltă decât unii dintre băieți. Nu era de mirare că nu fusese prea populară la școală. Fusese distracția principală a multor fete mai mari. Avusese multe momente în care glumele făcute pe seama ei o puseseră în situații jenante. Încercase să mascheze faptul că suferise din cauza asta, dar nu îi fusese deloc ușor. Într-o zi se afla în

curtea școlii și văzuse cum o fată mai mare, pe nume Ramona, o împinsese dinadins într-o baltă pe Penelope, care se stropise toată pe rochie și pe față cu noroi. Claire îi zărise lacrimile și în acea clipă văzuse roșu în fața ochilor. O ajutase pe Penelope să se ridice și apoi se dusese la Ramona.

Un moment mai târziu, Ramona căzuse în fund în mijlocul bălții și izbucnise în lacrimi.

O, ce satisfacție!

Din acea zi, Ramona nu le mai necăjise niciodată pe nici una din ele.

Iar partea bună fusese că nici nu o dăduseră afară din școală, dar doar datorită intervenției părinților ei.

Deveniseră prietene de nedespărțit. Și adevărul era că Penelope fusese cea care o învățase mult mai multe despre ce înseamnă să devii o lady decât ce făcuse la școală.

Iar acum Claire nu se mai simțea lipsită de grație. Nu o mai deranja că era atât de înaltă. Dimpotrivă chiar, acum era o femeie a cărei înălțime o scotea în evidență într-un mod pozitiv și reușea să atragă multe priviri admirative. Ținuta îi exprima mândrie și eleganță, membrele îi erau lungi și delicate. Pe neașteptate însă, mama ei se îmbolnăvise brusc și familia trebuise să se întoarcă în Wildewood, înapoi la țară – toți, mai puțin Oliver. Claire rămăsese acasă să-și îngrijească mama suferind de o boală de plămâni și să-i stea alături în clipele lungi și dificile. Nu avusese timp, și nici chef de fapt, să își mai facă apariția în societate. După toate lunile petrecute la căpătâiul mamei, toate i se păreau acum superficiale și insipide.

Apoi primise vestea aceea îngrozitoare – moartea lui Oliver.

Ba nu, se corectă în sinea sa. Nu moartea…

Uciderea lui.

— Ești pregătită? o întrebă Penelope, cu privirea ațintită spre ea și cu o mână în dreptul burții ușor umflate și ascunse bine sub dantelă, pliuri și panglici. Cu greu se putea observa că era însărcinată.

Claire se încruntă.

— Te simți bine? Copilul…

— Îl simt din ce în ce mai des. Acum se mișcă mai mult, mai ales când aș vrea să trag un pui de somn.

Penelope era convinsă că va avea un băiețel.

— Dar revenind la tine, Claire, spuse Penelope ridicând o sprânceană, aș vrea să-mi spui ce simți exact. Ești pregătită?

Claire trase aer adânc în piept, apoi încuviință din cap.

— Sunt… pregătită.

Se întrebă în gând dacă răspunsese cu destulă convingere. Se părea că nu. Penelope o studie cu atenție.

— Claire, încă poți să te răzgândești.

Claire își ridică mândră capul. Își dedicase mult timp să planifice totul cu minuție și trebuia să recunoască că nu s-ar fi descurcat fără Penelope. Draga și scumpa de Penelope, al cărei soț Theo se afla în peninsulă[1] și lupta împotriva corsicanului acela neobrăzat[2]. Cea mai arzătoare dorință a lui Penelope era ca Theo să vină acasă până la nașterea bebelușului.

Bănuia că Theo n-ar fi fost de acord cu ce avea ea de gând să facă. Ajutorul lui Penelope fusese însă imens. Inestimabil. O ajutase să-și găsească o locuință – o căsuță mică și confortabilă – și multe,

multe alte lucruri!

La început, nici Penelope nu se arătase prea încrezătoare.

— L-am mai văzut la petreceri, Claire, și nu e genul de bărbat cu care ai vrea să ai de-a face. E uns cu toate alifiile. Îi plac lucrurile extrem de aventuroase. Iar în ce privește femeile…

— Știu ce reputație are, zise încet Claire. La drept vorbind, pe această reputație mă și bazez.

— De ce? Cum te ajută pe tine așa ceva?

— N-o să fii de acord, Pen.

— Nu te ajut dacă nu-mi spui tot.

Uneori, Penelope era tare încăpățânată.

— Bine atunci. Mă bazez pe atracția vicontelui pentru femei în general, sper că asta va fi în favoarea mea.

Penelope o privea complet derutată.

— Cum?

În ciuda faptului că era o femeie măritată, Penelope își păstrase în mod categoric inocența. Claire nu-i răspunse nimic, dar Penelope se dumiri până la urmă.

— Claire, nu! Să nu cumva să…

— Să-l fac să se îndrăgostească de mine?

Pen rămase cu gura căscată de uimire.

Claire încercă să îi explice:

— Este singurul lucru pe care m-am gândit că îl pot face. Continuă după câteva momente. Poate că sunt nebună, șopti ea. Dar nu îmi voi mai găsi liniștea până nu o să-l fac să sufere. Trebuie neapărat să mă răzbun într-un fel sau altul! Trebuie cel puțin să încerc, zise, luând-o pe Penelope de mână. Te implor să mă ajuți, prietena mea dragă! Am lipsit vreme îndelungată de la evenimentele din societate. Ai putea să mă introduci în locuri în care n-aș avea niciodată acces fără ajutorul tău, spusese ea, referindu-se la faptul că Penelope era fiică de viconte. Locuri în care el are acces. Ai puterea să mă reintroduci în lumea bună.

— Claire, acest bărbat este o lichea, replică mâhnită Penelope, apoi trase adânc aer în piept. Știa că n-avea cum s-o facă să se răzgândească. Prea bine atunci, se lăsă ea convinsă în cele din urmă. Ești prietena mea, așa că o să te ajut cum pot.

Claire o îmbrățișă fericită.

— Știam că mă pot baza pe tine, draga mea. Știam.

După aceea, grație lui Penelope, toate ușile persoanelor influente i se deschiseseră larg. Ieri după-amiază serviseră ceaiul la Lady Belfield, iar seara fuseseră invitate la petrecerea dată de Lady Sumpter. Acum se aflau la balul organizat de Lady Blakely – primul ei bal – și sperase ca vicontele să fie și el invitat.

— Nu, spuse Claire răspicat. Nu o să mă răzgândesc, indiferent de ce mi-ai spune.

— Îmi fac griji pentru tine, mărturisi Penelope. Nu vreau să suferi din nou.

— Nu mă poate face să sufăr mai mult decât a făcut-o deja, spuse ea plină de amărăciune, simțindu-și vorbele picurându-i venin în suflet. Mi-a răpit fratele. M-a lăsat fără ultimul membru al familiei mele, zise ea, încercând să-și controleze respirația. Gata, Pen. A sosit momentul să mă prezinți lui Grayson Sutherland ca pe verișoara ta văduvă, Claire Westfield, venită în vizită la oraș. O

zări cu coada ochiului pe Penelope, care părea foarte îngrijorată, și se mai domoli. Îți mulțumesc, Pen. Indiferent de ce o să se întâmple, îți mulțumesc.

— Nu mi-aș putea abandona niciodată cea mai bună prietenă din lume, spuse Penelope, strângând-o de mână.

Claire zâmbi. Gata, asta era. Sosise clipa. Dar dacă era în van? Pentru o clipă o cuprinse panica. Dacă vicontele o să-i ghicească imediat intenția? Planul ei era să-l atragă în mreje – să-l facă să se îndrăgostească de ea – apoi să-l abandoneze ca pe ultimul om din lume.

La fel cum făcuse și el cu Oliver.

Nu. *NU*. Era imposibil să-i intuiască planul. N-avea cum să dea greș. Se va întâmpla exact așa cum îi spusese lui Penelope. Își dorea prea mult să se întâmple așa. Și ea, și Penelope fuseseră extraordinar de atente și puseseră la punct toate detaliile.

După moartea lui Oliver, se gândise aproape continuu la Sutherland și fiecare gând o măcinase. Dacă ar fi putut pur și simplu să ia un pistol și să-l împuște pe nemernic la fel cum îi împușcase și el fratele, ar fi făcut-o. Era însă femeie. Ura neputința asta cauzată de simplul fapt că aparținea așa-zisului „sex slab”.

Se zvârcolise în pat multe nopți la rând, neputând să doarmă. Gândurile i se învălmășiseră în minte, le întorsese pe toate părțile, sperând că va găsi o modalitate prin care să-l facă să plătească pentru ce făcuse. Știa că trebuie să fie ceva.

Și într-un final îi venise ideea. Nu mai știa cum s-a întâmplat, dar cert era că dintr-odată nu se mai simțise atât de neajutorată. La urma urmei, reputația lui era de-a dreptul revoltătoare. Se spunea despre el că nimeni nu a îndrăznit vreodată să-i stea în cale și că nici o femeie nu i-a rezistat farmecelor. Reputația pe care o avea ea era că nu-i păsa de consecințe. Pentru numele lui Dumnezeu, existau șanse să se folosească de apetitul lui de nestăvilit pentru femei și să-l întoarcă în favoarea ei.

Și iată cum planul ei se punea în mișcare. Ce urmărea mai exact? Voia să-l facă pe vicontele Grayson Sutherland să fie topit după ea, apoi să-l țină în șah o perioadă, după care să-i dea papucii brusc. Cu un an în urmă nici nu i-ar fi trecut măcar prin cap să facă așa ceva. Nu fusese niciodată o fire răzbunătoare. Nici rea. Dacă însă avea să-l facă să sufere în vreun fel – poate să-i rănească orgoliul –, urma să se declare mulțumită. Iar ei nu trebuia să-i pară deloc, dar deloc, rău de impactul și de consecințele care ar fi decurs din acest plan.

Trebuia doar să știe să-și joace bine rolul.

Penelope sesiză umbra de îndoială din sufletul ei.

— Ești frumoasă, Claire. Toți bărbații de aici se uită după tine.

Pe Claire o interesa unul singur.

O auzi cum se oprește brusc în spatele ei.

— Claire, e aici. Îl văd lângă ringul de dans. E chiar lângă bărbatul cu costum gri în dungi, care e ducele de Braddock. Sutherland e îmbrăcat în negru…

— L-am văzut.

Vocea îi pieri brusc și avu o senzație ciudată, ca și cum altcineva ar fi vorbit în locul ei. Pen o cercetă din nou cu privirea.

— Te mai întreb o dată. Ești sigură că asta vrei?

Chipul lui Claire se întunecă.

— Trebuie, spuse ea cu fervoare, trebuie.

Hotărârea îi alungase orice teamă.

— Să fii cu băgare de seamă, o atenționă Penelope. Ai grijă de tine și nu-l scăpa nesupravegheat.

Deși aparent părea extrem de sigură pe sine, în adâncul ei Claire era absolut îngrozită. Știa însă să-și ascundă toate fricile. Era mult prea important să riște, deși își simțea tot trupul devorat de ele.

Se întoarse spre bărbatul aflat de partea cealaltă a ringului bine lustruit. Își dădu seama că, în acel moment, nu mai simțea decât ură, iar inima îi era plină de venin.

Era chiar acolo – bărbatul care îl ucisese pe Oliver. Cel care îi curmase viața atât de devreme.

Da, își jură că avea să-l răzbune și că vicontele Grayson Sutherland avea să plătească. Trebuia să-l facă să plătească pentru moartea lui Oliver Ashcroft.

Se va dedica în totalitate acestui scop.

Acum era momentul să treacă foarte serios la aplicarea planului.

Pe toți sfinții, jocul începuse.

Aproape de ușa de intrare în sala de bal, se aflau doi bărbați. Unul avea părul negru ca abanosul, iar celălalt o nuanță mai deschis. De la distanță păreau identici ca înălțime și statură. Cei doi erau prieteni de când urmaseră cursurile școlii Eton. Acum se aflau aici, doi dintre cei patru așa-numiți „Lorzi din Sheffield Square”.

Celor patru li se dusese buhul că umblau după femei, dar în special lui Clive Fielding, duce de Braddock. În ciuda reputației lui odioase, în preajma lui erau în permanență mame care îl pețeau, disperate să pună mâna pe el și să-și mărite fetele cu un duce atât de bogat și de arătos; nu le păsa de nimic altceva.

Vicontelui Grayson Sutherland îi convenea situația asta. Multe domnișoare îl priveau doritoare, dar mamele lor le alungau îngrozite, cât mai departe de el. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie că era considerat o bestie sau că nu era considerat o pereche „potrivită”. Odată… odată fusese și el foarte râvnit…

De atunci se schimbaseră însă multe; acum femeile pe care le căuta − și femeile care îl căutau pe el − știau de la început la ce să se aștepte, era un fel de înțelegere mutuală. Nu căutau decât plăcere carnală, atât și nimic mai mult.

Își căutau doar alinarea unul în brațele celuilalt.

Ambii o zăriră pe femeia care se afla în partea opusă a ringului de dans. El, unul, nu mai văzuse o așa frumusețe niciodată.

Nu-și putea lua privirea de la domnișoara aceea încântătoare, îmbrăcată în mătase verde. Părul castaniu îi era prins într-un coc la spate. Linia umerilor dezvăluia o piele mătăsoasă. O urmări cum ridică o mână pentru a-și prinde o șuviță de păr scăpată din coc și fu străfulgerat de o licărire aurită. Purta un inel.

Pe mâna dreaptă.

Zâmbi în colțul gurii, iar ochii îi scăpărară de mulțumire.

Clive își întoarse privirea în direcția în care se uita Gray.

— Văd că nu-ți iei ochii de la acea lady.

Zâmbetul de pe fața lui Gray se lăți. Clive avea dreptate.

— Nu cred c-am mai văzut-o vreodată, continuă Clive.

— Nici eu, murmură Gray, fără să-și ia privirea de la ea. Părerea mea e că merită o cercetare

amănunțită.

— Păi da, spuse Clive încet, ai de gând să faci tu primul pas, că altfel mă duc eu.

— Ba nu, prietene. Ție-ți plac blondele. Și-n afară de asta, n-aș vrea să ne certăm din cauza vreunei muieri.

— Ah, asta niciodată, răspunse Clive, ridicând o sprânceană. Așteptă câteva momente, apoi întrebă. Și ce mai aștepți?

— Chiar așa.

Porni spre ea, dar pe la jumătatea drumului simți cum cineva îl apucă de mână. Își coborî privirea și constată că era chiar mama lui.

Se opri și făcu o mică reverență în fața ei.

— Mamă.

În ciuda constituției plăpânde și a tenului ei palid, Charlotte Sutherland era o prezență destul de intimidantă uneori. Încă o femeie atrăgătoare, avea părul mai închis decât al fiului ei, atins doar în treacăt de câteva fire cărunte.

La ochi semănau foarte tare – aceeași nuanță intensă de albastru.

— Am observat ce vrei să faci, Gray, spuse ea, străfulgerându-l cu privirea. V-am văzut, pe tine și pe Clive, cum o urmăreați pe femeia aceea, mai zise ea, fluturându-și mâna spre acea lady.

Mama lui era o persoană foarte directă. Îl trase aproape de perete.

— Este tânără, Gray, prea tânără pentru tine.

— Adică ce vrei să spui, zise el tărăgănat, că am intrat deja în categoria vârstnicilor, acum, la abia treizeci și trei de ani?

— Nu voi tolera ca fiul meu să distrugă o femeie atât de tânără.

Una dintre sprâncenele negre ale lui Gray se ridică foarte sus.

— Dar mie îmi place să admir orice femeie care a fost înzestrată de la mama natură. Și cred că nu ai remarcat, dragă mamă, dar este văduvă deja. Poartă verigheta pe mâna dreaptă, dar aș pune rămășag că a frânt multe inimi înainte de a se mărita.

— Unde-s ceilalți prieteni desfrânați ai tăi?

— O, te referi la duce?

— Știi foarte bine la cine mă refer. Da, la duce. Și bineînțeles la conte și la marchiz, adăugă ea, strângând din buze. Unde a dispărut ducele?

Se uită de jur împrejur, apoi reveni la fiul ei.

— El și-a găsit deja mica distracție în seara asta? Toate domnișoarele din Londra ar trebui să se păzească de el. Am auzit și eu multe despre așa-zisa lui „vitejie” extraordinară în dormitor. Pe cât de chipeș e, pe atât de fără inimă, zise ea, strâmbându-se. Ca să nu mai zic de conte și de marchiz. Să-nțeleg că balul e prea liniștit pentru gustul lor?

Se referea la Bramwell Leighton, conte de Gresystone, și la Lucian Tremaine, marchiz de Blackthorne. Cei doi nu-și făcuseră prezența în această seară.

Și chiar așa era, ei chiar declaraseră că balul e prea… „insipid”.

— Mamă, pe cuvânt că habar nu am pe unde or fi. Dar de ce nu-i ai la inimă deloc?

— Știu prea bine de reputația de mare amant a ducelui, spuse ea, făcându-și nervoasă vânt cu evantaiul. Nu neg că și contele este un bărbat foarte atrăgător, dar el personal are senzația că este absolut irezistibil, așa-i? În ce-l privește pe marchiz, am auzit și de ultima ispravă a lui – o orgie!

pufni ea dezgustată.

— Mamă! Sunt de-a dreptul șocat cum de știi astfel de lucruri. Urechile tale n-ar trebui să audă așa ceva.

Charlotte își țuguie buzele, total contrariată.

— Sunt la curent întotdeauna cu ce vorbește lumea. Știu de voi, Gray, de reputațiile mizerabile pe care le aveți toți patru. Lorzii din Sheffield Square… ptiu! Mai bine zis Coțcarii din Sheffield Square.

— Asta sigur o să le transmit și lor cu prima ocazie.

— Și ce să înțeleg din asta, că ești mândru de așa o reputație? Mai bine ți-ai da silința să încerci să o schimbi și să faci onoare numelui pe care îl porți. N-ai mai fost la Brightwood de câteva luni. Ce vorbesc eu, cred că de câțiva ani!

— Doi ani, spuse el cu răceală. Au trecut doi ani de atunci. Și mi-am făcut datoria pe care o aveam față de familie.

— Chiar așa? Odată cu numele și titlul pe care le porți ai moștenit și ceea ce se cheamă demnitate, Gray. Iar acum, toată lumea știe de… legăturile tale.

— Mamă, nu mi-am făcut un țel din a seduce și a abandona femei.

— Gray! Ai în tine chestia asta, să tot cauți altă și altă femeie. De ce negi?

Gray se crispă.

— Ia spune-mi, Gray, ai mai avut vreo relație de durată în afara celei cu Li…

— Te rog să nu amintești de Lily, îi reteză el vorba.

Toate lucrurile pe care i le spusese mama lui erau adevărate. Nu mai putea iubi pe nimeni. Dumnezeu îi era martor, nu mai avea nimic de oferit. Și ce n-ar fi dat să poată uita! Problema era că de fiecare dată se simțea vinovat și știa că nu va scăpa niciodată de acel sentiment.

— Dar nu vreau o relație de durată, mamă. Nu o să mă recăsătoresc niciodată. Nici o femeie din cele cu care mă încurc nu așteaptă nimic de la mine și nici eu de la ea. Dacă chiar vrei să-ți spun pe șleau, mamă, nu ne leagă decât o pasiune comună.

— Pasiune! izbucni Charlotte, strângându-și brusc evantaiul. Asta-i în capul tău, Gray? Așa încerci tu să te scuzi? Că pleci din patul ei și nu simți nimic. Că după ce ți-ai satisfăcut poftele…

— Of, mamă, iartă-mă. Ai dreptate. Am folosit un cuvânt greșit. „Poftă” e într-adevăr mult mai potrivit. M-am gândit că „pasiune” nu ți s-ar părea prea revoltător.

— Ia te uită la el ce neobrăzat e! Dacă nu eram în public, îți rupeam urechile!

— Mamă, spuse el rar, te asigur că femeile mele, cum îți place ție să le zici, sunt satisfăcute.

— Nu încerca să mă sfidezi, Grayson Sutherland!

— Te-am supărat, mamă? Tu ești cea care a început această conversație.

Pe chipul lui Charlotte Sutherland se ivi o umbră.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Cum poți fi atât de rece? Te-ai schimbat atât de mult!

Gray recunoștea că avea dreptate. Chiar se schimbase. O parte din sufletul lui era împotriva lumii. Împotriva lui însuși. Înainte, viața lui era alta. Acum însă era gol pe dinăuntru. Existaseră prea multe umbre. Prea multe amintiri. Prea multă durere sufletească.

Viața de odinioară dispăruse definitiv, fără urmă.

„Cum am putut fi atât de orb?”

Asta îl tortura. Gura i se schimonosi de dezgust. Pe cine încerca să păcălească? Pe mama lui nu

putea. Și nici pe Clive. Indiferent de ce făcea, durerea tot nu dispărea. Nu-i mai dăduse pace deloc, oricât încercase să scape de ea. Și încercase din răsputeri. Cu băutură. Cu femei. Durerea însă reapărea de fiecare dată. Indiferent de cât de mult încercase, nu dispăruse nici o clipă. Cum să nu fie pustiit înlăuntru?

În momentul acela simți că o urăște pe mama lui – că o urăște chiar foarte tare – pentru că îl făcuse să se simtă așa.

— Gray! Of, iubitule! Ce s-a întâmplat cu băiatul care erai odată? Nu înțeleg…

— Asta-i clar, spuse el printre dinți. E clar că nu înțelegi.

— Atunci, ajută-mă tu. Ajută-mă să înțeleg! Vreau să fii fericit. Of, Gray, știu că ai pierdut tot ce iubeai…

— Te implor, mamă, termină cu predicile, o repezi el.

Privirea lui Charlotte îngheță.

— Te prefaci că ești cinic pentru ați masca durerea, Gray. Asta înțeleg, și nu mă poți păcăli. Eu știu, spuse ea, îndreptându-și spatele. Acum o să plec.

Gray o prinse de cot.

— Vrei să vorbesc eu cu portarul să-ți cheme trăsura?

— Oi fi eu bătrână, dar mă descurc.

După plecarea mamei lui, Gray își îndreptă din nou privirea către femeia care îi captase atenția. Era tot acolo, lângă coloana aceea de marmură. I se părea o făptură care-i deștepta curiozitatea. Deși era înaltă, avea ceva care îi inspira delicatețe. În același timp, putea recunoaște o femeie pasională de la distanță. Se simți dintr-odată stăpânit de dorință carnală. Încercă să și-o imagineze dezbrăcată.

Picioarele trebuiau să fie subțiri și lungi, suficient de lungi cât să se încolăcească bine în jurul taliei lui. Gândul acesta îl excită foarte tare. Sub decolteul rochiei ghici niște sâni foarte plini. Își imagină cum i-ar fi umplut palmele, ca două globuri din porțelanul cel mai fin. Dorința de a o poseda crescu și mai mult. Perspectiva de a o simți sub el cu picioarele desfăcute îl excită de-a binelea; i-ar fi plăcut într-adevăr să vadă cum e. Probabil că ar fi repetat experiența de mai multe ori.

Și din profil arăta la fel de bine, slabă, cu un nas perfect și gene lungi. Se întoarse spre el și Gray își stăpâni cu greu un oftat. Dumnezeule, era foarte frumoasă. Reacția lui fusese instantanee și intensă. O mai contemplă o dată de sus până jos.

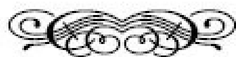
Claire se întoarse și nici măcar nu tresări când îl văzu cum o scrutează cu privirea. Mai mult, îi întoarse o privire la fel de obraznică și contemplativă ca a lui.

Asta fusese reacția pe care contase Claire.

1 Italia (n.tr.)

2 Napoleon Bonaparte, născut în Corsica (n.tr.)

Capitolul 2

O privea atât de intens, încât simțea că-i ia foc pielea. Avea ceva arzător în priviri, ceva care aproape îi oprea respirația. Avu un fel de atac de panică, iar obrajii i se îmbujorară brusc. Era o senzație de necontrolat. Inima îi bătea atât de repede, încât se temu ca nu cumva să leșine.

În jur, toată lumea vorbea. Bijuteriile sclipeau în lumina candelabrelor. Însă toate acestea parcă se topiră în momentul în care el făcu o mică reverență în fața ei.

— *Madame*, vă cunosc?

O, fără îndoială că avea mare încredere în el. Întrebarea lui avea menirea să o atragă într-o discuție. Arăta foarte natural.

Claire nu se așteptase la asta. Era atât de înalt, încât trebui să-și ridice capul pentru a-l privi în ochi. Avea un nas lung și subțire − și arogant, decise ea. Ochii − albaștri și ca de gheață – contrastau puternic cu părul și sprâncenele, la fel de negre ca o noapte fără lună.

Nu se așteptase la un bărbat care să arate ca un zeu. Era cel mai impresionant bărbat dintre invitații din această seară. La naiba și fir-ar să fie! Ea își dorise ca el să arate ca o bestie. Așa și-l imaginase.

Fusese convinsă că ucigașul lui Oliver nu putea arăta decât pe măsura sufletului lui − ca un monstru.

— Nu cred, domnule. Deși simțea că tremură, reușise să-și stăpânească vocea. Își adună tot curajul, încercând să pară demnă, minunându-se în același timp de repeziciunea cu care avusese puterea să-i răspundă. De ce credeți că ne-am cunoaște?

— Chipul dumneavoastră nu este ușor de uitat. Ba din contră.

— Domnule, mă flatați.

— Credeți-mă că nu asta încerc. Sunteți sigură că nu ne-am mai întâlnit? întrebă el, enervant de stăpân pe sine.

Probabil că intenționa să o facă să se îndrăgostească de el cu zâmbetul acela fermecător.

— Sunt absolut convinsă, domnule. De abia am sosit la Londra.

— Atunci permiteți-mi să mă prezint. Mă numesc Grayson Sutherland.

— Încântată, spuse ea, întinzându-i cu răceală o mână. Eu sunt Claire Westfield.

Îi sărută mâna.

— Îmi pare bine, doamnă Westfield, murmură el. N-am putut să nu remarc, spuse el arătând spre mâna ei dreaptă, că sunteți văduvă.

— D-daa, se bâlbâi ea, conștientă fiind că devenise agitată.

Nu trebuia să se piardă pentru că risca să-și năruiască tot planul.

— Condoleanțele mele.

Orchestra începu un cântec nou.

Încă nu-i dăduse drumul la mână.

— Ah, spuse el, îmi acordați acest dans, doamnă Westfield?

Abia apucă să-și tragă sufletul și se trezi că el deja îi petrecuse cealaltă mână în jurul taliei.

O conduse atât de repede spre ringul de dans, încât trebui să se agațe de umărul lui. Încercă să țină

ritmul melodiei; nu mai dansase de mulți ani. Mintea îi fu invadată de o amintire.

Oliver o învățase să danseze.

Trebui să se abțină să nu arate ura pe care o simțea pentru viconte.

Amintirea îi întunecă mintea de durere și se împiedică. Vicontele o apucă mai strâns în brațe.

Trecură în pași de dans pe lângă Penelope, care, deși ușor surprinsă, îi făcu un semn de încurajare.

Claire înghiți în sec. Palma i se odihnea pe pieptul lui, extrem de musculos și de puternic. Cu siguranță se mai ocupase și de altceva în afară de vânat femei și alte plăceri.

Nu se descurca prea bine cu dansatul. Se simțea ca un elefant. Vicontele însă era un partener desăvârșit. Claire nu fusese niciodată o dansatoare prea bună, în pofida lecțiilor pe care i le dăduse Oliver.

Mâna lui îi cuprinse degetele. Claire nu își dorea decât ca melodia să se sfârșească cât mai repede. Mai făcură o piruetă și se dezechilibră. Se prinse de el.

O trase deoparte.

— Doamnă Westfield? Vă simțiți bine?

— Sunt un pic amețită.

Chiar așa era. Faptul că-i spusese adevărul o făcu să se simtă ciudat și îi zăpăci mintea și mai tare. O conduse spre verandă, unde se afla o bancă de piatră, și o ajută să se așeze.

— Aerul proaspăt vă va face bine.

Imediat, apăru și gazda, urmată îndeaproape de Penelope.

— Să chem un doctor? întrebă îngrijorată Lady Blakely.

— Nu, nu, răspunse Claire. Vă rog să vă întoarceți la ceilalți musafiri, îmi pare rău că v-am deranjat. Vă rog să vă înapoiați la petrecere, pentru că mă simt deja foarte vinovată. Și tu, Penelope, te rog, deși cred că ești îngrijorată. O să chem o trăsură. O să-mi revin de îndată ce ajung acasă.

Inima îi bătea nebunește în piept.

Vicontele o privi cu atenție.

— Observ că nu vă puteți controla respirația. Poate că vă strânge corsetul, spuse el, punându-i mâna pe talie. Dacă-mi permiteți…

— Nu, țipă ea.

Un gentleman nu vorbea niciodată despre asemenea lucruri intime! Îi așeză palma peste palma lui, ocazie cu care observă că era mult mai mare decât a ei și foarte caldă.

Pentru o fracțiune de secundă avu senzația că zărește o licărire de amuzament în ochii aceia de un albastru-deschis.

O, ar fi trebuit să bănuiască… îl ocărî în gând.

„Ticălosule! Nenorocitule! Diavol cu chip de om!”

— Mi-e bine. O să-mi revin. Vă rog, domnule, puteți să mă ajutați să mă ridic?

Licheaua luă mâna pe care i-o întinsese; Claire se ridică, îmbujorându-se toată.

— Vă rog să mă iertați, pufni ea. Nu știu ce m-a apucat. Nu m-a mai luat niciodată cu leșin până acum.

— Nu trebuie să vă cereți scuze. În foarte scurt timp voi avea grijă să fiți în pat.

Câtă obrăznicie! Ar fi fost în stare să-l sugrume pe loc.

Cocul i se desfăcuse.

— Dați-mi voie să vă ajut să-l prindeți la loc.

Își înfipse mâinile în părul ei, gest care o făcu pe Claire să-și simtă stomacul în gât, și îi prinse cu dexteritate toate șuvițele răzlețe într-un coc lejer în creștet.

— Gata. Nu m-am descurcat la fel de bine ca servitoarea dumneavoastră, dar e acceptabil.

Claire era prea uluită − și prea furioasă − ca să mai protesteze.

— Vă voi conduce acasă, spuse el pe un ton calm, și mă voi încredința că vă veți vârî în pat imediat.

Să fi fost încă o alăturare inocentă de cuvinte? Părerea ei sinceră era că omul acesta nu avea nimic inocent în el.

Clătină din cap.

— Domnule, sunteți foarte amabil…

— Insist. M-aș considera drept cel mai ticălos bărbat din lume dacă nu m-aș asigura că ajungeți teafără acasă.

Claire constată cu amărăciune că ea deja îi pusese această etichetă. Deja îl vedea ca pe cel mai ticălos bărbat din lume. Însă el era deja la ușă, vorbind cu portarul.

— Trebuie să-i spun lui Penelope…

— Las eu vorbă să i se transmită, zise el senin. V-am adus haina, mai spuse el, ajutând-o să se îmbrace cu veșmântul din catifea închisă la culoare.

Se întoarse apoi spre portar și îi mai spuse ceva, apoi reveni la ea, luând-o pe după umeri.

Claire începu să tremure simțindu-i atingerea. O parte din ea ar fi vrut să fugă rupând pământul de el, cât mai departe cu putință. Dar nu asta își dorea cu adevărat, nu? Reușise să-i atragă atenția, dar dintr-odată se simți foarte nesigură pe ea și se temu că nu va putea face față noii situații.

Că nu-i va putea face față *lui*.

Merseră în spatele casei, unde o ajută să se urce în trăsura lui, după care Claire îi spuse adresa la care locuia.

Schimbară doar câteva cuvinte pe parcursul drumului. Afară începuse să plouă mărunt.

Coborâră din trăsură, iar el o apucă de braț pentru a o ajuta să meargă pe aleea pietruită. Claire se îmbufnă foarte tare – nu avea nevoie de asistență la mers. Căută furioasă cheile și deschise ușa. Servitoarea ei, Rosalie, nu își făcu apariția în vestibul. Se întoarse spre viconte și constată că acesta zâmbea.

— Pot să mai rămân? Trebuie să mă asigur că vă simțiți într-adevăr bine.

— Sigur.

Nu avea de ales. Își scoase mănușile și le lăsă pe măsuța de lângă ușă. De undeva apăru și Rosalie, care închise ușa, apoi dispăru iar. Claire îl privi din nou; zâmbetul aproape i se ștersese de pe chip.

N-avea încotro; își coborî privirea, încercând să se stăpânească.

— Doamnă Westfield? Iar v-a luat amețeala?

— Da, răspunse ea, mirată de sfârșeala care îi pusese stăpânire și pe voce.

Era foarte amețită.

O apucă de umeri și o îndreptă de spate. Claire înghiți cu greu, apoi își ridică ușor capul spre el. Rămase cu privirea pironită asupra liniei gâtului lui, apoi o ridică încet spre bărbia lui. Tresări brusc, dându-și seama cât de aproape stătea de el – erau cel mult câțiva centimetri.

— Sunteți o fire sensibilă?

— În nici un caz!

— Atunci știți care ar putea fi explicația?

Claire se încruntă.

— Poftim?

Urmară câteva momente de tăcere.

— Ați spus că nu vi s-a mai întâmplat să aveți stări de leșin.

— Așa este.

Privirile li se întâlniră.

— Nu cunosc vreun mod delicat prin care să aduc vorba despre această stare, tipic feminină. Dar în cazul în care soțul dumneavoastră, doamnă Westfield, a decedat de curând, credeți că este posibil să fiți…

Încerca să afle dacă nu cumva era însărcinată.

Îi venea să-l plesnească pentru că îndrăznise să deschidă un astfel de subiect.

— Nu. Este imposibil, răspunse ea pe un ton cât se poate de aspru, de care nu putea scăpa.

— V-am jignit. Vă rog umil să mă iertați.

Umil? N-avea pic de umilință în el. O apucă de mâini. Îi trecu prin minte că el probabil ar fi vrut ca ea să îl invite în casă. Capul i se învârtea. Soarta fusese de partea ei și lucrurile se petrecuseră exact așa cum voise. Problema era că totul se întâmplase prea repede.

— Nu aveți de ce, milord. Îmi revin imediat, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. V-aș ruga să mai rămâneți să beți un ceai. Sau poate un brandy? Soțul… soțului meu îi plăcea în mod special această băutură.

Ura o invadă iar. Lui Oliver îi plăcuse foarte mult brandy-ul.

— Vă mărturisesc, doamnă Westfield, că și mie îmi place cel mai mult.

Claire își abătu atenția de la el pentru câteva momente. Fără să știe din ce cauză − nici nu-și propusese, nici nu se gândise de ce − până acum chiar fusese convinsă că dintr-un dulap de băuturi nu poate lipsi brandy-ul – așa că avusese grijă când venise în Londra să se aprovizioneze cu toate băuturile.

Deci nu whisky, ci brandy.

Intrară în salonul de primire a oaspeților și se duse spre masa de lângă canapea, apoi turnă brandy-ul în două pahare. Îi înmână unul dintre ele.

— Noroc, spuse el.

Ciocniră. Claire sorbi puțin din băutură.

Vicontele ridică paharul spre lumină. Brandy-ul era limpede și auriu. Mai luă o sorbitură.

— Îmbătrânit în butoi, murmură el. Într-adevăr e de calitate, doamnă Westfield.

Lui Claire îi trecu prin minte că ar fi putut paria că va fi pe gustul lui… ceea ce era ridicol. Alungă acest gând tulburător.

— Mă bucur că soțul dumneavoastră avea așa gusturi alese.

Vicontele luă paharul în două mâini pentru a-l încălzi.

Apropierea lui îi crea o senzație de disconfort. Distanța dintre ei era foarte mică. Claire mai luă și ea o înghițitură.

Nu, nu fusese doar o înghițitură mică. Alcoolul o arse pe gât și ochii i se umeziră. Se înecă și

începu să tușească.

Vicontele îi luă paharul de teamă să nu îl verse și o bătu ușor pe spate să își revină. Of, nenorocitul, ce se mai distra!

— Cred că nu mai vreți să beți brandy, spuse el. Poate doriți niște vin. Vă place vinul, doamnă Westfield?

Claire își recăpătă vocea.

— Uneori beau un pahar sau două.

— Dar șampanie? Vă place șampania?

— Ca să fiu sinceră, nu am băut niciodată, răspunse Claire, supărată pe ea însăși; parcă era o fetișcană care nu ieșise în lume.

— Acest lucru se poate remedia. Ticălosul, ce se mai distra! Mă voi ocupa personal de îndreptarea acestei situații. O studie câteva clipe. Nu sunteți în apele dumneavoastră, continuă el cu blândețe. Sunt primul bărbat pe care îl primiți în vizită de la moartea soțului dumneavoastră?

Claire își concentră privirea asupra nodului de la cravata lui. Nu se așteptase la o întrebare atât de directă.

— Da, răspunse ea în șoaptă. Sunteți primul bărbat care îmi calcă pragul casei.

Se gândi că iar nu mințise. Era adevărat. Of, cât de adevărat!

— Vă simțiți stingherită de prezența mea aici? Vă fac să vă simțiți inconfortabil?

Înghiți cu greu, împietrită din cauza felului în care el îi vorbea. Din cauza prezenței lui. Părea să aibă o astfel de putere asupra ei, se gândi ea, așa că trebuia să fie cu mare băgare de seamă.

Însă cu toate acestea, recunoscu.

— Da, spuse ea, uluită de faptul că vocea îi tremurase.

Îi luă paharul din mână.

— Vă mulțumesc pentru sinceritate. Voi fi și eu la fel de sincer.

— Poftim?

— Nu sunt omul care să umble cu prefăcătorii.

— Să umble cu prefăcătorii? repetă ea, cu gândul la șarada în care voia să îl atragă, speriată că deja fusese deconspirată.

Nu-i păsa. Nu o interesa deloc ce ar fi spus... dacă ar fi știut adevărul.

— V-aș propune să fim sinceri unul cu celălalt.

— Sunt de acord, spuse ea, iar pulsul i-o luă la goană.

— Vă mărturisesc, doamnă Westfield, că sunt contrariat de faptul că nu v-am mai văzut până acum.

Claire încercă să respire calm.

— Nu am venit de multe ori în Londra. În anul în care eram la vârsta la care puteam participa la evenimentele organizate în societate, mama mea s-a îmbolnăvit, spuse ea adevărul. După moartea ei, sănătatea tatălui meu s-a șubrezit foarte tare. Apoi soțul meu…

Se întrerupse brusc. Urmară câteva minute de liniște.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. De părinții dumneavoastră. De soțul dumneavoastră.

Dar oare chiar îi părea rău de Oliver?

— Ați trecut prin multe întâmplări nefericite, nu-i așa?

Da, așa era. Simți că o podidește plânsul. Începu să clipească des, aruncându-i o privire

nimicitoare pe sub gene. El nu observă.

Grayson așeză paharul pe masă și se ridică.

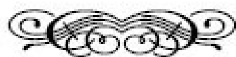
— Cred că ar fi mai bine să mergeți să vă odihniți, doamnă Westfield, spuse el, luându-i mâinile.

Lui Claire nu-i făcea absolut nici o plăcere ca el să o atingă. Îi provoca scârbă.

Îi luă o mână și o duse la buze. Voi să-și smulgă mâna de acolo, dar îl simți puternic și renunță. Naiba să-l ia! În același timp însă, fu contrariată de fiorul bizar care o străbătu când el își lipi buzele de degetele ei.

— Vă doresc vise plăcute.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață, servitoarea o anunță de sosirea lui Penelope. Claire se afla în sufragerie și tocmai servea micul dejun. De obicei se bucura de razele de soare care îi invadau camera. Nu și astăzi.

„Vise plăcute.” Deja era a mia oară când se înfuria.

Ce caraghioasă fusese! Se zisese cu planul ei de a-l ademeni și de a-l seduce pe viconte. Ce-o fi fost în mintea ei de se gândise că ar putea măcar să atragă atenția unui astfel de bărbat?

Nu reușise decât să pară ridicolă. Nu încăpea nici o îndoială că Sutherland îi ghicise planul stupid și probabil că se tăvălise pe jos de râs. Cât de stupidă fusese să încerce să se joace de-a femeia fatală. Fără îndoială că el…

În acel moment, Rosalie o anunță de venirea lui Penelope. Îi făcu semn să se așeze lângă ea.

— Vrei un ceai, draga mea? Un croasant?

Penelope o refuză, mângâindu-și burtica.

— Parcă sunt o cloșcă! Nu mai mănânc, de frică să nu mă îngraș și mai tare.

Era îmbrăcată cu o rochie bleumarin prin care se putea observa conturul burticii.

Claire începu să chicotească. Îi plăcea să o tachineze.

— Ei, aș! Crește el în fiecare zi, nu ești tu mai grasă. Și asta e foarte bine, draga mea. Poate se naște chiar astăzi!

Deși nu părea, Penelope mai avea mai puțin de o lună până să nască. Femeia oftă.

— Mușcă-ți limba, Claire. Dacă era și Theo acasă, n-aveam nimic împotrivă. Felicity e la fel de obosită ca și mine. Golește oala de trei ori pe noapte. Lasă că mai vorbim noi când o să fii și tu în situația mea!

Lui Claire îi pieri zâmbetul de pe buze. Așa cum se arăta prezentul, nu avea nici o șansă să spere la un soț − și la copii. Societatea nu ierta nimic. Iar dacă reușea să facă ce-și propusese − Dumnezeu să o ajute! − numele ei urma să fie legat pentru totdeauna de cel al vicontelui. Legat pe vecie de scandal. Nici un bărbat întreg la minte n-ar mai fi cerut-o în căsătorie.

Dar merita acest sacrificiu. Era convinsă cu toată ființa ei de acest lucru. Merita să facă orice – dar absolut orice! − pentru a-l vedea pe ticălosul de Sutherland umilit în fața ei.

Hotărârea aceasta devenise obsesivă. Își înfipse cu putere dinții în pâinea prăjită.

Așezată de cealaltă parte a mesei, Penelope zâmbi. Claire știa ce-i în sufletul ei în fiecare zi în care Theo nu era lângă ea. Se așteptaseră ca el să se fi întors deja din Italia. Din păcate însă, mai întârzia. Cu toate acestea, prietena ei își păstrase optimismul, draga de ea. Claire o cunoștea prea bine și își dădea seama că, în spatele acestei fațade, Penelope era încordată și supărată.

Se întinse spre ea.

— S-a întâmplat ceva, dragă? Ce te supără?

Penelope scutură din cap.

— Nu, draga mea, n-am nimic.

Claire o luă de mână.

— Pen, o mustră ea cu blândețe, știi că nu trebuie să avem secrete una față de cealaltă.

Lui Penelope îi scăpă un oftat.

— Claire, of, Claire, nu mai știu nimic de Theo de mai bine de o lună. Și am așa mare nevoie de el! Vreau… vreau așa de mult să fie lângă mine când se naște copilul. Am crezut că se va întoarce la timp.

Claire o strânse de mână în semn de încurajare.

— Sigur se gândește la voi, Pen. La amândoi. În fiecare moment. În fiecare secundă.

Se întinse și o îmbrățișă. Penelope nu prea se așteptase ca Claire să aibă tăria de a o îmbărbăta.

Penelope se trase din brațele prietenei ei, cu un zâmbet larg și curajos.

— Tu știi, Claire, că încă nu mi-ai zis dacă ești de acord să fii nașa copilului.

Claire chicoti.

— Dar nu te lași, văd.

— Nu. Serios, m-aș simți mult mai liniștită dacă ai fi de acord, mai urmă ea după o scurtă pauză.

Claire se îmbună.

— Sigur că da, Pen. De ce să nu vreau? Dar nici tu nu mi-ai zis cine o să-i fie naș.

— Păi pentru că încă nu ne-am hotărât! râse ea, apoi oftă din nou. Am sperat că Theo îl va alege; alt motiv pentru care mi-aș fi dorit să fie acasă.

Între cei doi fusese o adevărată poveste de dragoste la prima vedere. Se cunoscuseră chiar în seara în care Penelope își făcuse debutul în societate. În mai puțin de o săptămână se îndrăgostise de Theo, iar după nici două, el o ceruse deja de soție. Părinții lui Penelope insistaseră să mai aștepte șase luni, dar amândoi erau pregătiți să aștepte și o veșnicie, dacă era nevoie.

Iar acum urma să se nască rodul iubirii lor.

Claire își izgoni din minte bruma de invidie și melancolie pe care le simțea. Nu voia să se amăgească singură. Nici nu încercase până acum. Ultimul lucru la care îi stătuse mintea fusese un soț. Singurul bărbat din viața ei fusese presupusul ei soț decedat.

Penelope dădu grai acestei neliniști.

— Claire, spuse ea, dacă această șaradă este descoperită, tu nu vei mai putea niciodată să-ți întemeiezi o familie. Vei fi disprețuită. Nu vei mai putea spera decât la o poziție de guvernantă sau de însoțitoare.

La fel ca întotdeauna, și de data aceasta Penelope îi citise gândurile. Se simți iar invadată de închipuiri negative, dar se controlă și le alungă. Știuse de la bun început că nu va avea parte de o poveste frumoasă ca aceea a lui Penelope cu Theo. De o dragoste profundă și de nezdruncinat. De un soț care să o adore și pe care să-l adore. Sau de copii. Nu va putea nicicând să aibă copii. Drumul pe care pornise cu o seară în urmă îi spulberase pentru totdeauna această șansă.

„Va trebui să reușesc”, îi răsună în minte.

Va reuși. Va reuși cu siguranță. Nu, nu avea să se răzgândească.

— Am mai discutat asta, spuse ea încet, dar cu hotărâre. Sunt pregătită. Sunt bucuroasă să fac orice sacrificiu este necesar.

Îi turnă ceai, apoi îi întinse ceașca și farfurioara.

— Ce s-a întâmplat aseară, Claire? Am întrebat de tine, dar mi s-a spus că ai plecat acasă.

Claire trase aer în piept.

— Da.

— Și vicontele?

Claire ridică ușor ceașca și se prefăcu că suflă în ceai.

— M-a însoțit.

— Și?

— Și… atât.

— Cum adică „și atât”?

— Uite-așa. M-a condus acasă, am băut niște brandy, apoi a plecat. A avut un comportament impecabil. Tonul ei deveni extrem de sarcastic și de acid. Iar aici poți să intervii tu să-mi spui ce proastă am fost să cred că unul dintre cei mai libertini și arătoși bărbați din Londra s-ar îndrăgosti de una ca mine.

— Degeaba spun, sublinie Penelope. Și nu m-am referit la modul în care arăți, Claire. Ești frumoasă. Ticălosul ăla nu te merită, el nu este de nasul tău. Sper să-i vii de hac.

Claire își coborî privirea.

— Spune-mi, Pen, zise ea brusc. Nu ne-a bârfit nimeni că m-a condus acasă? Nu s-a stârnit nici un scandal pe tema asta?

— Nu. Ăsta e unul dintre avantajele de a fi văduvă... Of, Claire, te rog. Te implor! Te implor să te mai gândești. Sau poate ar trebui să vezi întâmplarea de aseară ca pe un semn că nu poate ieși nimic bun din ce încerci să faci. Știu cât de apropiată erai de Oliver. Dar nu trebuie să-i permiți lui Sutherland să-ți distrugă viața mai mult decât a făcut-o deja.

— Sau poate ar trebui să o văd ca pe un semn că trebuie să continuu, spuse ea, apoi tăcu. Mă întreb, spuse ea într-un final, ce invitații va onora diseară.

— Nu te pot convinge cu nimic? întrebă Penelope cu o nuanță de exasperare în glas.

Claire clătină energic din cap.

— Încă nu. De abia am început! Nu pot să mă dau bătută atât de repede.

— Foarte bine atunci. Să văd ce pot afla, dar în curând trebuie să mă pregătesc de naștere.

— Nu o să-ți mai cer altă favoare, Pen. Deja m-am familiarizat cu lumea și locurile și o să mă descurc din ce în ce mai bine singură…

La ușa de la intrare ciocăni cineva. Se auzi vocea unui bărbat, apoi cea a lui Rosalie, după care ușa se închise.

Claire îngheță, iar inima începu să-i bată cu putere. Recunoscuse vocea.

— El e, Pen, spuse ea, fugind înspre holul de la intrare.

Rosalie îl invitase deja să intre în foaier. Sutherland se întoarse și le văzu pe Claire și pe Penelope.

— Bună dimineața, doamnă Westfield, spuse el, scoțându-și pălăria și făcând o mică plecăciune în fața ei, după care se întoarse spre Penelope. Cred că nu am avut plăcerea să fim prezentați seara trecută.

Claire se grăbi să facă prezentările.

— Bună dimineața, milord. Aceasta este prietena mea dragă, doamna Penelope Grove. Penelope, acesta este domnul viconte Sutherland.

Vicontele se aplecă să-i sărute mâna lui Penelope.

— Încântat să vă cunosc.

— Penelope tocmai pleca, spuse Claire pe un ton rigid. Vreți, vă rog, să mă așteptați în salon, milord? Puteți servi un ceai.

— Sigur, spuse el, încuviințând din cap. La revedere, doamnă Grove.

De îndată ce vicontele dispăru, Rosalie îi dădu lui Penelope umbrela de soare.

— Claire, șopti Penelope, clătinând din cap, să ai grijă. Ochii lui… sunt atât de glaciali. Acesta fusese primul lucru pe care îl remarcase și Claire. Îmi dă fiori. Pare că… of, nu știu cum să spun! Parcă te sfredelește cu privirea.

Claire era de acord, văzuse pe propria piele. Fusese mai mult decât un simplu fior când o privise, o făcuse să se cutremure, își spuse ea în gând. Era conștientă că n-ar fi reușit niciodată să îl distrugă, ci doar să-l facă să pice prost, și asta fără să-i pese de ce s-ar fi întâmplat cu ea după aceea. Inima îi fu invadată de dorința aceea aprigă de răzbunare. De-abia aștepta să se răzbune.

O îmbrățișă rapid pe Penelope, apoi se duse în salon. Vicontele stătea lângă fereastră. La auzul foșnitului fustei ei, se întoarse.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat. Nu vă rețin mult. Am trecut doar să mă interesez de starea sănătății dumneavoastră. Sunt încântat să văd că vă simțiți mult mai bine.

— Așa este. Într-adevăr mă simt mult mai bine, milord.

Îi întinse o ceașcă de ceai și degetele lor se atinseră în treacăt. Simți că inima i-o ia iar razna. Îi trecu prin minte că o atinsese intenționat și trebui iar să se abțină să nu-și înfigă unghiile în fața lui.

— Excelent! spuse el, apoi se opri. Își roti capul într-o parte și începu să zâmbească. De fapt, mai am o chestiune de rezolvat cu dumneavoastră. Este frumos afară. Ce-ați zice să facem o plimbare în Hyde Park?

Îi venea să cânte de fericire. „Da, da, da!”

— Mi-ar face plăcere.

— Îmbrăcați-vă atunci și haideți să mergem.

Se duse sus și se schimbă cu o rochie albastră de muselină, tivită cu o bordură elegantă de dantelă albă. Înainte să iasă pe ușă mai aruncă o privire în oglindă. Se înroșise prea tare în obraji? Era foarte nerăbdătoare. Da. Nu. La naiba, n-ar fi vrut să pară extraordinar de încântată. Se pudră puțin pentru a masca roșeața și coborî.

Rotten Row era aproape pustie; se zărea o singură trăsură în depărtare. Cei din lumea bună aveau să iasă la promenadă mai târziu. La ora aceasta, majoritatea oamenilor dormeau, mai ales cei care participaseră la diverse activități noaptea trecută. Chiar așa, oare după ce plecase de la ea, avusese și el parte de anumite „activități”?

Deja începuse să se încălzească, așa că rămase doar cu un șal pe umeri.

Se plimbară de-a lungul lacului Serpentine. Tresări puternic când îl simți cum o apucă de cot cu mâna lui puternică. Îl atinse din greșeală pe antebraț, constatând că era tare ca piatra.

Dacă ar fi ținut-o mai mult decât trebuia de mână? Nu era sigură de cum ar trebui să reacționeze și începu să se alarmeze. Nici în seara precedentă nu purta mănuși când îi sărutase mâna. Retrăi senzația care o înfiorase în momentul acela.

Își alungă iute gândul din minte. Respiră adânc, își închise umbrela și își îndreptă chipul spre soare. Apoi îl zări cu coada ochiului. Părea nedumerit.

— Este prea plăcut afară ca să ne ascundem după umbrelă.

— Să-mi dau și eu jos pălăria?

Trecu imediat la fapte, iar Claire izbucni fără să vrea în râs.

— Nu am nici o obiecție, milord.

Se opriră să se uite la lumina care scăpăta pe deasupra apei.

— Vă dați seama că oricine ne vede acum ar putea să creadă că suntem niște păcătoși. Niște rebeli. Poate ne vor exila.

— Ei bine, spuse ea senină, eu am o scuză.

— Și care ar fi această scuză?

— În inima mea sunt o simplă fată de la țară.

— Da? întrebă el sceptic.

— Da. Nu v-ați dat seama după stilul în care am dansat seara trecută?

— N-am remarcat, susținu el.

Claire își mușcă buza. O tachina − asta făcea, o tachina! Și pe toți sfinții, o făcea să râdă, ceea ce era absurd!

— Nu prea se întâmplă să valsăm la Wildewood.

— Wildewood?

— Da, la casa mea din Essex.

O, Doamne Dumnezeule, ce-i venise să-i spună așa ceva? Ce prostie din partea ei! Dacă el s-ar apuca să-i scormonească prin trecut… Totul se putea duce de râpă. Adevăr… Minciună. Nu putea să le amestece și în același timp să-și păstreze mintea lucidă.

— Mi-au fost aruncate apelative mult mai rele decât acela de „rebel”. Aceasta fiind situația, eu personal nu cred că aș mai avea nevoie de vreo scuză. Uneori cred că sunt primit în anumite cercuri doar datorită mamei mele.

Claire tindea să-l creadă pe cuvânt. Își coborî privirea spre ea.

— Deci așa, spuse el, o fată de la țară? Trebuie să recunosc că v-ați descurcat foarte bine la balul de aseară.

— Mai puțin la partea cu dansul, răspunse ea sec.

Zâmbi.

— Veniți cu mine diseară, spuse el.

— Poftim?

Ochii lui se luminară brusc, iar Claire simți că-i iau obrajii foc. O strânse din nou de mână…

Era sigură că nu-i din pricina soarelui. Se aplecă spre ea. Gura lui era atât de aproape de ea, încât o atinse pe obraz.

— Veniți cu mine diseară. E o piesă nouă la Teatrul Regal, pe Drury Lane. Mi-ar face plăcere să mă însoțiți.

Toată stăpânirea de sine o părăsi, iar inima începu să-i bată iarăși cu putere. Culmea era că nici nu-și dădea seama dacă de încântare sau de teamă. Rațiunea îi spunea că ar trebui să se teamă de el, că este un bărbat periculos. Cu toate acestea, nu putea să-l refuze. Erau prea multe în joc.

Îl privi cu trufie.

— Și mie, milord.

Capitolul 4

Claire nu-și găsea liniștea. Era prea surescitată. Încercase să tragă un pui de somn, dar nu putuse să adoarmă.

Își alese cu grijă vestimentația pentru seara pe care avea să o petreacă la teatru, având în vedere că era „văduvă”. Hainele nu trebuiau să pară ostentative. Se hotărî să se îmbrace cu o rochie într-o nuanță întunecată de auriu, lungă până la glezne.

Rosalie începu să bată din palme.

— O, milady, nu v-am văzut niciodată atât de strălucitoare!

Claire se simțea entuziasmată, dar în același timp și îngrozită.

— Te rog să-mi spui adevărul, Rosalie! Nu este prea provocatoare? întrebă ea, arătând spre linia decolteului. Partea de sus a rochiei era destul de strâmtă, subliniindu-i rotunjimea sânilor. Să încerc să cos o bucată de dantelă peste?

— O, nu, milady! Ăsta e tot farmecul rochiei. Sincer vă spun, decolteul e mai mult decât decent în comparație cu majoritatea celor afișate de femei în general. Iar culoarea este absolut divină! Vă scoate ochii în evidență și par atât de verzi!

Așadar, era pregătită și pentru această seară.

Din nu se știe ce motiv, nu crezuse că o să-i placă la teatru. Spre surprinderea ei însă, piesa i se păru minunată. Se trăsese mai în față pe scaun, din ce în ce mai încântată, ca să vadă mai bine. Însă nu uitase nici măcar un moment că venise împreună cu *acel* bărbat și că acum îi era alături.

De când apăruse în foaierul teatrului, privirea îi fusese atrasă spre el, iar gura parcă i se uscase de emoție. Avusese din nou senzația că este copleșită când îi remarcase alura atât de impunătoare. Nici n-ai fi crezut că e un bărbat cu reputație de dandy. Oricum, era convinsă că nimeni n-ar fi îndrăznit vreodată să-i spună asta în față. Emana prin toți porii un aer de aristocrat autentic, iar umerii îi erau impresionant de lați. Era ca o întruchipare a forței virile, din vârful pantofilor lustruiți impecabil până la albul desăvârșit al eșarfei de la gât. Nici măcar ținuta de seară nu reușea să îi mascheze fizicul impresionant.

Când venise să o ia de-acasă, îl lăsase dinadins să o aștepte câteva minute. După conversația lor de mai devreme, acum era decisă să nu pară prea nerăbdătoare. Apoi, în timp ce cobora scările, îl văzuse privind-o cu un zâmbet ușor în colțul gurii.

Privirea i se oprise asupra umerilor ei goi. Șiragul de perle pe care îl purta Claire era de fapt al lui Penelope. Rosalie îi aranjase întâi cârlionții, apoi îi prinsese părul cu o panglică asortată.

Iar acum ea era cea care îl aștepta pe el. Rămase neclintită în fața lui, în timp ce el o privi din cap până în picioare cu ochii aceia pe care Penelope îi caracterizase drept „glaciali”, și care păreau că o devorează, lăsând-o fără suflare. Probabil că asta și făceau.

— Sunteți absolut fermecătoare, spuse el.

O ajută să-și așeze pelerina pe umeri și porniră.

La teatru, observă câteva persoane pe care le cunoștea. Rebecca, soția lui Sir Brownleigh, tresări puternic când o zări. Încercă să-și păstreze calmul și o salută din priviri.

Loja lui Gray era chiar la avanscenă. Majoritatea oamenilor erau deja la locurile lor. Claire se

așeză și zări mai multe perechi de ochi care o priveau iscoditor. Își dori să fi ajuns mai devreme.

Gray era imperturbabil.

— Am stârnit un pic de curiozitate și remarc că ați băgat de seamă. Vă deranjează? Ignorați-i. În curând va bate gongul.

Își lăsă palma peste vârful degetelor ei înmănușate și împreunate în poala ei... în poala ei! Inima i se zbătea cu putere în piept și îi venea să fugă de acolo. Spera din tot sufletul ca nimeni să nu fi văzut *asta*.

Cortina se ridică. După începerea spectacolului își îndreptă toată atenția către scenă.

După sfârșitul primului act, Gray se întoarse spre ea.

— Vă place piesa?

— O, da, răspunse ea dintr-o suflare. Este fermecătoare.

— Atunci mă bucur că v-am invitat. Ați mai fost vreodată la teatru?

Dădu din cap în semn că nu.

— Înseamnă că soțul dumneavoastră nu era un om cult, spuse el, ridicând o sprânceană. Mergem să bem ceva?

Coborâră în foaier.

— Vin? întrebă el. Nu, văd că au și șampanie. Vreți șampanie?

Încuviință din cap.

Gray se întoarse cu două pahare reci de șampanie. Claire își ridică privirea spre el.

Observă că de cele mai multe ori o privea cu un fel de amuzament ușor obraznic. Se întinse spre ea.

— V-am promis șampanie, sper că n-ați uitat, murmură el.

Câteva capete se întoarseră spre ei. Lui Gray părea că nu-i pasă și o ținea în continuare de mână. De fiecare dată când o atingea, pulsul i-o lua la goană; la fel se întâmplase și în dimineața aceasta, în parc. Privirile li se întâlniră; Claire fu prima care întoarse capul.

Sorbi din șampanie, ușor stresată. Gray părea foarte în largul lui. Un bărbat aflat lângă masa pe care se aflau băuturile se întoarse spre ei. Își ridică monoclul cu mâner la ochi și îi privi stăruitor preț de câteva secunde. Parcă îl văzuse cu o seară înainte împreună cu Gray.

Se apropie de ei, iar Gray îl salută imediat, dar nu mai apucă să îl prezinte, pentru că bărbatul se repezi și-o luă de mână, făcând o reverență în fața ei, după care se aplecă să-i sărute degetele înmănușate. Felul în care o abordase îi spunea că acest bărbat se asemăna cu Gray, fiind la fel de plin de încredere în sine.

— *Enchanté*, *madame*, spuse el afectat. Clive Fielding, la dispoziția dumneavoastră. Iar dumneavoastră sunteți…?

— Doamna Claire Westfield, interveni Gray.

— Unde ai ținut închis acest giuvaier, Sutherland?

Fielding nu-i dăduse încă drumul la mână, așa că și-o trase singură din strânsoare.

— Ascuns, pentru că nu e ceva ce vreau să împart cu tine, replică el.

Claire se crispă. Acest bărbat era la fel de obraznic ca și Gray! Își mută privirea de la unul la celălalt. Ambii erau înalți. Ambii aveau o constituție atletică. Amândoi aveau o prezență impunătoare.

Și amândoi erau niște ticăloși.

Schimbară câteva vorbe între ei. Lui Claire îi trecu prin minte că Penelope ar fi fost chiar mândră

de ea. Fielding îi mai sărută încă o dată mâna.
— Poate ne vom revedea în curând, doamnă. Acum însă vă urez o seară cât mai plăcută.
Claire îl urmări cum se îndepărtează, cu o expresie de ușor dezgust pe chip.
Gray îi surprinse privirea și izbucni în râs.
— V-a jignit cu ceva? Domnul duce încearcă să nu se dezică niciodată de reputația pe care și-a creat-o.
— Este duce?
— Da, Clive, duce de Braddock.
Claire suspină adânc. Nu-i venea să creadă că făcuse cunoștință cu un duce! Își reveni însă rapid din uimire.
— Că veni vorba, milord, ați omis să-mi precizați că și dumneavoastră sunteți de viță nobilă.
— Sunt onorat că v-ați interesat.
„Mitocanul!”
— Și domnia sa are o reputație la fel de scandaloasă ca a dumneavoastră?
— Aș îndrăzni să spun că este cel puțin egală cu a mea. Dar vă rog să-mi spuneți pe nume.
Claire avea în minte multe nume care să-l caracterizeze. „Milord” sau „Gray” nu se numărau printre ele.
În fața lor se opri o femeie micuță, îmbrăcată într-o rochie de satin alb cu negru, cu o fustă foarte amplă. Îi întinse mâna lui Gray, care i-o luă și i-o sărută cu gingășie.
— Mamă, spuse el, vreau să ți-o prezint pe minunata doamnă Claire Westfield.
Mama lui! Femeia arăta a orice, numai a femeie cu copii așa mari nu. Arăta absolut impresionant cu tenul ei ca fildeșul. Cu siguranță fusese foarte frumoasă în tinerețe!
La naiba! Nu era suficient că trebuia să fie tot timpul în gardă în ceea ce-l privea pe Gray – asta dacă nu cumva avea să strice singură totul –, acum mai trebuia să se ferească și de mama lui!
Făcu o reverență în fața ei.
— Încântată să vă cunosc, milady.
— Vă place piesa, doamnă Westfield?
— O, da, milady. Mi se pare fascinantă.
— Londra este orașul culturii. Este chiar mai renumit decât Parisul.
Nu prea știa cum să continue discuția cu vicontesa.
— Nu am fost niciodată la Paris.
— Ce păcat! Este absolut divin sau mai bine zis va fi după înfrângerea lui Napoleon.
Claire își aduse aminte de Theo, soțul lui Penelope.
Vicontesa o studie cu atenție de sus până jos prin monoclul ei elegant.
— Nu cred că te-am mai văzut, dragă… vizitezi des orașul?
— Nu, milady. Dar vă mărturisesc că mi se pare încântător.
— Încântător? râse vicontesa. Eu nu aș fi folosit acest cuvânt, dar cu siguranță viața din Londra poate fi descrisă ca fiind intensă.
Continuară discuția pe același ton câteva minute, iar Claire constată că o plăcea pe mama lui Gray – ar fi preferat să nu. Misiunea ei devenea… mult mai dificilă. Își dorea foarte tare ca femeia să plece.
Charlotte Sutherland îl atinse pe fiul ei cu evantaiul pentru a-i atrage atenția.

— Vino în vizită, fiule. Ne tot întâlnim pe la tot felul de evenimente, dar nu vii niciodată să mă vizitezi. Sper, Gray, ca măcar la petrecerea pe care o voi organiza săptămâna viitoare de ziua ta să vii.

— Mamă…

— O, ce idee mi-a venit! zâmbi ea entuziasmată. Doamnă Westfield, trebuie să veniți și dumneavoastră! Săptămâna viitoare organizez petrecerea pentru aniversarea lui Gray. Vă rog, sunteți invitată. Sunt sigură că vă va face plăcere.

În ciuda faptului că părea o femeie fragilă, Claire sesiză că Charlotte Sutherland putea fi foarte dominantă și rece. Deborda de energie. De asemenea, avea senzația că vicontesa era și foarte ambițioasă și știuse ce trebuie să facă în viață pentru a obține ce își dorește. Își dădu seama că, din punctul acesta de vedere, Gray semăna cu ea. Se întrebă dacă cei doi avuseseră vreodată discuții în contradictoriu.

Claire clătină din cap.

— Milady, sunt flatată de invitația dumneavoastră, dar…

— Insist, doamnă Westfield. Pur și simplu trebuie să veniți, nu-i așa Gray, dragule?

— Mamă, este posibil ca doamna Westfield să își fi făcut deja un alt program.

— Aveți un alt program săptămâna viitoare, doamnă Westfield?

— Păi…

— Nu? Va fi o petrecere minunată, vă garantez, spuse ea repede, fără a-i lăsa timp să răspundă. Acum vă las să vă delectați cu restul piesei, doamnă Westfield. Și am încredere că îl veți struni pe fiul meu să se comporte civilizat.

— O, să fiți sigură de asta, replică ea imediat, după care își dădu seama cât de ciudat îi sunaseră spusele.

Charlotte izbucni în râs.

— Sunt sigură, copilă, că vei face întocmai.

Își luă la revedere de la ei și se depărtă.

Claire simțea că fusese bine studiată și cântărită – și aparent corespunsese cerințelor. De ce îi păsa, n-avea nici cea mai vagă idee. Gray − naiba să-l ia, de ce se gândea acum la el ca la „Gray”? – o sărutase pe obraz.

Capul încă i se învârtea din cauza emoțiilor.

— Îmi permit să spun că mama dumitale este ca o apariție furtunoasă.

— Cel puțin, adăugă el sec.

— Este foarte frumoasă.

— Este.

— Tatăl dumitale este de asemenea aici?

Gray clătină din cap.

— Tatăl meu a murit. Un gentleman i-a cerut mâna mamei mele, continuă el după o scurtă pauză, dar l-a refuzat. Nu a spus niciodată de ce, dar… cumva cred că a simțit că ar fi trădat amintirea tatălui meu, spuse el încet. Părerea mea este că el ar fi fost de acord.

Dintr-odată, Claire se gândi că ar fi fost mai bine dacă nu ar fi venit. Ceva o rodea. Își dorea foarte tare să n-o fi întâlnit pe mama lui. Pentru că o cunoscuse... acum el i se părea mai... uman. Vulnerabil. Nu voise să-l vadă ca pe un bărbat cu familie, care are o mamă care îl iubește și pe care o

iubește. Doar era un criminal cu sânge rece! Oare îi păsase de Oliver? Oare lui îi trecuse prin cap că și Oliver avea o familie care îl iubea? Că acum familia lui îl plângea?

O trase cu blândețe de mână.

— Nu ne întoarcem în lojă?

— Nu mi-a plăcut deloc să văd că se termină piesa!

Claire oftă și se așeză printre pernele elegante din trăsura lui Gray, regretând cu adevărat. Trăsura începu să huruie pe străzile pietruite. Felinarul arunca sclipiri aurii asupra interiorului căptușit cu catifea, iar Claire fu învăluită de un val de căldură. Să fi fost din pricina șampaniei? Probabil. În chip straniu, nu-i păsa.

Gray o privi cu același zâmbet în colțul gurii.

— Te-ai simțit bine în seara aceasta?

Își întoarse capul într-o parte și își strânse pelerina mai bine pe umeri.

— Da, m-am distrat, milord.

Vicontele scoase un sunet dezaprobator.

— Gray.

— Bine. M-am simțit bine, Gray.

— Dar ce părere ai de compania pe care ai avut-o? Ți-a plăcut? Trebuie să recunosc că eu, unul, mă consider o companie extrem de agreabilă.

Claire râse, dar destul de forțat. Mai avea destul până să-și dea seama când o ia peste picior și când nu.

— Poți fi, dacă vrei, și un gentleman desăvârșit, nu-i așa?

— Gentleman? întrebă el, ușor amuzat.

Era ultimul apelativ pe care i l-ar fi adresat cineva. Ticălos. Nemernic. Niciodată gentleman. Grayson Sutherland gentlemanul nu mai exista. Se întoarse spre ea.

— Seara nu trebuie să se sfârșească acum. Este încă devreme. Dă-mi voie să joc rolul de gazdă.

Inima ei începu să palpite.

— Gazdă?

— Da. Mi-am permis să organizez cina la mine acasă? Vrei să mă însoțești?

Vorbea direct, fără ocolișuri. Deși pășea pe un teritoriu necunoscut, acesta fusese scopul pentru care venise la Londra.

— Sună promițător.

— Excelent, murmură el, apoi se întinse și ciocăni de două ori în geamul dinspre vizitiu pentru a-i da noi indicații.

Ajunseră în scurt timp în fața casei din Sheffield Square, construită în stil georgian, din cărămidă roșie și cu o ușă la fel de roșie.

Gray o ajută să coboare, apoi în foaier îi luă politicos haina. Deja începuse să se obișnuiască cu atingerile lui „întâmplătoare”, de data asta peste umerii ei goi. O invită în salon, iar inima începu să-i bată iar cu putere. Camera era parfumată discret de câțiva trandafiri roz. Pe pereți ardeau câteva sfeșnice. Pe o masă era aranjată o tavă cu mezeluri, brânză și fructe.

Claire încercă să-și mai domolească palpitațiile. Mintea îi era preocupată de modul în care ar fi trebuit să reacționeze dacă el i-ar fi făcut avansuri și dacă era normal ca el să-i facă avansuri. Se mustră singură în gând. Asta și fusese ideea, nu? Petrecuseră aproape toată ziua împreună, dar tot i se

părea prea curând... Iar decorul pe care îl pregătise el era perfect. Of, trebuia să se adune. La urma urmei, poza în văduvă. Deja o „acuzase” că este tânără. Nu trebuia să se comporte ca o virgină care roșește imediat.

Ceea ce de fapt era.

— Ia loc, o invită Gray să se așeze pe un divan tapisat cu catifea în fața șemineului.

Apoi îi așeză câteva bucate pe o farfurie și îi turnă o cantitate generoasă de vin într-un pahar de cristal. Claire mâncă tot, apoi sorbi din lichidul rubiniu.

— Cum ți se pare vinul? se interesă el.

— Excelent.

Începu să-și dea seama că el plănuise această întâlnire. Dar n-avea de ce să-și facă griji atâta vreme cât își păstra capul pe umeri.

Limba însă începuse să-i joace feste – băuse șampanie, acum vin. Își plimbă degetul pe buza paharului. I se părea că-și aude propria inimă bătând în piept.

— M-ai adus aici ca să mă seduci? se trezi ea întrebându-l.

Gray se lăsă pe spate.

— Tu ce crezi?

Claire ridică întrebător o sprânceană. Zâmbetul de pe chipul lui se lăți iar.

— Mă întreb cam ce metode de seducție ai încerca să folosești în cazul meu, continuă ea, mirându-se încă o dată de propria îndrăzneală.

El intră în joc imediat.

— Hmmm. Flori. Vin. Te-aș complimenta. Ți-aș șopti vorbe dulci la ureche. Ți-aș spune că buzele tale se aseamănă cu petalele roz ale trandafirilor. Ți-aș spune cât de tare mi-aș dori să sorb vinul direct de pe buzele tale, cum mi-aș plimba limba peste ele.

Limba? Claire era șocată. Nici nu-i trecuse prin cap așa ceva vreodată, dar trebuia să nu se dea de gol.

— De aceea m-ai adus aici?

— Dragă Claire, cu riscul de a părea prost-crescut, îți spun că nu am nevoie să recurg la seducție. Nu este cazul.

— Dar ai aranjat tot acest decor.

— Și uite că ai venit.

Obrajii îi luară foc. Ce nesuferit era!

— Ești îndrăzneț.

— Sunt sincer.

— Deci asta intenționezi? insistă ea. Să mă seduci?

Nu răspunse, dar continuă să zâmbească.

— Ești chiar așa de vicios pe cât vorbește lumea că ești? întrebă ea, deși instinctiv știa că ar fi trebuit să se abțină.

Nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca Grayson Sutherland.

— Există vicioși... și există vicioși simpatici, îi răspunse el.

— Simpatic? Cred că este un termen prea insipid pentru tine.

O parte din ea era de-a dreptul scandalizată de bravada de care dădea dovadă. Pentru că asta făcea,

brava. Gray își dădu capul pe spate și râse.

— Aici îți dau dreptate. Oamenii nu prea asociază cuvântul „simpatic” cu persoana mea. Cred că și mama mea ar fi de acord. Dar sunt curios să aflu, ce fel de bărbat crezi că sunt?

O, Doamne, n-ar fi vrut să știe ce gândea ea de fapt…

Pentru o clipă, vru să-i spună direct. Scutură din cap. „Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să răspund.”

— Cred că știm amândoi răspunsul la această întrebare. Singur ai spus că ești plin de vicii. Ești și afemeiat?

Gray se amuza.

— Există și vicioși care nu sunt afemeiați?

Claire își ținu respirația câteva momente, încercând să-și oprească tremuratul. Of, Doamne, când zâmbea era absolut minunat.

— Eu am întrebat prima, spuse ea, strâmbând din nas.

— Of, Dumnezeule, dacă mi-ai fi cunoscut reputația, nici n-ai fi îndrăznit să mă întrebi așa ceva.

— Uneori nu suntem ce părem, spuse ea, simțind cum în același timp îi încolțește în suflet un sentiment de vină.

— Atunci sunt tentat să cred că ești o femeie misterioasă.

— Sau poate că tu ești un bărbat misterios.

Continuară o perioadă să se tachineze și să vorbească în dodii.

— Vino. Stai lângă mine, spuse el, întinzând o mână spre ea.

Claire era așezată pe divanul din fața șemineului. Îi era cald, deși focul nu era aprins. Parcă tot trupul îi luase foc. Pe pereți se reflectau umbre jucăușe; spera ca Gray să nu-i fi zărit chipul.

Se simțea însă de parcă Gray ar fi știut tot. Stătea atât de aproape de ea, încât genunchii li se atingeau.

Îl privi cum umple din nou paharele cu vin. Sorbi nervoasă, simțindu-i privirea ațintită asupra ei. Nu spunea nimic.

În cele din urmă, lăsară amândoi paharele pe măsuță. O luă de mână.

— Vino, Claire.

Nu voia. Nu uitase că trebuia să-și joace rolul.

Și chiar atunci… O, chiar atunci îi încolăci o mână în jurul taliei și o lipi de pieptul lui. Umerii ei se încadrau perfect pe lățimea bustului său; ca și cum ar fi fost făcută pe măsura lui.

Ochii lui alunecară pe chipul ei.

— Știi ce vreau, Claire?

Mâinile lui Claire erau prinse între trupurile lor.

— Eu…

Îi acoperi gura cu gura lui. Reuși să-și elibereze palmele și le așeză pe pieptul lui. Era un sărut din ce în ce mai pasional. Un sărut care îi transmitea senzații din ce în ce mai deconcertante prin fiecare terminație nervoasă. Un sărut extraordinar de tulburător și dulce, plin de o pasiune pe care nu o mai simțise vreodată. Plăcere și în același timp teamă – teamă de ce avea să urmeze.

Își desprinse buzele de ale ei. Claire își simți obrajii înfierbântați.

— Dumnezeule! șopti el din colțul gurii. Am așteptat acest moment toată ziua.

Se aplecă din nou să o sărute. El era cel care controla și conducea sărutul – cel care o controla pe

ea. Deși visase cu ochii deschiși la acest moment când fusese adolescentă, nu era deloc pregătită pentru ce i se întâmpla acum. Puterea lui asupra ei o fascina. O domina. Sărutul lui era mai presus de orice își imaginase.

Tremura din toate încheieturile când el o eliberă, dar doar pentru a o fixa cu privirea un moment. Un moment care lui Claire i se păru o eternitate.

— S-a întâmplat ceva, Claire?

Nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt.

Se depărtă brusc de ea.

— Tremuri! De ce te temi?

Claire se dădu un pas mai în spate. Avea lacrimi în ochi. Încercă să le facă să dispară.

— Spune-mi ce naiba se întâmplă, spuse el încet.

Adevărul era că *se temea* de el. Avea ceva care aproape o îngrozea.

Nu părea un bărbat pe care să-l poți învârti pe degete, iar aceasta era clipa când conștientiză pe deplin acest lucru. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se năpustească asupra ei să-i smulgă hainele, apoi să profite în voie de ea.

Iar ea nu ar fi putut să i se împotrivească.

Era important să nu-i permită așa ceva. Orice șansă să se răzbune pe el ar fi fost distrusă. Ajunseseră în acest punct; nu era momentul să renunțe.

— Cât timp ai fost măritată? o întrebă el.

Vru să îngaime ceva, dar rămase cu gura căscată.

— Spune-mi, întrebă el direct, e prea curând?

— La ce te referi?

Gray gesticulă nervos.

— Prea curând după moartea soțului.

Claire profită imediat de această portiță de scăpare.

— Da, șopti ea. Nu mi-am dat seama până acum…

Își coborî privirea, dar parcă fără folos. Parcă i-ar fi ghicit toate gândurile.

O luă de bărbie.

— Nu te juca cu astfel de lucruri, Claire. Nu mai ești o fetișcană. Ai fost femeie măritată. Nu orice bărbat s-ar fi putut opri în locul meu. Sunt sigur că știi foarte bine acest lucru.

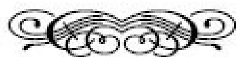
Ce mai era și asta? Făcea pe gentlemanul cu ea?

Își aranjă cu demnitate câteva șuvițe care îi scăpaseră din părul ciufulit.

Din hol se auzi gongul pendulului.

— Vino, spuse el. E târziu. Te conduc acasă.

Capitolul 5

Ajuns înapoi acasă, Gray se duse în birou. Se așeză la masa masivă din stejar și-și turnă o porție generoasă de whisky într-un pahar. Băuse aproape jumătate când Dawes, majordomul lui, îl introduse pe Clive.

— Am văzut lumină la tine, spuse Clive în timp ce se servea singur cu whisky. Poți să-mi spui unde ți-e frumoasa însoțitoare?

Gray se strâmbă, cu privirea pironită pe chibritul cu care își aprindea Clive trabucul.

— Acasă?

— Doarme în propriul pat?

Gray sorbi o gură din whisky-ul irlandez, aducându-și aminte de brandy-ul pe care îl băuse cu Claire.

Clive scoase o trombă de fum.

— Deci te-a lăsat cu ochii în soare? rânji el.

Gray scrâșni din dinți.

— Am priceput, râse Clive.

Gray se gândi la minunata Claire Westfield și la modul în care îl îndepărtase de ea. Nu-i făcea deloc plăcere – sărutul fusese doar o mică parte din ce ar fi vrut el să se întâmple.

Ar fi luat-o din nou în brațe. Ar fi vrut să-și zdrobească iar buzele de gura ei. Să-și îngroape degetele printre cârlionții aceia minunați care îi acopereau triunghiul misterios și să se desfete cu bucățica aceea de carne fierbinte. Să se urce deasupra ei și să se cufunde în despicătura ei încinsă și dulce, să o simtă cum se topește în jurul mădularului lui. Să o călărească precum un adevărat armăsar. Deși conștientiză că era năpădit de tot felul de senzații erotice, se întrebă de ce oare o dorea atât de mult. Se urî pentru că devenise atât de pasional. De obicei era un om extrem de stăpân pe sine; și nu-i plăcea nimic din ce nu putea controla.

Nu-i plăcea deloc cum evoluaseră lucrurile cu încântătoarea văduvă. Unde naiba îi fusese mintea?

Ajunse la concluzia că de fapt nu gândise. Cel puțin nu cu capul.

Nu o adusese acasă la el… În afară de Lily, nici o femeie nu mai dormise în patul lui din casa Brightwood. Doar pe ea o iubise. Iar când ea murise… Alungă toate gândurile negre.

Claire nu era prietena lui, nu trebuia să uite asta. El nu avea… prietene. El avea amante. Orice femeie care nu dorea de la el mai mult decât voia el de la ea îi putea fi parteneră de sex. Orice femeie care putea pleca liniștită din patul lui după ce își potolise poftele, fără a-i păsa de inima lui.

Trandafiri. Vin. Iisuse, oare înnebunise? Se făcuse de râs ca prostul!

Nu era obișnuit să fie respins. Dar Dumnezeu îi era martor, nu își încheiase încă socotelile cu frumusețea aceea de femeie. Se gândi la gura ei, la curba aceea aproape imperceptibilă a buzei de jos, la felul în care o linsese în jurul buzelor. De câte ori fuseseră împreună de-abia putuse să-și desprindă privirea de la ea. Nu, nu era satisfăcut. Nici pe departe. Fusese întrerupt prea devreme. Voise să guste din ea. Își aduse aminte de felul ei grațios de a se mișca; de sânii ei plini lipiți de pieptul lui, sâni care îi umpleau perfect decolteul. O, da, voia mult mai mult de la ea. Se cutremură la imaginea ei în genunchi în fața lui, iar el cu mâinile înfipte în părul ei în timp ce ea…

„Fir-ar a dracului de treabă!” Respiră adânc, mulțumind cerului că stătea pe fotoliu. Se excitase atât de tare, încât aproape îl durea. Era atât de înfierbântat, încât fu tentat să cheme o prostituată.

Ar fi preferat însă să se culce cu frumoasa văduvă – cu cât mai repede, cu atât mai bine. Apoi putea să și-o scoată liniștit din minte.

Clive pufni în râs.

— Ce naiba, Sutherland, dacă n-am ști că a fost măritată, am zice că se comportă ca o virgină. Dar e o lady, nu? Nu una dintre…

Gray îl aținti cu privirea. Prietenul lui avea dreptate. Dacă n-ar fi știut că e văduvă, ar fi putut să jure că e neprihănită. Virginele însă nu-l interesau. Creau prea multe probleme. Lui îi plăcea ca femeia să aibă experiență. Se întunecă brusc la față.

Lily fusese virgină.

Clive încercă să-l descoasă.

— Și, te mai vezi cu ea?

Gray se rupse din păienjenișul de amintiri legate de soția lui moartă și îi aruncă o privire.

— Las’ că știu eu ce vrei tu de fapt, mormăi el. Nu m-am răzgândit. Să nu te bagi, prietene, este a mea.

— Înțeleg că acum n-ai de gând s-o împarți cu mine. Dar după ce te saturi de ea − iar Clive știa prea bine că așteptarea lui nu va dura prea mult − să mi-o trimiți mie. O s-o alin eu.

Gray pufni scurt.

— De când te mulțumești tu cu femei părăsite de alții?

— Aș fi înclinat să fac o excepție în cazul minunatei doamne Westfield. Și nu uita că încă nu e a ta.

Gray se abținu să-i răspundă, mulțumindu-se să se uite urât la el. Nu-i surâdea deloc ideea ca frumoasa Claire să-și găsească consolarea în brațele altuia. Naiba să-l ia și pe Clive!

Se întinse să reumple paharele. Nu i se mai întâmplase de foarte mult timp ca o femeie să-l respingă. Trebuia să fie sincer cu el însuși. Faptul că îl refuzase nu îl făcea să o dorească mai puțin.

Din contră, acum o voia și mai mult.

Nu umblase niciodată după nici o femeie și nu din cauza faptului că ar fi fost arogant. Nici măcar după Lily...

„Lily...” Amintirea ei era ca un cuțit înfipt în inimă. Lily și…

Deja îl durea sufletul. Doamne Dumnezeule, oare avea să o uite vreodată? Oare avea să o *ierte* vreodată?

— Mama a invitat-o la petrecerea dată în cinstea mea săptămâna viitoare. La naiba, parcă aș avea doi ani, așa mă tratează.

Clive îi zâmbi compătimitor.

— Vrea să te ajute să te vindeci, spuse el încet.

Gray se închise în sine, atât de vehementă era reacția lui la orice amintire, iar Clive știa asta. Mama lui știa. Nu mai avea nimic de oferit. Nimic.

— Sunt vindecat, se răsti el, iar dacă vrei să rămânem prieteni, te rog să nu mai zici nimic. Gândul îi zbură la discuția pe care o avusese cu o seară înainte cu mama lui.

Clive îl lăsă în pace. Gray avea o latură ascunsă tuturor celor din jurul său. Nu permitea nimănui să-i mai ajungă la suflet și să îl rănească. Era ceva care nu avea să se schimbe vreodată. Imposibil.

Vina era prea mare.

— Petrecerea de la casa ta de la țară, spuse Gray dintr-odată. Când e?

— În weekendul următor. De ce?

Gray zâmbi cu subînțeles.

— Frumoasa doamnă Westfield este cumva pe lista invitaților?

Clive își arcui șmecherește o sprânceană.

— Nu, dar cred că situația se poate remedia.

Ochii lui Gray sclipiră de satisfacție. Se lăsă pe spate.

Luă sticla de gât și mai turnă un rând. În scurt timp își desfăcură cravatele de la gât, apoi nasturii de la cămăși și băură până aproape terminară toată sticla, după care Clive plecă.

Durerea dinlăuntrul lui însă nu dispăruse. Aburii alcoolului o mai domoliseră, dar mintea tot nu i se liniștise. Din păcate știa și de ce, și aproape că îl ura pe Clive că îndrăznise să aducă vorba despre Lily. Trase pătura deoparte și se dădu jos din pat, așa dezbrăcat cum era. Se duse pe balcon și rămase să privească acoperișurile. O boare de vânt umflă draperiile ușilor franțuzești. Întunericul îl învălui din toate părțile. Deodată, liniștea fu spartă de un sunet care îi sfâșie sufletul.

Plânsul unui bebeluș.

A doua zi, Penelope veni să ia ceaiul pentru a o mai iscodi pe Claire.

Aceasta o conduse în camera de zi.

— Pen, ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată. S-a întâmplat ceva cu copilul?

— Nu, mă simt bine. Acum se mișcă des. Uneori, am impresia că nu doarme niciodată, spuse ea încercând să zâmbească.

Claire se întristă. Probabil că era tristă din pricina lui Theo.

— Hai, draga mea, spune-mi ce te supără?

— Claire, eu… nu mai știu nimic de Theo, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu mi-a mai scris de câteva săptămâni. Nu… nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— Nu plânge, porumbițo. Sunt sigură că trebuie să existe o explicație logică. Poate că s-a stricat vremea. Poate că sunt într-o zonă unde nu funcționează poșta.

Lacrimile îi curgeau șiroaie.

— Un alt comandant, colonelul Stokes, s-a întors împreună cu plutonul din Italia.

— Și?

— Am fost la el, Claire. M-a informat cu regret că nu știe nimic de Theo și de detașamentul lui. Dar a spus…

Deja plângea în hohote. Claire o luă în brațe, încercând să o îmbărbăteze.

— Colonelul… mi-a spus că a auzit că bătălia… a fost cumplită și că au murit mulți soldați, îngăimă ea cu greu. Claire, mi-e atât de frică. Dacă Theo…

Încercă să-și stăpânească plânsul, dar fără folos.

— Liniștește-te, draga mea. Of, Pen, nu trebuie să gândești așa. Așa e, n-ai primit vești, dar gândește pozitiv. Încă nu e totul pierdut, spuse ea, dându-i o batistă. Nu mai plânge, Pen. Știu că ți-e greu, dar gândește-te la copil, nu-i priește.

Penelope își mai domoli plânsul și își șterse ochii.

— Șterge-ți bine lacrimile, mai spuse Claire, îmbrățișând-o din nou. Așa, draga mea, e mai bine

acum.

Penelope încercă să-și revină.

— O, Claire! Nu știu ce m-aș face fără tine. De când ne-am cunoscut la școală mi-ai fost cea mai bună prietenă… mă rog, în afară de Theo…

Claire zâmbi.

— Așa și trebuie, draga mea. Soțul și soția sunt cei mai buni prieteni din lume.

Penelope se calmă. Schimbară subiectul și vorbiră despre viconte, iar Penelope își exprimă din nou temerile.

— Știu cât de mult l-ai iubit pe Oliver, dar gândește-te, ce poate ieși bun din toată povestea asta?

Claire tăcu.

— Te-aș ruga în genunchi să renunți, Claire, dar știu că e inutil. O să te ajut cum pot.

Claire o strânse de mână.

— Am știut dintotdeauna că mă pot bizui pe tine în orice clipă.

Se mai îmbrățișară o dată și schimbară din nou discuția. Penelope tocmai se pregătea să plece când Rosalie dădu buzna peste ele, cu ochii cât cepele.

— Domnișoară, sunteți căutată de ducele de Braddock?

— Poftim?

— El e, domnișoară, ducele, spuse Rosalie buimăcită, înmânându-i cartea de vizită. Ce vreți să fac, domnișoară? Îl primiți?

Lui Claire îi venea să țipe, dar se limită să dea din cap.

— Rosalie − nu-mi mai spune „domnișoară”!

— Ce să fac, domni… doamnă?

Claire își aranjă rochia.

— Invită-l în casă. Apoi, adu-ne niște ceai.

Penelope făcu ochii mari.

— Eu o să ies prin spate.

— Nu pleci nicăieri.

Penelope arătă înspre burtica ei.

— Mă îndoiesc că o persoană din înalta societate ar vrea să mă vadă așa.

— Ei, pe naiba! E natural să faci copii. Mulțumește cerului că există dantelă și fundițe. De-abia se observă că ești însărcinată!

Făcură o reverență în fața ducelui, iar Claire îi întinse mâna.

— Ce bucurie să vă revăd, domnule duce.

— Plăcerea e de partea mea.

Ochii ducelui erau cenușii ca argintul. Avea o constituție atletică, iar lui Claire îi trecu prin minte că era aproape la fel de atrăgător ca și Gray.

— Domnule duce, dați-mi voie să v-o prezint pe prietena mea, doamna Penelope Grove.

Îi luă mâna și făcu o plecăciune în fața ei.

— Sunt absolut încântat să vă cunosc, doamnă Grove. Cred că o cunosc pe mătușa soțului dumneavoastră, contesa de Tilbury.

— Da, așa este. Soțul meu este nepotul contesei.

Se întoarse spre Claire.

— Doamnă Westfield, vă răpesc doar un minut din prețiosul dumneavoastră timp. Am venit să vă informez că joia viitoare dau o petrecere la reședința mea din Kent, Waverly Park. Nu e nimic pretențios, doar o întâlnire între prieteni, dar aș fi încântat dacă ați participa.

Mintea lui Claire fugi direct la Gray. Oare avea să fie și el prezent. „Sigur că da”, își spuse ea.

Nu știa sigur dacă ar trebui să se simtă încântată sau nervoasă. În afară de asta, iată că se ivise o ocazie neașteptată de a se întâlni cu el. Nu putea să refuze.

Ducele se întoarse spre Penelope.

— Doamnă Grove. Bineînțeles că invitația este valabilă și pentru dumneavoastră.

— O, nu, domnule duce, nu trebuie să vă deranjați.

— O, Penelope, stărui Claire, ți-ar prinde tare bine dacă ai mai ieși din oraș.

Penelope clătină din cap.

— Dar, spuse ea, Waverly Park este în Kent, nu-i așa?

— Da.

— Avem niște prieteni de familie în Kent care parcă își cumpăraseră o casă de vacanță în Northup, Lord și Lady Augusta Trahern. Se află cumva în apropierea proprietății dumneavoastră?

— La aproximativ opt kilometri în nord.

— Îi cunoașteți?

— Nu, dar probabil doar din cauză că s-au mutat de curând acolo.

Penelope se uită la Claire.

— Claire, spuse ea încet, am o idee. Dacă Lady Augusta va voi să mă găzduiască, atunci aceasta este ocazia perfectă să le fac o vizită. Am putea să mergem împreună cu o singură trăsură.

— O idee nemaipomenită, susținu ducele. Atâta vreme cât prietenii dumneavoastră sunt de acord.

— O, cred că mă vor primi cu brațele deschise. Înainte ca părinții mei să se mute pe continent, mama mea a spus că ar trebui să facă o vizită familiei Trahern când vor reveni în țară. Le voi scrie de îndată ce ajung acasă.

Ducele zâmbi înțelegător, apoi se întoarse spre Claire.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, doamnă Westfield. Nu v-am trimis o invitație oficială pentru că m-am gândit că vă va fi mai greu să mă refuzați dacă mă prezint personal la dumneavoastră.

— Sunt flatată, domnule duce.

Fără îndoială că zâmbetul lui șiret reușise să vrăjească multe domnișoare.

Îl conduseră în foaier, iar Rosalie îi înmână pălăria și bastonul. Părea foarte mulțumit de sine; făcu o plecăciune în fața lor, apoi spuse:

— Doamnelor, vă doresc o zi bună.

Capitolul 6

Claire mai primi încă o invitație pe parcursul acelei zile, aceea din partea lui Charlotte Sutherland pentru petrecerea de ziua lui Gray. Sindrofia avea loc peste două zile, iar Claire nu se așteptase deloc să o primească. Întocmi repede un bilet de răspuns, în care menționa că i-ar face o deosebită plăcere. Se felicită pentru inspirația de a-și fi ales să pretindă că este văduvă. În felul acesta nu avea nevoie de o escortă.

Gândul că îl va revedea pe Gray o neliniștea însă. Oare îi trecuse supărarea că plecase așa în seara aceea? Ce întrebare absurdă! Încă simțea cum o sfredelește privirea aceea rece ca gheața. Nu putea decât să se roage să nu îl fi înfuriat prea tare. Nu era deloc ușor drumul pe care o pornise. Era conștientă că trebuie să aibă mare grijă cum se comportă și să refuze să-i pice în brațe ca o femeie ușoară. Nu avea de gând să se coboare atât de jos. Pe de altă parte însă, nici nu putea să riște ca el să-și piardă interesul față de ea.

Penelope o ajută să-și aleagă vestimentația pentru petrecerea aniversară, o rochie de culoarea jadului care îi scotea în evidență ochii.

Ajunse aproape de ora opt. Era destul de nervoasă, dar de îndată ce păși în casă, Charlotte Sutherland o luă de mână, primind-o cât se poate de călduros. O durea sufletul că această femeie plină de viață și fermecătoare avea un fiu atât de ticălos. Avea senzația că, în ciuda diferenței de vârstă, dacă circumstanțele în care s-ar fi cunoscut ar fi fost altele, ea și Charlotte ar fi putut fi prietene bune. Femeia o prezentă mai multor invitați; încă nu se vedea nici urmă de Gray.

După care îl zări.

De partea cealaltă a camerei, Clive Fielding remarcă felul în care Claire cerceta încăperea, după care și modul în care Gray se schimbă brusc la față când o zări pe Claire. Deși se crispase puternic când o zărise, era semn bun. Nu sesizase nici o umbră de furie pe chipul lui, dar măcar Gray avea *sentimente* din nou.

Gray își întoarse capul, moment în care Claire îl văzu din profil – buze senzuale, maxilar puternic, ochii aceia albaștri pătrunzători. De fiecare dată când îl vedea simțea că i se înmoaie genunchii.

În acea clipă, ducele se apropie de ea.

— Ce bine-mi pare să vă revăd, doamnă Westfield.

Claire își înclină capul cu politețe.

— Permiteți-mi să afirm același lucru, domnule duce.

— Sunt extrem de bucuros că mă veți onora cu prezența la petrecerea de pe domeniul meu. Cred că vă veți simți bine. Proprietatea este o splendoare în perioada aceasta a anului.

Continuară să sporovăiască. Din când în când, privirea ei îl căuta pe Gray. Aflat în partea opusă a camerei, acesta își întâmpina musafirii. La brațul lui era o femeie brunetă cu privire înflăcărată. Era foarte frumoasă și naturală, cu buze pline și curbe voluptuoase. Râse fericită spre el, iar el o privi în ochi, după care se ridică pe vârfuri, iar buzele ei aproape îi atinseră obrazul.

Un sentiment ciudat își înfipse ghearele în inima lui Claire. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi zis că e geloasă.

Bineînțeles că asta era ridicol.

Rămase pe loc, chiar lângă ușa spre salonul în care se servea masa.

— Ah, spuse Clive. Am observat că ați remarcat-o pe Lady Hastings. Este de asemenea văduvă. Mama ei este bună prietenă cu Lady Charlotte.

— Încă nu am fost prezentate, replică Claire.

De fapt, nici n-ar fi vrut să o cunoască, nu-i plăcea. Avea un zâmbet prea mărinimos, bijuterii prea ostentative.

Iar rochia ei era prea decoltată. O, da, mult prea decoltată. Bănuia că, de la înălțimea lui, Gray n-avea nici o problemă să-i vadă liniștit sânii. Mai mult de-atât, era convinsă că femeia nu purta nimic pe dedesubt. Prin materialul rochiei, i se contura ferm forma sfârcurilor.

În încăpere răsună gongul care îi chema la masă. Clive făcu o reverență și spuse:

— Vă rog să-mi acordați onoarea de a vă însoți.

Claire îl luă de braț. Înțelegea pe deplin că ar fi putut să cadă foarte ușor victimă manierelor lui viclene și felului lui de a fi, complet dezinhibat. Nu încăpea nici o îndoială că era exact cum și-l închipuise. Un om plin de vicii. Un ticălos.

După ce toată lumea luă loc la masă, mama lui Gray se ridică în picioare și lovi ușor cu furculița într-un pahar de cristal.

— Vă rog, puțină atenție! spuse ea, încercând să facă liniște. Bună seara și bun venit la petrecerea dată în cinstea aniversării fiului meu. Nu vom vorbi despre vârstă – eu una mă voi abține să deschid acest subiect −, dar sper că sunt în acordul tuturor când îi urez fiului meu La Mulți Ani, fericiți!

Aflat lângă Claire, Clive se ridică și ținu și el un toast. Urmară apoi încă alți câțiva invitați, iar apoi fiecare ciocni paharul în cinstea lui.

Frumoasa însoțitoare a lui Gray îi luă fața în palme și îl sărută drept pe gură, sărut care se prelungi câteva secunde bune, în fața tuturor.

Claire își întoarse privirea și se grăbi să înhațe paharul de vin, rugându-se în gând ca masa să se sfârșească cât mai grabnic. Nu apucă să observe expresia de adâncă dezaprobare de pe chipul lui Charlotte Sutherland.

După ce terminară de mâncat îl văzu pe duce prins într-o discuție în salonul alăturat, care fusese golit de mobilă pentru a face loc ringului de dans. Unele chipuri îi erau familiare. Le salută și le zâmbi. Se simțea mai confortabil acum, dar oricum nu se dădea în vânt după astfel de evenimente. Ar fi preferat să fie în casa ei de la Wildewood și să-și îngrijească grădina. Oamenii de acolo îi erau mult mai dragi.

Acum însă nici acolo nu mai rămăsese nimic. Totul era de domeniul trecutului.

O cuprinse o senzație extrem de puternică de pustiire și simți cum i se strânge inima. Oliver obișnuia să le scrie; în unele dintre scrisorile lui le povestea tocmai de acest gen de petreceri și baluri la care luase parte.

Dar și despre partea întunecată care se afla dincolo de fațada formată din maniere elegante și principii morale.

Se simți copleșită de un val de amărăciune. Ce bine ar fi fost dacă Oliver ar fi fost mai puternic; ce bine ar fi fost dacă ar fi apelat mai mult la familia lui. Nu reușise însă să facă față – și în cele din urmă își pierduse viața.

Începu să colinde la întâmplare prin camere și, în scurt timp, găsi ieșirea spre grădină.

Nu remarcase că fusese urmărită.

Se așeză pe o bancă de piatră. Dinăuntru răzbăteau muzică, râsete și frânturi de conversații. În mod paradoxal, bezna care o înconjura o relaxa. Întoarse capul și constată că nu era singură.

— Of, domnule, pe cuvânt că m-ați speriat!

În spatele ei se afla un bărbat îmbrăcat elegant. Părea mai tânăr decât Gray. În seara asta văzuse o grămadă de fețe noi și auzise nenumărate nume pentru prima dată. De când venise în Londra cunoscuse o grămadă de oameni și deja începuse să îi încurce.

— Îmi cer scuze, domnule, ne cunoaștem?

— Ne cunoaștem acum, spuse el, făcând o reverență. Gerard Riggs mă numesc, la dispoziția dumneavoastră.

Claire îi întinse mâna.

— Lady Claire Westfield.

O sărută, iar Claire avu senzația, destul de puternică, că bărbatul mirosea mai mult decât trebuia a vin. Deveni ușor agitată, mai ales că încă nu îi eliberase mâna.

— Vă mărturisesc, doamnă Westfield, că v-am mai văzut acum câteva seri la petrecerea dată de Lady Blakely.

— Ce petrecere reușită, nu-i așa?

— Da, aveți dreptate. Am auzit că nu sunteți din oraș, așa că nu-i de mirare că nu-i cunoașteți pe Braddock și pe Sutherland. Mai devreme v-am văzut cu Braddock. Amândoi sunt niște afemeiați, așa că trebuie să vă feriți de ei. De amândoi. Sutherland e mai periculos. Nu se deosebește cu nimic de un nemernic de rând.

Claire începuse să se enerveze. Încă nu-i dăduse drumul la mână.

— Mă descurc să-mi port și singură de grijă, domnule Riggs. Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine, spuse ea, încercând să-și smulgă mâna.

O strânse și mai tare.

— V-am văzut că ați ieșit afară. Am așteptat câteva minute, iar când am observat că nu v-ați întors… m-am gândit că poate ar fi mai bine să mă asigur că vă simțiți bine.

Claire își făcea planuri cum să scape de el.

— Domnule, dacă nu-mi dați drumul, atunci o să…

Nu mai apucă să termine ce avea de zis. Bărbatul o trase spre el, punându-i o mână zdravănă pe talie.

Îi simți buzele umede de-a lungul obrazului. Mirosul de vin i se părea de nesuportat. Îi înfipse mâinile în păr și o apucă de cap.

— Știu ce vreți. Vreți ce vrea orice văduvă. Un bărbat…

Claire se răsuci și reuși să scape.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă aș avea un revolver v-aș împușca, spuse ea printre dinți. Dacă aș avea măcar un cuțit vi l-aș înfige direct în cap.

Deocamdată erau doar vorbe goale, dar Claire își făcu curaj și merse mai departe. Își încordă un pumn și îl pocni direct în falcă.

Lovitura fu destul de puternică.

Bărbatul începu să se clatine pe picioare.

— Mi-ați spart nasul! țipă el.

— Bine ți-a făcut!

Simți brusc niște furnicături pe șira spinării. Nu avea cum să se înșele, cunoștea vocea aceea calmă și puternică în același timp.

Gray era profund dezgustat.

— Mare imbecil ești, Riggs. Iar te-ai îmbătat ca porcul. Du-te în casă!

Gray făcu semn unui servitor. Acesta se apropie și îl apucă de braț pe Riggs, apoi dispărură spre casa de oaspeți. Se întoarse spre ea și o privi contrariat.

— Ești o femeie războinică, nu-i așa? Jur că dacă eram eu în locul lui Riggs aș fi tremurat de frică. Când colo, iată-mă gata să fiu salvatorul tău.

— Nu era nevoie să fiu salvată, spuse Claire, trăgându-și sufletul.

La naiba! Părul i se ciufulise îngrozitor.

— Nu? Aș fi zis că o văduvă știe că nu e bine să iasă singură cu un bărbat în grădină.

— Pardon?

— M-ai auzit foarte bine. Nu ești o fetișcană neștiutoare. Știi prea bine cum funcționează mintea unui bărbat, continuă el neiertător.

Ochii lui Claire scăpărară de furie.

— Aș aprecia dacă mi-ai vorbi cuviincios, spuse ea cu trufie. Nu am ieșit cu el. M-a urmărit. Iar de curând am început să cred că tu ești cel de care ar trebui să mă feresc.

— Probabil că tot ce ai auzit despre mine este adevărat. Dar, spune-mi, ai ieșit în grădină sperând că te voi urmări?

— Ultima dată când te-am văzut erai prins în mrejele lui Lady Hastings.

Gray ridică o sprânceană.

— Ești geloasă?

— Te flatezi.

— Așa să fie? Uite la ce m-am gândit eu… în seara aceea la Lady Blakely, nu cumva mi-ai ieșit dinadins în cale?

Claire simți cum îi clocotește sângele în vene. „Ticălos nenorocit!” Dar oare chiar îi ghicise intențiile?

Trebuia să găsească o cale de rezolvare în așa fel încât el să nu se răsucească definitiv pe călcâie și să plece.

— Ce imaginație bogată ai! replică ea, încercând să pară cât mai credibilă.

— Nu mai spune! Iar în seara în care am fost la teatru ai venit acasă la mine.

— Pentru că m-ai invitat, sublinie ea.

— Hmmm, trebuie să recunosc că ai acceptat imediat. Și nu te-ai comportat ca o văduvă îndurerată. Ce să îmi închipui?

— Bănuiesc că îmi vei spune oricum.

— Sunt un bărbat care cunoaște bine femeile, Claire. Există bărbați cu care e mai bine să fii prudentă.

— Cei asemenea lui Riggs?

— Da.

— Cei asemenea ție?

— Exact asemenea mie.

Nu se lăuda. Nu, mai degrabă recunoștea cinstit ce era. Claire nu se așteptase la o asemenea sinceritate din partea lui.

O privi cu atenție, iar la un moment dat păru că are un fel de revelație.

— Nu știu exact ce anume se petrece cu tine, dragă Claire… Ești văduvă, dar cu toate astea − hmm, cum să spun − ai o anume prospețime, chiar inocență, care este… revigorantă. Ești aproape ca o provocare pentru mine.

Claire își simți stomacul în gât.

— Nu sunt singurul care își va da seama de asta, continuă el. Pe mine nu mă interesează fetele – da, fetele − care vin prima dată în Londra. Acelea sunt în căutarea unui soț, spuse el, clătinând din cap. Ai grijă, Claire, ai mare grijă!

Obrajii îi luară foc.

— Sunt sigură că nu ești un om chiar atât de groaznic.

Râsul lui fu aproape ca o palmă pentru ea.

— Of, draga mea, tinerețea te trădează. În ciuda faptului că ești văduvă, *ești* și foarte tânără și proaspăt apărută în cușca asta cu lei. Ține cont de tot ce ți-am spus, altfel te vor mânca de vie.

Zâmbetul de pe fața lui era de-a dreptul diabolic. Inima lui Claire bătea înnebunită. Avea senzația că Gray a intuit faptul că până și ea însăși se îndoia de sine.

— Bărbații ca Riggs, Claire, spuse el nepăsător, nu vor decât o aventură.

— Și tu? îndrăzni ea să-l întrebe. Tu vrei mai mult decât o aventură?

Din nou, râsul lui o duru.

— Of, Claire, nu am nimic de ascuns în privința reputației mele. Eu sunt cel mai rău dintre bărbați. Acum vino încoace. Ți s-a desfăcut părul.

Nu avu timp să mai protesteze. O răsuci pe călcâie cu spatele la el, vârându-și degetele în părul ei. Lui Claire îi trecu prin minte cea mai caraghioasă idee. Era la fel de priceput la aranjat părul ca și servitoarea ei. După ce termină, o răsuci din nou cu fața spre el. Pulsul lui Claire se acceleră și mai tare. Era atât de aproape de el…

— De acum încolo, te rog, fără întâlniri nocturne pe furiș, Claire, spuse el cu un rânjet diabolic. N-ai voie decât cu mine.

Capitolul 7

Weekendul în care urma să aibă loc petrecerea organizată la casa de la țară a ducelui de Braddock se apropia. Dacă ar fi putut să-și retragă acceptul și să nu se ducă, așa ar fi făcut. Carevasăzică, el era dispus să aibă o aventură? De ce oare era atât de sigur că va reuși să o convingă?

Era uns cu toate alifiile. Nu trebuia să-i permită să profite de ea. Începu să enumere în gând motivele pentru care îl disprețuia atât de tare.

Era arogant.

Batjocoritor.

Impertinent.

Avea senzația că o cunoștea, ceea ce o enerva și mai tare.

În același timp, își dădu seama că, dacă rămânea în Londra, i-ar fi fost din ce în ce mai greu să-l facă să se îndrăgostească de ea. Și revenea iar la aceeași întrebare. *Putea* să facă asta?

Nu, nu putea să se dea bătută atât de ușor. Trebuia să lupte și să-l înfrunte în continuare.

Claire mergea cu trăsura lui Penelope, care le trimisese un bilet soților Northrup, care într-adevăr de-abia așteptau să o revadă. Călătoria presupunea că vor trebui să stea la un han. Se prefigura o excursie plăcută în zona rurală. Soarele zburda voios peste câmpuri, iar peisajul era plin de culori vii. Aerul era proaspăt și răcoritor, nu mirosea nici a cărbune, nici a fum cum se simțea în Londra.

Era minunat… și se adânci iarăși în melancolie. Plimbarea aceasta îi aducea aminte de Wildewood. O, cât de mult îi lipsea!

A doua zi la ora prânzului traversară un pod de piatră care trecea peste un pârâu lin, după care intrară chiar pe drumul care ducea direct la casa de la țară. Intrând pe domeniul Braddock, ambele femei își lipiră nasurile de geam, curioase din cale afară. Lăsară în urmă porțile de fier și merseră pe un drum mărginit de copaci, printre pajiști vaste și grădini frumos îngrijite.

— Zici că e castelul unei prințese din povești, spuse Penelope uluită.

Era exact aceeași impresie pe care o avea și Claire.

Conacul avea două aripi imense, ce se întindeau de-o parte și de alta a intrării. De îndată ce coborâră din trăsură fură împresurate de mai mulți servitori, care le ajutară cu bagajele. În foaierul din care urcau două scări, câte una pentru fiecare aripă, le aștepta chiar ducele.

După ce fu condusă în camera ei, Claire dormi puțin. Apoi se trezi și fu martoră la sosirea altor invitați. Ieși împreună cu ducele și cu unii dintre invitați să servească ceaiul în grădină. O, cât de adevărat era că și farmecul lui Clive făcea furori! Reputația lui era cel puțin la fel de odioasă ca a lui Gray.

Gray însă nu se vedea nicăieri.

Festivitatea de deschidere fu un bal mascat. Claire își găsi un loc într-o margine a ringului de dans, de unde putea admira în voie costumele. Toată lumea, inclusiv ea, purta măști. Îl recunoscu după forma capului pe Lord Davies, care se ascundea în spatele unei măști de soldat roman. Un alt invitat era costumat în bufon.

Gray tot nu își făcuse apariția.

Ea alesese să se costumeze în țigancă, așa că hainele ei erau viu colorate. Bluza avea mâneci

bufante și îi dezgoleau umerii, iar fusta violetă era lungă și vaporoasă. În jurul taliei își legase o eșarfă galbenă. Părul și-l lăsase desfăcut, dar își prinsese o panglică frumoasă, care să i-l țină dat pe spate, iar pe deasupra își aranjase un batic cu model.

Muzicienii începură să cânte câteva melodii vesele și antrenante. Claire începu să se înveselească și să danseze pe loc. Cineva îi aduse un pahar de șampanie, apoi încă unul. Un pirat o prinse de talie și o trase spre ring.

Râse și făcu o piruetă. Un alt bărbat o invită la dans, dar se scuză că o dor picioarele.

— Văd că vă place șampania, îi spuse cineva. Vreți să vă mai aduc un pahar?

— Vă rog! răspunse ea, răzând puțin cam zgomotos.

— Vă voi îndeplini toate dorințele, *madame* Țigancă, auzi ea și imediat se trezi cu un pahar în mână. Beți-l și haideți să dansați cu mine.

Debarasată de orice inhibiție, Claire dădu, râzând, paharul peste cap. Noul ei partener o conduse pe ring, unde începură să danseze.

Bărbatul o ținea strâns de talie. Claire îi remarcă pieptul puternic și picioarele musculoase. Parfumul lui îi îmbătă nările. Prinsă în această stare euforică, își dădu capul pe spate. Îi plăcea la nebunie faptul că se simțea atât de mică în brațele unui mascul viguros.

Capul începu să i se învârtă. Era din cauza șampaniei. Se obișnuise cu sindrofiile micuțe date de vecinii ei de la țară, nu cu balurile acestea somptuoase. Acum însă se simțea ca vrăjită de un descântec țigănesc. Bărbatul o ridică în brațe și o răsuci în aer. Își lăsă iar capul pe spate, arcuindu-și gâtul lung și alb.

Nici măcar nu știa cu cine dansează. Nici măcar nu-i păsa. Era înconjurată doar de râsete și voci vesele și uitase de orice altceva.

— Toți bărbații de aici sunt geloși pe mine, îi șopti el.

Ideea asta o încântă și mai mult – într-adevăr, ceilalți îi priveau invidioși. O conduse în pași de dans spre verandă și nu se opriră decât când ajunseră sub o boltă de viță-de-vie.

Probabil că mai erau și alte cupluri ascunse prin separeurile din grădină. Acum însă i se părea că sunt singurii din lume.

Partenerul ei de dans își coborî privirea spre ea. Din ochii lui albaștri scăpărară mii de cristale de gheață. Inima îi îngheță brusc…

Era Gray.

O știuse instinctiv… și fiecare simț i se trezise la viață. O ținea de talie aproape posesiv, cu degetele încleștate pe spatele ei. Ardea.

— Mă fascinezi. Începu să respire sacadat. M-ai fermecat. Aș vrea să te pot duce departe de toate acestea.

Ochii lui scăpărau. Lui Claire i se păru că citește în ei o dorință pe cât de tulburătoare, pe atât de înspăimântătoare.

Vocea lui se topise, devenind mătăsoasă. Tot felul de senzații o năpădiră, iar pielea îi dogorea. Își dădu seama că acum depindea de ea. Trebuia să pară ceva serios. Acum și aici. Își dorise să fie ispitit de ea. Absolut vrăjit de ea. Nu se așteptase însă să se întâmple așa. Îl simțea cum freamătă de dor lângă ea, lucru care o înspăimânta. Lumina care răzbătea din casă până la ei îi scotea în evidență flacăra aceea din priviri, care părea de-a dreptul sălbatică.

Uită de toate gândurile când se aplecă și o sărută.

Nu se asemăna deloc cu primul lor sărut. Comparativ cu acest sărut, primul fusese doar o copie ștearsă, iar îmbrățișarea lui de atunci mai degrabă blândă. Acum era pătimaș. Feroce și ferm. Parcă ar fi devorat-o. Parcă i-ar fi simțit gustul din fiecare părticică a corpului ei. Se simți copleșită. Era ca și cum ar fi fost…

Posedată.

Îi făcea plăcere că o săruta − o plăcere tainică și dulceagă. „Of, Dumnezeule!” Inima îi bătea mai să-i sară din piept, iar sufletul îi striga că l-a trădat. Cum era posibil să fie atât de subjugată de însuși asasinul lui Oliver. Scoase un geamăt de durere, dar reuși să și-l suprime la timp. Buzele ei le căutau frenetic pe ale lui. Îi stârnise senzații pe care nu le crezuse posibile. Limba lui încerca disperată să-i străpungă buzele, cu o năvălnicie care o șocă și o extazie în același timp. Își aminti de seara în care îi spusese cum ar vrea să-și plimbe limba pe buzele ei și să le soarbă dulceața.

O ghemui și mai strâns la pieptul lui. Mai jos de pântec simțea o senzație stranie, complet necunoscută. Își ridică mâinile și își înfipse degetele în umerii lui. Era puternic, fierbinte, tare.

Pământul începu să se învârtă cu ea. Toate sunetele din jur dispărură. O sărută din ce în ce mai pasional. Aruncată în tumultul acesta și în întuneric, simți că rămâne fără aer.

Și cu toate acestea existaseră momente când fusese absolut convinsă că va reuși să-l controleze pe deplin.

Ce enormitate!

Știuse din clipa în care buzele lui o atinseseră.

Sărutarea lui era de nestăvilit. O cuprinse panica. Cum avea să reacționeze dacă el nu s-ar fi oprit? Nu-și făcuse nici un plan pentru astfel de situații. Avusese impresia că a cunoscut și știe ce înseamnă pasiunea. Dorința. Nici măcar noaptea precedentă nu o pregătise pentru așa ceva. Nu se așteptase să se simtă așa. Nu se așteptase ca *el* să se simtă așa.

Buzele lui erau ca niște mesageri foarte insistenți care îi transmiteau că vrea mai mult. O trase și mai aproape, lipind-o de coapsele lui. Îi simți imediat umflătura din pantaloni împungând-o în burtă.

— Vreau să te revăd, spuse el. Undeva unde nu riscăm să fim întrerupți. Undeva unde să fim doar noi doi, spuse el, apoi își coborî gura pe gâtul ei. Hai să ne întâlnim aici la miezul nopții.

Claire împietri. Nu mai era în stare să articuleze nici un cuvânt. Mâna lui îi dezveli complet un umăr.

Apoi îi apucă îndrăzneț un sân în palmă și o privi adânc în ochi.

Începu să îi mângâie circular sfârcul. O dată. De două ori. Era ca și cum ar fi atins-o peste tot.

Mintea îi paraliză complet. O invadară mii de senzații. Șoc. Panică. Speranță și rugăminți fierbinți ca, în pofida reputației, Gray să rămână un gentleman.

Și dorință. Of, Doamne, și câtă dorință! În adâncul ei era profund tulburată de faptul că un bărbat o făcea să se simtă în modul acesta.

Îi trase palma la o parte și își întoarse fața.

— Te rog, spuse ea cu voce tremurată. Te rog, oprește-te!

Îi dădu drumul încet. Rămase însă cu privirea ațintită la ea, cu ochii aceia care o ardeau. Își aranjă bluza la loc și încercă să se uite în altă parte, doar-doar și-ar recăpăta stăpânirea de sine mai repede. Încă îi simțea privirea fierbinte în creștetul capului. Obrajii îi ardeau, baticul de pe cap îi căzuse, iar părul îi flutura pe spate. Tremura, dar nu voia ca el să o vadă așa.

Apoi îi prinse privirea. Deja se simțea o anumită tensiune între ei. Îi ridică panglica de pe jos. În cele din urmă, el fu cel care vorbi primul.

Își recăpătase și zâmbetul acela atât de tulburător.

— Păcat, *madame* Țigancă. De abia așteptam întâlnirea de la miezul nopții. O lăsăm pe altă dată? întrebă el după o scurtă pauză.

Claire scrâșni din dinți. Încă îndrăznea să râdă de ea! Reuși să se înfurie așa cum nu se mai înfuriase niciodată.

Dacă asta era ce dorea, o bătălie care pe care, foarte bine, avea să-l înfrângă cu propriile arme.

Gray nu mințise. Vorbise serios când îi spusese că este fascinat de ea.

Pur și simplu îl fermecase.

Avea ceva, ceva ce încă nu reușise să definească – ceva care îl intriga și care îi crease senzația că Claire e mai mult decât o simplă fată drăguță. Ceva care nu se lega. Încă nu știa să zică ce anume, dar *știa*.

O, dar pe cine voia să prostească? se întrebă în zeflemea.

O voia în patul lui.

Și fie ce-o fi, o va avea. Grayson Sutherland este bărbatul care obține ce vrea. Dacă își propune ceva, atunci cu siguranță lucrul acela se va întâmpla.

Nu o revăzu pe Claire decât după prânzul oficial de a doua zi.

Mulți dintre bărbații invitați se duseseră pe peluză, implicați în tot felul de jocuri. Câteva femei se adunaseră la umbra unui cort mare și îi priveau, în timp ce își beau ceaiul.

Gray se plictisise. Evenimentele de soiul ăsta aveau acest efect asupra lui. Motiv pentru care le evita cât de des putea. Adevărul era că, dacă reuniunea nu ar fi fost organizată de Clive, nici n-ar fi călcat pe-acolo.

Nu gândise întotdeauna așa. De fapt, gândise exact contrariul. Pe Lily o întâlnise la un astfel de eveniment. Acolo o întâlnise, acolo îi făcuse curte și tot acolo o și cucerise.

Chiar așa, se întrebă el posac, pe cine tot încerca să păcălească? Acum venise pentru încântătoarea Claire Westfield.

Urcă până în vârful dealului, de unde putea spiona în voie chipurile femeilor ascunse parțial de pălăriile de soare.

Claire nu era acolo. Rămase încă câteva minute, apoi se îndreptă spre terasă și se opri în zona în care se sărutase cu ea noaptea trecută. În aer plutea mireasmă de zambile. Soarele se juca printre nori.

Se întoarse – era aici.

— Doamnă Westfield, îmi pare bine să te revăd. Mă căutai?

— Nu te mai flata atât, milord.

— Mi-ai zdrobit inima.

— Ai așa ceva? întrebă ea cu dezinvoltură. Eu am auzit altceva.

— Nu trebuie să crezi tot ce auzi, Claire. Să fiu sincer, m-ai surprins.

— Cu ce?

— N-am crezut că o să accepți invitația lui Clive.

— De ce?

— Am crezut că te-am speriat în seara aceea, după ce am fost la teatru.

— De ce să mă sperii, că m-ai sărutat?

— Da, rânji el.

— Nu mă sperii eu așa de ușor.

— Nu, repetă el, ca pentru sine.

Nu se speria prea ușor. Acum era aproape sigur că minunata doamnă Westfield avea ceva de ascuns. Asta îl contrarie și mai tare.

— Nu am mințit când am spus că mi-ai zdrobit inima, Claire.

Ridică întrebător din sprâncene.

— Nu reușesc să-mi scot din minte petrecerea dată de mama mea, când nu m-ai sărutat de ziua mea.

Tresări vag, dar în clipa următoare își recăpătă calmul.

— Prea bine atunci. Uite te sărut acum pentru ziua ta.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută rapid pe obraz.

— Gata, mai adăugă ea zâmbind. Iar asta – spuse ea plesnindu-l cu toată puterea peste același obraz – este pentru cum m-ai sărutat aseară.

Gray încremeni, nevenindu-i să creadă. Ochii îi scăpărară.

— Nu sărutul a fost important, draga mea Claire. Aș zice că te-ai supărat când ți-am atins…

Dacă nu ar fi prins-o la timp de încheietura mâinii, l-ar fi plesnit din nou. Acum se înfuriase rău de tot. Orgoliul îi fusese grav rănit. Ce făcea, se juca cu el? Nu meritase palma aceea grea și se supărase rău. Atât de rău, că ar fi sărutat-o cu sălbăticie chiar acum. Apoi ar fi făcut dragoste cu ea, chiar și împotriva voinței ei. Poate că venise momentul ca ea să descopere că nu-și găsise omul pe care să-l joace pe degete cum voia.

— Te-am jignit, spuse el calm. Nu pot decât să-mi cer cele mai sincere scuze. Mă simt chinuit de remușcări.

Claire îl privi suspicioasă.

— Dă-mi voie să te răpesc în după-amiaza aceasta, dragă doamnă Westfield. Bărbații au plecat la vânătoare, femeile s-au dus să privească păsările. Mai bine vii cu mine. Ne putem plimba cu cabrioleta de-a lungul râului. O să mă comport exemplar.

— Cine, dumneata? Nu singur ai spus că ești orice altceva numai un gentleman nu?

— Ba da.

Pentru o clipă, avu impresia că o să-l refuze. În cele din urmă, își înălță capul și îl privi drept în ochi.

— Prea bine, vin. Dar o să am grijă să îți respecți promisiunea.

Gray încuviință din cap, încă spumegând de furie în sinea lui. Își jură că în cel mult două săptămâni avea să o aibă în pat, întinsă pe spate și cu picioarele strânse în jurul brâului lui, în timp ce se va cufunda din ce în ce mai adânc și mai repede în ea.

Da, sigur că voia mai mult de un sărut. Mai mult decât o simplă atingere a sânilor ei. Mult mai mult. Și cu toate astea, o parte din el respingea acest vis și îl făcea să se disprețuiască pentru slăbiciunea lui. Această femeie reușise să-i readucă la viață sentimente pe care le crezuse îngropate de mult. Începea să-și dea seama că dorința lui carnală atât de intensă pentru Claire era de-a dreptul exagerată.

Nu voia să simtă și altceva pentru ea. Asta îl făcea aproape… nesăbuit. Constituia o amenințare directă la adresa lui. Nu-i plăcea să piardă controlul niciodată. Trebuia să și-o scoată din minte.

Iar pentru asta trebuia s-o vâre cât mai curând în patul lui.

Capitolul 8

În mod întâmplător, Claire n-ar fi putut oricum să-i însoțească pe ceilalți în plimbare pentru că nu își adusese costumul de călărie. Își puse o rochie liliachie care îi sublinia ochii verzi. În timpul mesei de prânz, Gray îi spuse lui Clive că ei doi vor lipsi de la partida de călărie de după-amiază. Claire îi urmări cu atenție pe cei doi în timp ce vorbeau. Exista o anume degajare între viconte și duce. Fără să vrea, gândurile tinerei alunecară într-o direcție nedorită. Ar fi vrut să știe dacă ducele îl cunoscuse pe Oliver. Se întrebă cu amărăciune dacă ducele știa că prietenul lui îl ucisese pe Oliver.

De îndată ce plecară la plimbare, Claire îl iscodi pe Gray referitor la prietenia cu ducele.

— Având în vedere că nici unul din noi n-am avut un frate, aș îndrăzni să afirm că ne-am atașat unul de celălalt pentru a compensa acest fapt, spuse Gray. Ne-am și întrecut ca adversari. Ne-am cunoscut la un meci de box organizat la Cambridge. I-am spart nasul, dar dacă îl întrebi pe Clive, o să-ți spună că el mi l-a spart mie.

Claire îl studie cu atenție, remarcându-i umflătura de pe septul nazal.

— Așa tare v-ați bătut?

— Destul de tare.

— Și cine a câștigat meciul?

— Păi iar, dacă-l întrebi pe Clive, o să-ți spună că el. Dacă mă întrebi pe mine, îți pot spune că mai bine te-ai uita la nasul lui.

Așadar, vicontele putea fi și simpatic? Se hotărî că era imposibil. Acum însă voia să afle…

— Ai vreo soră, milord?

— Una singură. E mai mare decât mine și o cheamă Rosalind. Locuiește în Scoția, împreună cu soțul și cu cei trei copii ai lor, răspunse Gray, aruncându-i o privire. Tu? Frați? Surori?

Ar fi vrut atât de tare să-i spună adevărul, să poată plânge și striga în voie că fratele ei a fost ucis. Că îi pierduse pe toți cei dragi.

Își mută privirea în altă direcție.

— Nu mai am pe nimeni.

Se afundă iar în melancolie. El măcar avea o familie, se gândi ea cu mâhnire. Avea o mamă, o soră. Ar fi vrut ca lucrurile să fi stat altfel. Pentru ea, familie era sinonim cu fericire. Dragoste. Mulțumire sufletească. Garanția faptului că orice s-ar fi întâmplat, familia ar fi fost acolo. Acum însă, toate acestea dispăruseră din inima ei.

Și-ar fi dorit să-și alunge aceste gânduri din minte, dar nu putea. Deși era mai înaltă decât majoritatea oamenilor, totuși bărbatul de lângă ea i se părea un uriaș. Din când în când, Gray o atingea ușor, ba cu piciorul, ba cu umărul.

Își mută din nou privirea, poposind asupra mâinilor lui. Se juca cu degetele pe șold, bătând ușor. Mănuși nu-și luase. Avea mâini subțiri și degete lungi. Dosul palmelor era acoperit de păr negru, care îi sporea și mai tare aura de masculinitate.

Gray își conduse calul pe o potecă ce șerpuia printre copaci. Mai în față se zărea o zonă umbrită. În aer plutea parfum de lună mai. Era minunat. Însă ea trebuia să fie cu garda sus permanent.

Cabrioleta se opri lângă un copac imens. În spatele lui se zăreau licăriri de apă curgătoare.

Gray sări iute jos, iar Claire se ridică aproape instant în picioare. Nu voia ca el să o atingă din nou, dar nici nu avea încotro.

Mintea îi ameți cu repeziciune când el o prinse de talie și o săltă în aer. O cuprinse panica. O eliberă de îndată ce atinse pământul cu picioarele, dar încă îi simțea mâinile în jurul trupului ei.

— Ce e? Sper că nu ești genul care să se plângă dacă se murdărește un pic de noroi?

Încerca iar să o provoace.

— În nici un caz. Nu uita că sunt o fată de la țară.

— O, da, mi-am adus aminte de când i-ai spus-o lui Riggs.

Claire se uită urât la el.

— Chiar trebuie să vorbim despre el? Aș prefera să uit acea întâmplare.

— Și eu.

Pe buzele lui răsări acel zâmbet diabolic. Spre groaza ei, bănuia că Gray tocmai își reamintise de ce urmase după acea întâmplare − gura lui caldă pe pielea ei, apoi de felul în care îi atinsese sânii.

— Putem să mâncăm acolo la umbră, spuse el, apoi luă un coș și o pătură din cabrioletă și le duse sub un copac.

Reveni la ea, cu un zâmbet diferit pe chip. Claire simți un nod în stomac. Când zâmbea atât de minunat ca acum părea mai tânăr. Și atât de frumos că i se tăia respirația când îl privea.

Îl urmări cum scoate două nuiele lungi din cabrioletă.

— Sunt curios dacă fata de la țară știe să pescuiască, o chestionă el.

Ha! O făcuse să zâmbească.

— Vrei să mă înveți?

— Sigur că da. Sunt un profesor excelent, spuse el cu o mutră caraghioasă, apoi trecu în spatele ei.

Ce mojic! Se credea mare și tare…

O cuprinse în brațe și-i arătă cum se manevrează undița. O aruncă în apă, apoi bobină firul; îi mai arătă de încă două ori, fără să se miște din spatele ei.

— Vreau și eu să încerc, spuse ea. Crezi că pot să arunc până la bolovanul ăla?

— Nu din prima. Mai ai multe de învățat până o să reușești să arunci la punct fix, dar poți să încerci.

Aerele lui de superioritate o ambiționară și mai tare. Trase undița peste umăr, își luă avânt și o lansă în râu.

Pleosc! Cârligul căzu chiar lângă piatră. Îl scoase din apă și mai aruncă de încă două ori − nimeri de fiecare dată.

Consternarea de pe chipul lui Gray îi plăcea la nebunie.

— Până la urmă ești totuși o femeie plină de secrete…

Dacă ar fi bănuit măcar ce adevăr rostise…

Petrecură următoarea oră lângă râu, încercând să prindă pește. Când în cele din urmă se plictisiră, Gray nu prinsese nimic, iar Claire patru pești.

Se așezară să mănânce – bucate sănătoase... de țară − brânză, pâine proaspătă unsă cu unt și fructe, iar Gray turnă vin în pahare. Claire goli cu repeziciune paharul.

Gray părea ușor surprins.

— Îți place mâncarea? Vinul e bun?

— Foarte tare. Țin să te felicit încă o dată pentru vinul ales.

— Bucătarul lui Clive îmi cunoaște gusturile. L-a nimerit la fix pe cel care-mi place cel mai mult.

Paharul lui Claire era gol; i-l luă și-l dădu la o parte.

— Claire… începu el.

Dintr-odată, simțurile ei se ascuțiră. Se uită la el cum stătea leneș, rezemat de copac și cu un genunchi ridicat, de care își sprijinea mâna.

— Da?

Privirea lui se îndreptă spre chipul ei.

Continuă să vorbească imperturbabil.

— Știi ce aș vrea eu, Claire?

„Vreau să te văd din nou. Într-un loc în care nu vom fi întrerupți. Undeva unde putem fi singuri."

La naiba, de ce nu putea să-i întoarcă privirea? Și de ce naiba îi veniseră în minte cuvintele lui de seara trecută? Acum chiar *erau singuri*. Departe de oricine altcineva.

Îl zări cu coada ochiului cum întinde o mână și i-o strecoară de-a lungul cefei, un gest provocator și posesiv în același timp. Îi vârî degetul mare sub bărbie și o forță să-și ridice capul spre el. Claire își ținu respirația de emoție, mai ales că îi întrezărise și licărirea aceea periculoasă din ochi. Pasiunea. Dorința.

În momentul următor își lipi buzele de ale ei, încercând să i le depărteze. Se încinse brusc și scoase un mic chițăit. Atingerea lui o făcea parcă să se topească.

— Deschide gura, spuse el, pe un ton răgușit. Desfă buzele sub ale mele. Da, Claire, așa.

Îi strecură limba înăuntru și începu să și-o plimbe agale de-a lungul dinților ei.

O, Doamne, ce mai era și asta? Inima îi bătea să-i sară din piept. Îi trase rochia jos de pe umeri, dezvelindu-i complet sânii. În secunda următoare căușul palmelor îi era plin de carnea albă și moale. Gura lui cobora încet de-a lungul claviculei, în timp ce mâna aceea perfidă îi ridica agale sânul.

CUM? Oftă. Doar nu voia − doar nu voia să-i sărute sfârcul… nu era de ajuns că deja i-l ținea în palmă?

Gray își înălță capul spre ea. Claire deschise ochii.

Îl descoperi pe Gray cu privirea fixă spre ea.

— De cât timp a murit soțul tău?

Întrebarea o luă total prin surprindere.

— Poftim?

— De cât timp bietul… − se uită cu atenție la ea − nu-mi mai aduc aminte cum îl chema.

— Jeffery. Jeffery îl chema, spuse Claire primul nume care îi veni în minte.

— Cât timp ziceai că ai fost măritată cu Jeffery?

— N-am zis.

Gray își miji ochii.

— Cât timp ați fost căsătoriți, Claire?

Trase aer în piept, apoi pufni îmbufnată.

— A murit de doi ani.

Insistă să o privească fix.

— Și cât timp ați fost căsătoriți?

— Nu te privește.

Gray clătină din cap.

— Mi se pare ciudat că ocolești răspunsul la o întrebare atât de simplă. El a fost ultimul bărbat care te-a sărutat?

— Tu ești ultimul bărbat care m-a sărutat!

O privi în continuare cu mare băgare de seamă.

— Cred că te prefaci că nu înțelegi, Claire. Și fie ești incredibil de naivă, fie soțul tău a fost un prost, spuse el, dând din cap neîncrezător. Mai urmează să-mi spui că ați avut un mariaj cast sau că a plecat la război înainte de consumarea firească a căsătoriei.

Dacă nu și-ar fi coborât cu repeziciune privirea, Gray i-ar fi citit fără îndoială expresia de profundă durere de pe chip.

— Nu ai nici un drept să mă întrebi chestiuni care țin de aspectele intime dintre soț și soție.

Cuvintele îi ieșiseră cu greu din gură; simțea că se sufocă.

— Poate. Dar sunt complet derutat, Claire. Extrem de confuz.

— Și de ce, mă rog?

— O văduvă ar recunoaște momentul în care un bărbat este excitat. Tu erai șocată că vreau să-ți sărut sânii. Ai fost șocată până și de umflătura pe care ai simțit-o între picioarele mele…

— Ba nu!

— Ba da. Vrei să-ți mai arăt o dată? întrebă el, apucând-o strâns de mână. Te-am avertizat că mă pricep la femei. De ce nu m-ai crezut? își continuă el tirada, fără a-i da timp să și răspundă.

Șocată? Era șocată că îndrăznise să se gândească la așa ceva − că vorbise despre așa ceva!

— Săruți ca o virgină, Claire. Sunt convins de asta.

— Parcă ziceai că nu-ți plac virginele.

— Claire… e destul de evident când o femeie n-are… experiență.

Obrajii i se înroșiră, parțial de jenă, parțial de furie. Ar fi vrut să-l ia din nou la palme.

— Chiar trebuie să mă insulți? Chiar trebuie să mă critici?

— Nu te-am insultat și nici nu te-am criticat.

— Ba da, îl acuză ea, încercând să pară cât mai demnă. Ce știe un om ca tine despre loialitate? Despre dragoste? Tu, cel mai mare ticălos din Londra! Ai tu cea mai mică idee despre sentimentele unei femei pentru soțul ei sau ale soțului pentru soția lui?...

— Sunt destul de familiarizat cu ele.

Claire se înverșună și mai tare.

— Minți! Și cum îți permiți să mă faci naivă? Nu sunt chiar așa de naivă încât să cred că tu…

Gray își mușcă buzele.

— Ba să crezi, Claire. Poți să-mi spui oricum, dar numai mincinos nu.

Claire trase adânc aer în piept. Nu, se gândi ea, era imposibil. Sigur că nu voise să spună că… n-avea cum să fi fost…

Încercă să se tragă departe de el, dar el nu-i dădu drumul. Tensiunea dintre ei creștea alarmant. *El* era foarte tensionat. Se schimbase complet la față, devenind foarte rece. Privirea îi era nemiloasă.

— Și asta te șochează? Că am fost căsătorit? Că sunt și eu văduv? Da, sigur că te șochează. Tu abia m-ai cunoscut, habar n-ai cum eram odată.

Claire împietrise și se uita în gol; brusc, Gray se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre cabrioletă.

— Hai, spuse el dintr-odată, e timpul să mergem.

Claire încă mai încerca să se dezmeticească când se urcă în cabrioletă.

Fusese căsătorit. Doamne sfinte, *căsătorit*.

Tensiunea se amplificase, luând o formă monstruoasă.

— De ce nu mi-ai spus? îngăimă ea la un moment dat.

— Nu am considerat că este o informație pe care trebuia să ți-o dezvălui.

— La fel susțin și eu despre mariajul meu!

— Atunci propun să ajungem la o înțelegere, spuse el morocănos și printre dinți. Hai să închidem acest subiect. Nu vom mai discuta despre mariajul tău.

Tăcură amândoi. Gray era furios pe el însuși. O tristețe întunecată îl învăluise. Se enervase cumplit. Nu discuta niciodată cu nimeni despre soția lui. Persoanele apropiate − mama lui, Clive − știau și îi respectau dorința, cel puțin în mare parte. Rareori se întâmpla să-i rostească cineva numele. În timp, se educase ca de fiecare dată când venea vorba despre Lily să-și alunge în cel mai scurt timp din minte toate amintirile legate de ea.

Iar acum Claire reușise să-i aducă aminte din plin de un întreg capitol din viața lui pe care ar fi vrut să-l uite. O parte din el aproape o ura pentru asta. Se ura și pe el pentru asta. Unii oameni îl acuzaseră că n-are inimă. Măcar să nu fi avut! Nu putea niciodată să se gândească la Lily fără să-i crească pulsul. Mâinile îi erau la fel ca și sufletul, negre și pătate de sânge. Asta nu avea să se schimbe niciodată. Nu avea să i se șteargă din memorie niciodată.

Nici chinul. Nici durerea.

Și mai era și Claire. Reușise cumva să i se vâre pe sub piele. Era suficient doar să se afle în preajma ei, că imediat avea erecție; și încă una dureros de mare.

Dacă ar fi știut de la bun început că acesta va fi efectul ei asupra lui, nici nu ar fi băgat-o în seamă. Acum însă, fiecare centimetru de mușchi îi era încordat și fiecare nerv îi era întins la maximum. Dorința carnală pusese stăpânire pe el. O găsea extrem de ispititoare. Își imagină că îl dezbracă. Ar fi vrut s-o întindă pe pat. Ar fi vrut să o simtă sub greutatea lui în timp ce el ar fi penetrat-o cât se poate de adânc.

N-avea să o lase în pace până nu obținea ce dorea de la ea. Și era mai sigur decât niciodată că ea avea ceva de ascuns. Era în mod evident legat de mariajul ei.

Nu îi înțelegea deloc reținerea. Nu avea nici un sens. Îi simțise căldura buzelor. Îi răspunsese la sărut, contrariindu-l cu puritatea lui… fusese aproape inocent.

Se ridicau din ce în ce mai multe întrebări.

Se opri pe treptele albe ale conacului. Făcu stânga-împrejur și coborî din nou pentru a o conduce în aripa în care era cazată ea.

Claire aproape se împiedică, în disperarea ei de a scăpa de el.

Gray scrâșni din dinți.

Intrară în casă, iar ea se îndreptă direct spre scări.

Nu coborî la masă.

Bărbații se strânseseră să bea ceva și să fumeze trabucuri. Gray îl luă deoparte pe Clive.

— Unde-i Claire? îl întrebă Gray.

Clive păru surprins.

— Nu se simțea bine. Credea că i s-a făcut rău de la ceva.

Nu era vorba de *ceva*. Ci de *cineva*.

— Dar nu știai? Parcă plecaserăți împreună, continuă Clive.

Expresia de pe chipul lui Gray spunea totul.

— Ah… exclamă Clive cu subînțeles.

— Să nu îndrăznești să spui ceva! mârâi Gray.

— Înțeleg. Atunci, probabil că nici nu vrei să știi că vrea să plece mâine dis de dimineață.

„Trișoarea!”

Lui Gray nu-i ardea să stea cu ceilalți. Se răsuci pe călcâie și dădu să plece, lăsându-l în ceață pe Clive.

— Bănuiesc că Lady Hastings d-abia așteaptă să-ți lingă rănile, mai zise Clive.

Cu două săptămâni în urmă nici n-ar fi ezitat. Lady Hastings era expertă în mișcări cu limba și cu buzele… Acum însă, doar imaginea buzelor ei roșii i se părea suficient de prost-gust cât să nu-i ardă să se ducă la ea.

— Te rog să nu uiți că am o casă plină de invitați, asta dacă nu cumva vrei să le dai un subiect de bârfă, îl atenționă Clive.

Buzele lui Gray se arcuiră într-un zâmbet cinic, dar nu avea să se descurajeze.

Urcă treptele care duceau în aripa unde erau cazați musafirii și întrebă o slujitoare care era camera lui Claire. Treizeci de secunde mai târziu se afla în dreptul ușii ei. Ciocăni cu hotărâre.

— Am trimis bagajul deja, strigă ea din cameră.

Ciocăni încă o dată, de data asta mai tare.

Ușa se deschise și în pragul ei se ivi Claire, abătută și palidă. Parcă și ochii ei verzi se mai umbriseră. Se uita într-un fel anume la el… De parcă ar fi văzut un demon. Gray încercă să zâmbească.

— N-ai coborât să mănânci.

— Mâine mă scol devreme, spuse ea repede. Am primit un bilet urgent de la Penelope. A trebuit să-și scurteze vizita la familia Northrup. Ne întoarcem împreună mâine în Londra.

— Ce potrivire.

— Adică mă faci mincinoasă?

— Când am spus așa ceva?

— Asta ai vrut să spui! Când m-am întors am găsit biletul, n-ai decât să-l întrebi pe duce!

Gray intră în cameră fără să spună nimic. Claire se dădu un pas în spate, făcând ochii mari de uluire. Era îmbrăcată cu un halat alb de mătase, care îi sublinia puritatea și inocența aceea virginală care îl contrariau și îl stârneau atât de mult.

— Nu poți intra aici, Gray.

— Ba uite că am intrat.

— *Nu ar trebui* să fii aici.

— Mi-ai dat voie să intru, spuse el, închizând prevăzător ușa.

— Gray, nu e momentul…

— Cred că deja mă cunoști suficient de bine cât să știi că puțin îmi pasă de momentul potrivit. Și

țin să-ți reamintesc că și ție la fel.

Înaintă un pas spre ea, iar ea se mai dădu înapoi unul. Nervoasă, își umezi inconștient buzele cu limba.

O măsură din cap până în picioare și rămase mut de admirație. Afară răsărise luna, iar lumina se revărsa în cameră peste ea. Dumnezeule, cât de frumoasă era! În păr avea șuvițe aurii. Halatul se revărsa și se plia molatic pe formele ei, dezvăluindu-i doar tălpile desculțe. Sânii i se conturau perfect și tresăltau cadențat în ritmul inimii care îi bătea din ce în ce mai tare.

Simți din nou dorința aceea carnală de nestăvilit pe care nu putea să o controleze, deși ar fi vrut din răsputeri. Apoi începu să-și dea seama…

— Ți-e frică? o întrebă el, mângâindu-i umărul, apoi grumazul. Își plimbă degetele până ajunse la vena prin care i se simțea pulsul care parcă o luase razna. Da, își răspunse singur, ușor ironic. Of, Claire, mă dezamăgești. Te credeam mai puternică.

— Nu mi-e frică de tine.

— Mă pricep la femei, Claire. Te cunosc.

Întunericul îi răpise tot ce avuse mai drag. Începu să pună stăpânire pe el un sentiment de rău augur care nu-i mai dădu pace. S-o ia naiba! S-o ia naiba că-l făcea să se simtă atât de ticălos! S-o ia naiba că o dorea atât de tare!

— Nu te-am crezut atât de lașă.

— Nu sunt lașă…

O prinse și o lipi violent de el. Îi strânse coapsele între coapsele lui, obligând-o să-i simtă erecția. Trebuia să știe și ea cât de mult o dorea. Se repezi apoi și o sărută până simți că o lasă fără aer.

Era un sărut sălbatic și extrem de pătimaș. Buzele lui îi înconjuraseră gura, luându-i prizonieră răsuflarea precipitată. Era un sărut plin de erotism și de îndrăzneală. Îl dorise și iată că avea parte de el. O sărută prelung și cu ardoare, până când lui Claire i se înmuiară genunchii și nu se mai putea ține pe picioare.

Apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât o dezechilibră.

Claire rămase fixându-l cu privirea, dezgolită, cu gura umedă și roșie și tremurând.

— Gata, se răsti el. Acum n-ai decât să fugi, fetițo. Fugi unde-oi vrea. Mai ticălos de-atât nu pot fi. Nu mai ai de ce să te temi de mine.

Capitolul 9

Trăsura lui Penelope sosi odată cu venirea zorilor.

Claire tocmai terminase de mâncat. Ducele era gazda perfectă, se trezise special pentru ea. O, și ce șarmant era! Cu frumusețea lui misterioasă probabil că atrăsese multe tinere și zdrobise inimile multor femei.

Claire își mușcă buzele. Era întocmai ca prietenul lui, vicontele.

Tocmai când treceau prin foaier se auzi o ciocănitură în ușă. Era Penelope.

Claire îi aruncă o privire fugară, apoi îi ieși în întâmpinare.

— Pen! strigă ea. Pentru numele lui Dumnezeu! Ce s-a întâmplat?

Penelope aproape i se prăbuși în brațe.

Vocea îi tremura.

— Am primit un mesaj ieri, de la unul dintre locotenenții lui Theo. A fost o bătălie… a durat mult… Theo… O, Dumnezeule, Claire… Theo…

O podidi plânsul și nu mai putu să vorbească.

Claire o prinse de umeri.

— Draga mea, ce e? Ce s-a întâmplat?

— A fost ucis, Claire, știu. Theo e mort! N-au… nu i-au găsit corpul! gemu ea. Iubitul meu Theo… S-a dus... e mort. Știu. Știu că așa e! Copilașul meu nu își va cunoaște niciodată tatăl!

Ducele o conduse cu greu în salon și dădu poruncă unei servitoare să pregătească un ceai. Claire încercă să o mai liniștească și o imploră să mănânce ceva înainte să plece, dar fără folos.

În mai puțin de un sfert de oră plecaseră deja.

Trăsura porni pe drumurile de țară. Claire stătea pe bancheta din fața lui Penelope, care, epuizată, încerca să moțăie în pofida hurducăielilor.

„Fugi, fetițo."

Claire se strânse într-un colț. Nu mai voia să se gândească deloc la viconte – deși evenimentele petrecute cu o zi în urmă încă îi erau vii în minte. Sălbăticia cu care o sărutase. Încă îi mai simțea gustul; iar ce urmase după aceea… Mâna lui, atât de caldă pe pieptul ei. Urma gurii lui, atât de fierbinte pe pielea ei. Sfârcurile i se întăriseră în așteptarea sărutului lui. O, cât de tare își bătuse joc de ea. Încercă să-și gonească toate aceste amintiri. „Nu sunt lașă!"

Ce nesăbuită fusese! Era supărată pe ea însăși, furioasă că fusese atât de slabă. Nu era de mirare că Gray o simțise cum tremura. Nu se înșelase în privința ei. Era o lașă. Ar fi trebuit să redevină stăpână pe situație. Ar fi trebuit!

Dar nu trebuia să-i pese că îi călcase orgoliul în picioare. Era prea important. De fiecare dată când se gândea la Oliver simțea un junghi de cuțit în inimă. Bietul de el murise singur. Nu putea să-și abandoneze cauza. Nu încă! Trebuia să găsească o cale să-l atragă din nou pe Gray. Nu putea să plece pur și simplu. Zarurile fuseseră aruncate. Trebuia să găsească o cale de a merge mai departe, indiferent de cât ar fi avut de suferit.

Trebuia să se strecoare din nou în inima lui.

Iar apoi să i-o sfărâme.

De dimineață, când Penelope sosise, nu îl văzuse pe Gray. Ducele îi spusese că Gray plecase deja să călărească, iar ea răsuflase ușurată.

El era lașul.

După ce porniseră la drum, Penelope se liniștise, deși stătea prevăzător cu batista în poală.

— Îmi pare rău, Claire. Așa sunt eu, nu mă pot opri din ale mele! Spune-mi despre petrecere? A fost reușită?

Claire își coborî privirea spre mâini.

— A fost distractiv… la început.

Penelope îi aruncă o ocheadă bănuitoare.

Nu voia să-i spună lui Penelope despre secretul pe care i-l divulgase Gray − că fusese căsătorit, iar acum era văduv. N-ar fi putut spune de ce – doar nu-i datora loialitate. Nu se simțea obligată să nu-i trădeze încrederea și nici măcar nu i se părea că l-ar fi trădat în vreun fel. Pur și simplu nu își dădea seama de ce nu voia să-i spună.

„Tu abia m-ai cunoscut, habar n-ai de cum eram odată."

Ce naiba voise să spună?

„Subiectul căsătoriei este închis."

Nu îi trecuse prin cap că și el suferise. N-ar fi putut. Iar asta nu era o scuză pentru el. Nimic n-ar fi putut schimba ce îi făcuse ei personal.

Nu, nu putea să-și abandoneze cauza. Trebuia să se răzbune.

Pen obosi în scurt timp. O durea spatele, așa că Claire se oferi să i-l maseze. N-ar fi vrut să se grăbească așa tare, dar Pen insistă să continue drumul, așa că trebui să se supună.

Se făcuse deja miezul nopții. Claire aruncă o privire pe geam. Luna era plină, iar la lumina ei Claire zări conturul unei siluete.

Trăsura începu dintr-odată să gonească din ce în ce mai repede. Probabil că acea creatură speriase caii. Într-o secundă, Claire se rostogoli pe podea, lovindu-se la cap. Se ciocni de Penelope, care țipa groaznic.

Claire constată cu groază că axul dintre trăsură și harnașament se rupse. Se rostogoliră în interior, după care se izbiră violent de un copac cu un zgomot asurzitor. Totul în jurul lor se întunecă brusc.

Își veni în simțiri. Capul i se învârtea și o durea îngrozitor. Încercă să se concentreze, lucru care îi luă câteva minute. Zări o siluetă întinsă pe jos − vizitiul.

Îngheță de spaimă. Pen gemea.

Claire se ridică imediat. Ea fusese aruncată din trăsură, dar Penelope era încă înăuntru.

Frica puse stăpânire pe ea. Reuși să apuce ușa și să o smulgă de la locul ei, apoi se târî înăuntru.

Penelope era chircită într-o parte. Încercă să se rostogolească, apoi se crispă de durere. Începu să plângă.

— Claire! O, Claire!

Claire se târî lângă ea.

— Aici sunt. Lasă-mă să mă uit la tine.

Pen plângea și mai tare și se ținea cu o mână de pântec.

Claire împietri de groază. „Nu, se gândi ea. O, nu..."

Gray decisese să se întoarcă și el în Londra. Își luase la revedere de la Clive și de la restul invitaților în aceeași dimineață, dar mai târziu. Negăsindu-și astâmpărul, se hotărâse să nu ia trăsura,

ci să călărească până în oraș. Mintea îi fugea încontinuu la Claire. Nu se simțea deloc în apele lui. Trebuia să-și limpezească gândurile.

Era un călăreț excelent. Se opri doar să mănânce ceva, apoi porni iar la drum. Deja începea să se întunece. Încetini și merse la trap. Din nou fu învăluit de amintirea ei. Ce vrăjitoare! Bănuia măcar ce efect avea asupra lui? Îl înfuria și îl fermeca în același timp.

Nu mai cunoscuse nici o femeie care să îl subjuge în așa fel de la Lily încoace. Se crispă, așa cum pățea de fiecare dată când își aducea aminte de ea. Inima îi împietri în fața tuturor umbrelor care îi învăluiră sufletul.

Lily. Claire nu se asemăna deloc cu ea. Lily era blândă și senină, iar Claire era înflăcărată și pasională. În prezența lui Claire, sufletul și trupul se umpleau de dorință, absolut incontrolabil.

De altfel, Claire nu se asemăna cu nici o femeie cu care mai fusese. Nu era nici pe departe sofisticată. Era prea tânără ca să fie văduvă… prea tânără ca să fie văduvă.

Gândul ăsta enervant nu-i dădea pace. Măritată un an, soțul mort de doi, așa îi zisese.

Scrâșni din dinți. Aveau să se mai întâlnească, urma să aibă el grijă de asta.

Se opri brusc. Ce mai fusese și asta? Un strigăt? Trase hățurile și porni în galop. „Ce naiba?"

Din nou, același strigăt. Era clar că cineva țipa după ajutor, dar de data asta mult mai lipsit de vlagă.

Sări peste un obstacol. Pământul jilav era plin de șanțuri. Ceva se întâmplase. Urma era proaspătă. Zări în cele din urmă trăsura răsturnată și lipită de un copac, apoi o siluetă care striga și dădea agitată din mâini.

Era Claire. Inima îi bătu cu putere.

Se prăbuși în brațele lui.

— Ești rănită, spuse el, mângâind-o pe cap, moment în care zări umflătura vânătă de pe fruntea ei. Stai…

— Nu, lasă-mă pe mine. Pen însă… suspină și arătă spre trăsură.

Gray se uită în jur. Penelope era trântită într-o parte și gemea.

— O să fac un foc, Claire, apoi pornesc după ajutoare. O să fie bine…

— Nu, Gray, să nu pleci! țipă disperată Claire. Pen o să nască.

În acel moment, Claire își dădu seama că Gray era singurul pe care se putea baza în aceste momente. Brațele lui erau atât de puternice, atingerea degetelor lui subțiri aproape tandră. Tânjea să îl ia în brațe. Expresia extrem de îngrijorată de pe chipul lui îi făcu inima să tresalte.

Vizitiul zăcea în continuare pe pământ. Gray se duse să verifice − era mort.

Claire începu să scotocească prin bagaj până își găsi pelerina, pe care o așeză peste Penelope. Făcu sul o rochie și i-o puse drept pernă sub cap.

Gray o privi întrebător.

— Știi ce-i de făcut?

Claire ezită.

— Oarecum.

Gray se posomorî.

— Păi… trebuie să o ajutăm cumva să nască, ce zici?

Chipul lui Penelope era brăzdat de lacrimi, dar încercă să zâmbească.

— Să nu uitați că-s și eu pe aici, pot să vă ajut și eu. Sigur o să ne descurcăm toți trei.

Dintr-un motiv inexplicabil, Claire se simțea încurajată de prezența lui Gray.

— Nu s-a simțit bine toată ziua, îi spuse ea. Imediat cum am plecat a început să o doară spatele.

— Nu credeam că e din pricina copilului. E prea devreme, suspină Penelope. E prea devreme să nasc acum, Claire.

Claire scutură din cap.

— O, Pen, e un copil curajos, încercă ea să glumească. Un luptător, întocmai ca mama și ca tatăl lui.

În compartimentul strâmt al trăsurii nu încăpeau toți trei. Penelope își sprijini spatele de o pernă. Claire se strecură înăuntru și îngenunche lângă ea.

Penelope îi luă mâna și i-o așeză pe burtă.

— Uite, se mișcă din nou. Claire îi simți pântecul încordându-se. Se contractă din ce în ce mai des, mai spuse Penelope, închizând ochii.

Claire dădu din cap.

— Ești foarte curajoasă, Pen. Te descurci de minune.

Zâmbetul lui Penelope se transformă într-o grimasă.

Gray încercă să facă focul și căută prin bagaje ceva din care ar fi putut improviza niște cârpe curate.

Contracțiile erau din ce în ce mai dese. Penelope respira din ce în ce mai sacadat… of, fiecare clipă părea că nu se mai termină.

Claire îl privi neajutorată pe Gray. Se temea să-și exprime îngrijorarea; nu voia să-și alarmeze și mai mult prietena.

Făcu schimb de locuri cu Gray. Acum ea era la picioarele lui Penelope, iar Gray ghemuit lângă ea. Rochia îi era ridicată peste genunchi, dar fără să-i dezgolească părțile intime în fața lui Gray. Plângea. Claire nu știa cum ar fi putut s-o ajute.

Gray îi tampona fruntea de sudoare cu o batistă. Penelope se străduia să îndure cu stoicism durerea, dar puterile o părăseau. Era cu moralul la pământ. Încerca să reziste în fața durerii ținându-și respirația.

— Nu, respiră! o imploră Claire. Trebuie să respiri, Pen!

Slăbită, Pen se ridică într-un cot. Avu încă o contracție puternică și se prăbuși la loc sfârșită, ca și cum i-ar fi smuls și ultima brumă de energie.

— Nu mai pot, spuse ea printre suspine, epuizată. Nu mai pot.

Claire căzuse și ea pradă disperării. Poate că nu făcuse bine că insistase ca Gray să rămână cu ele. Până acum poate s-ar fi întors cu ajutoare.

Scoase un țipăt brusc.

— O, Pen, îl văd! Se vede copilul! E roșcat, exact ca Theo.

Penelope încercă să se ridice într-o rână, dar fără succes. Se prăbuși la loc cu fața leoarcă de transpirație.

— Ajutați-mă, îi imploră ea. Ajutați-mă!

Gray o apucă de mâna cu care se ținea de pântec. Cealaltă mână și-o petrecu pe sub spatele ei și o ajută să se ridice aproape în capul oaselor. Penelope își înfipse unghiile în carnea lui. Scoase un urlet

din toți rărunchii.

Claire răsuflă ușurată.

— Ai o fetiță, Pen! O fetiță frumoasă care seamănă perfect cu Theo!

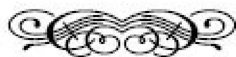
Îi pasă cu repeziciune bebelușul lui Gray.

— Ia-o și ai grijă de ea cât mă ocup eu de Pen!

Tăiară cordonul ombilical, apoi o ajutară să expulzeze placenta. Aproape ținându-și respirația, Gray curăță boțul acela de carne cu colțul unei cămăși curate. Bebelușul scoase un țipăt puternic, strângând puternic din ochi. Îl înfășură în haina lui și îl privi gânditor.

Amintirile îl năpădiră; imagini din trecut în care ținea un bebeluș în brațe… Amintiri care îi sfâșiau sufletul.

Capitolul 10

Se crăpase de ziuă când de ei se apropie o diligență. Gray ieși în mijlocul drumului și îi făcu semn să oprească. Toți erau epuizați. Până se făcuse ora prânzului ajunseră în fața casei lui Penelope, care își ținea fericită fiica în brațe. Fetița era mică, dar sănătoasă. Dormise în brațele mamei ei aproape tot drumul.

Grove le ajută cu grijă să coboare din trăsură. De îndată ce urcară și ultima treaptă, ușa de la intrare se deschise brusc.

Surprizele nu se terminaseră pentru Penelope.

— Theo! O, Theo! țipă ea.

Theodore Grove se grăbi să-și ia în brațe soția și fiica.

— Iubita mea! Tocmai voiam să plec la Northrup după tine.

Penelope se agăță de gâtul lui.

— Cum e posibil? repeta ea la nesfârșit. Credeam că ai fost ucis. Locotenentul mi-a spus că nu ți-au putut găsi... trupul.

Theo scutură din cap. Se sprijinea într-un baston, dar în rest părea întreg.

— Îmi pare rău pentru confuzie, spuse el. M-a găsit un fermier și a avut grijă de mine până când am putut merge din nou pe picioarele mele.

Avea lacrimi în ochi. Își strânse și mai abitir soția și bebelușul în brațe.

— Of, ce bine că te-am găsit, dragostea mea. Ești lângă mine, spuse el, râzând. Nici nu-mi vine să cred că te țin în brațe.

Penelope zâmbea fericită.

— Dragostea mea, ți-o prezint pe fiica ta.

Theo o sărută întâi pe soția sa, apoi pe fiica lui pe creștet. Era prea emoționat să mai poată spune ceva.

— E frumoasă, spuse el în cele din urmă. La fel de frumoasă ca mama ei.

Martoră la această scenă, Claire simți că i se pune un nod în gât. Cumva, era invidioasă. Înțelese adevărul…

Iar inima i se frânse.

Realitatea era că nu avea să aibă parte niciodată de o dragoste atât de mare ca aceea dintre Penelope și Theo − și micuța lor. Absolut niciodată.

Ei erau în lumea lor − soț, soție și copil; iar ea și Gray într-o alta.

Theo le spuse ceva servitorilor, care se grăbiră să îi îndeplinească poruncile. Unii fugiră să pregătească baia pentru mamă și bebeluș, alții să o ajute să se așeze pe un șezlong confortabil. Theo se întoarse și o îmbrățișă pe Claire din tot sufletul.

— Claire, ești cea mai bună prietenă a soției mele. Dacă mă gândesc mai bine, ai fost ca un înger păzitor. Îți mulțumesc și îți rămân îndatorat pe veci.

Vicontele tocmai se pregătea să se retragă, când Theo se întoarse spre el și îi întinse mâna.

— Theo, se grăbi Claire să intervină, ți-l prezint pe vicontele Sutherland. Nu știu ce ne-am fi făcut dacă nu ne-ar fi găsit absolut întâmplător.

— Milord, nu pot exprima în cuvinte recunoștința pe care v-o port, spuse Theo, strângându-i cu putere mâna.

Gray nu se simțea prea în largul lui, dar Claire era prea obosită să remarce. După ce Penelope și bebelușul se duseră la etaj, trebui să plece și ea, iar Gray o conduse. Se sprijini de brațul lui cât urcă treptele casei. Păși peste prag și oftă. Crezuse că excursia va dura mai mult, așa că îi dăduse liber lui Rosalie, care o rugase să-i dea voie să-și viziteze sora care locuia în Kent. Așadar, era singură.

Își lăsă șalul pe spătarul unui scaun, simțindu-se din cale afară de obosită.

Gray o privi cu atenție.

— Vrei să bei niște ceai? întrebă el.

— Da, mi-ar prinde tare bine. Stai, mă duc…

Gray o prinse de cot și o întoarse din drum.

— Stai jos, îi ordonă el. Mă duc eu să-l fac.

— Serios?

Zâmbetul acela diavolesc îi reapăru pe chip.

— Ai putea fi uimită de abilitățile mele casnice, doamnă Westfield.

Claire își dădu ochii peste cap.

Gray zâmbi fără să vrea.

În scurt timp reveni din bucătărie, ținând o tavă cu două cești și un ceainic decorate cu un motiv floral. O așeză cu grijă pe masa din mahon de lângă canapea, apoi privi prin cameră.

Claire era întinsă pe canapea…

Adormise.

Rămase pe loc câteva clipe. Era contrariat din nou de învălmășeala de sentimente din sufletul său.

Îi privi gâtul subțire de culoarea fildeșului, delicat și fragil. Obrajii îi erau netezi și mătăsoși în lumina aceea difuză. Părul îi stătea cam împrăștiat, ceea ce îl făcu să zâmbească. O șuviță lungă îi atârna peste umăr.

I se strânse stomacul. Se excită iar, simțindu-și mădularul cum se zbate să scape din strânsoare.

Se întrebă ce părere ar fi avut minunata doamnă dacă și-ar fi vârât limba în adâncitura aceea delicată de la baza gâtului ei? Apoi ar fi lins-o încet, în timp ce i-ar fi simțit zvâcnindu-i pulsul.

Își simți stomacul în gât. Încercă disperat să-și controleze respirația. Cel mai bine era să plece chiar acum, înainte de a ceda ispitei care-i ardea sângele în vine.

Își încleștă fălcile și se aplecă spre ea, apoi o ridică de parcă ar fi fost un fulg. Nu era nici extrem de slabă, nici extrem de slăbită, dar cu toate acestea foarte ușoară. Urcă la etaj și merse pe coridor, încercând să-i găsească dormitorul. Se opri în fața unei camere cu ușă dublă; fără nici o îndoială, acesta era dormitorul ei.

Traversă încăperea și o lăsă ușor pe pat, apoi căută o lampă. O aprinse și reveni la Claire. Fără să stea pe gânduri, îi desfăcu butonii de la spate ai rochiei, apoi i-o trase jos de pe umeri.

Cămășuța ei era aproape transparentă. Prin ea se deslușea conturul sfârcurilor, perfect rotunde. Îi urmări pieptul tresăltând în ritmul respirației, scoțându-i complet rochia de pe ea. În lumina ștearsă a lămpii, pielea ei avea culoarea mierii, iar obrajii erau pictați în nuanțele răsăritului de soare. Genele îi erau lungi și se răsfrângeau peste obraji.

Claire tresări, dar nu se trezi. Gray continuă să o privească nestingherit. Rămase așa, contemplând-o în tăcere − nu-și dădea seama cât timp trecuse. Sângele îi clocotea din ce în ce mai tare

prin vene. Dorința lui era aproape irezistibilă. Toate instinctele primare îi fură activate, pulsând ritmic.

Se lăsa noaptea. Emoții întunecate puseseră stăpânire pe el. Încet, de parcă s-ar fi mișcat mecanic − într-adevăr, nu se mai putea controla −, îi desfăcu agrafele din păr. O mângâie, delectându-se cu șuvițele ei mlădioase.

Claire adormise cu o mână pe pernă. Era ceva vulnerabil în ființa ei, iar el rămase impresionat. Buzele îi erau ușor întredeschise, fremătând aproape imperceptibil de fiecare dată când respira.

Simțea că îl dor toate măruntaiele. Dorința lui era atât de mare, încât fiecare nerv urla și tânjea după atingerea ei. Claire nu trebuia să afle niciodată cât de aproape fusese să se urce peste ea, să-i desfacă coapsele cu genunchii și apoi să o penetreze. Nu putea să nege cât de tare o dorea.

Dar nu făcu nimic.

Nu, nu voia să o aibă așa, nu acum. Ar fi vrut ca ea să-și încordeze coapsele în jurul lui, implorând să o posede într-un mod în care numai el știa cum. Voia să guste din dulceața ei.

Îi prinse ceafa în palmă și îi roti capul spre el. Nu era nimic tandru în dorința lui. Se blestemă pentru faptul că dorea să o aibă și atât. O blestemă și pe Claire pentru că îl adusese în starea aceasta. O sărută cât de pasional și fierbinte știa. Pentru o secundă, Claire nu reacționă în nici un fel – apoi își depărtă buzele într-o căutare febrilă a gurii lui.

Gray tremura din toate încheieturile când se desprinse de ea. Nu plecă, ci se dezbrăcă…

Se vârî lângă ea în pat.

Claire se trezi a doua zi de dimineață. O dureau toate membrele, iar mintea îi era încețoșată. Încetul cu încetul, își aduse aminte de ce se petrecuse cu o zi înainte. Accidentul cu trăsura. Teama care pusese stăpânire pe Penelope − copilul, apoi bucuria aceea imensă a revederii cu Theo.

În rest, nu-și mai aducea aminte nimic clar. Nu se mai simțise niciodată atât de epuizată. Chiar și Gray…

Mintea îi juca feste. Deschise larg ochii. Își dădu seama că era ceva care o apăsa pe mijloc.

Îngheță.

Gray.

Era aici.

Gray.

În patul ei.

În *patul ei*.

Scoase un țipăt înfundat.

Mâna lui, întinsă peste talia ei, se mișcă. Își dădu seama că degetele lui îi cuprinseseră și o coapsă.

Încercă să găsească vorbele potrivite. Dar... ce să-i spună? Nu avea nici o idee. Nu existau cuvinte. Începu să respire greu.

— Șșș! îi șopti Gray în ureche. Nu spune nimic. Nu spune… nimic.

Îl tenta iar. Instinctul acela primar îl cuprinse iar. O simți − și o văzu − cum se crispează.

Tot sângele îi fugi între picioare. Era rigid ca piatra.

Iar în urechi îi răsunau doar bătăile inimii ei.

Își dădu seama că dormise cu ea. Noaptea trecută.

Și că o sărutase. Din nou.

Părea ceva ireal. Gurile lor erau foarte aproape. Îl privi neputincioasă. Era aproape paralizată de spaimă. Ochii aceia albaștri ca gheața îi cercetau fiecare centimetru.

Aerul începu să-i vâjâie pe la urechi. Tensiunea dintre ei îi înlănțuia ca într-o pânză de păianjen.

Apoi îi acoperi gura cu gura lui și o împresură cu brațele. Trupul ei tresări la fiecare atingere a limbii lui. Îl lăsă să-i exploreze gura în voie; nu avea cum să-l împiedice. Se simțea de parcă nu mai era ea însăși, ci altcineva pusese stăpânire pe ea.

— Claire, șopti el. Nu te feri. Te doresc, Claire. Lasă-mă să te ating.

Fusese mai mult o rugăminte fierbinte decât un ordin. Nici nu apucă să-și dea seama când rămăsese fără cămașă pe ea. Acum nu mai exista nici un obstacol − nici măcar unul − între ei.

Se juca cu sfârcurile ei. Se cutremură înfiorată. Mintea i se eliberă, iar privirea ei fu din ce în ce mai pierdută.

Gray era dezbrăcat deja. Dormise lângă ea dezbrăcat − gândul acesta o contrarie. O parte din ea era îngrozită. Se simțea rușinată. Îl văzu în toată splendoarea lui, gol, și i se tăie respirația, apoi se simți vlăguită. Cu toate acestea, nu se putea uita în altă parte − îl sorbea din priviri.

Îi plăceau umerii lui, arși de soare. Pieptul îi era lat și păros. Își coborî privirea spre mușchii bine croiți de pe abdomen și zări peticul acela de cârlionți negri din care se înălța triumfătoare bărbăția lui. Începu să respire și mai precipitat.

Era conștientă că trebuia să fi fost roșie ca focul în obraji. Aproape fără să vrea, întinse mâinile spre pieptul lui. Îi plăcea la nebunie felul în care părul lui viril o gâdila în vârful degetelor. Degetele îi poposiră pe sfârcurile lui și îl surprinse respirând din ce în ce mai greu.

Acum era rândul lui. Se repezi brusc și-și umplu palmele cu sânii ei. Sfârcurile îi erau întărite și fierbinți. Trasă conturul unuia cu degetul lui mare. Claire avu o senzație cum nu mai trăise până atunci. Continuă să o tachineze cu degetul, mișcându-l circular în jurul mamelonului. Chiar în momentul în care credea că nu se poate simți mai excitată de atât, Gray își mută gura în locul mâinii. Îi linse încet vârful sfârcului. Claire se încordă extaziată, apoi i-l prinse bine în gură și începu să i-l sugă.

Din ce în ce mai tare.

Claire își pierduse orice urmă de autocontrol. Nu își imaginase niciodată că așa ceva este posibil.

Nu crezuse vreodată că este posibil să simtă o plăcere atât de mare.

Palma lui începu să-i deseneze un model imaginar pe abdomen. Gura ei se uscă când îi simți degetele atingându-i triunghiul de păr dintre coapse. Trase aer adânc în piept, apoi rămase nemișcată, dar doar pentru o secundă. Apoi el își vârî un deget adânc printre cârlionții umezi. O atinse ușor, depărtându-i pliurile catifelate, din ce în ce mai îndrăzneț. Claire se cutremură pe măsură ce degetele lui avansau spre comoara secretă de la capătul micului canal.

— Claire, spuse el printre gemete de plăcere, am așteptat această clipă din seara în care te-am cunoscut.

Inima ei parcă se opri, era ca și cum el i-ar fi controlat toate simțurile. Nu mai era suficient să-l sărute. Nu se mai mulțumea doar să-l atingă. Începu să-și unduiască coapsele în ritmul mâinii lui. Degetul lui mare îi mângâia acum mica ridicătură din mijloc, și parcă tot corpul îi luă foc. Fiecare nerv din trupul ei tânjea după el. Începu să transpire și să gâfâie din ce în ce mai sacadat.

Gray se întinse peste ea. Venise clipa. Scoase un geamăt − nu se mai putea abține prea mult. Își vârî genunchii între picioarele ei. Mâinile ei îl prinseseră de umeri. Era întinsă pe spate sub el, desfăcută ca o floare, vulnerabilă. Își încordă coapsele. Vârful membrului său ieși la atac.

Claire nu mai știa de ea. Tresări, nesigură, și își strânse instinctiv picioarele. O cuprinse panica.

— Lasă-mă înăuntru, Claire, îi șopti aspru Gray. Te rog, iubito, lasă-mă.

O sărută de zeci de ori, până când trupul ei se topi din nou sub dezmierdarea lui.

Plonjă în ea dintr-o singură mișcare hotărâtă. Pentru o fracțiune de secundă fu în extaz, simțind carnea fierbinte învăluindu-i ca într-o capcană mădularul. Îi venea să-și strige în gura mare izbânda.

Dar doar pentru o fracțiune de secundă. Apoi, devenind brusc rațional, își dădu seama și descoperirea îl șocă.

Nu, se gândi el, descoperind uluit rezistența aceea plăpândă a trupului ei. Nu putea fi posibil. În acea clipă, Claire se răsuci sub el − înfigându-i și mai adânc unghiile în umerii goi, iar canalul strâmt se deschise brusc în fața sceptrului lui fierbinte. Apoi ea scoase un țipăt prelung…

Adevărul ieșise la lumină. Nu mai exista minciună. Nu putea însemna decât un singur lucru.

Dar nu se putu opri. O dorea mult prea mult. Nimic altceva nu mai conta. Iar ei îi plăcea. Îi simți tremurul; savură și mai tare bucuria că se afla în interiorul corpului ei fierbinte. Încercă să se tragă înapoi, dar zări imaginea cârlionților care se aflau între ei. Și îl scoase din minți de plăcere.

Nu se mai putea opri. Era mult prea excitat. Era sălbatic și instinctual.

Deși mintea îi ordona să se oprească. Încercă. Încercă, dar nu se putu împotrivi impulsului care îi comanda întreaga ființă. Tot trupul lui o dorea. Începu să-și unduiască șoldurile. Încercă să nu se grăbească, să se miște încet. Însă nu rezistă prea mult − nu mai putea să se abțină. Corpul îi zvâcni cu putere. O dată. Încă o dată. Cu frenezie. Cu disperare. Cât mai adânc în ea. Cât mai adânc în carnea aceea mătăsoasă. Își dorea − se ruga − să ajungă cât mai repede la punctul culminant. Deja simțea furnicăturile de-a lungul șirei spinării. Pe de altă parte însă, ar fi dorit să nu mai termine niciodată. Claire tresărea și se zvârcolea de plăcere sub el, excitându-l fără încetare.

În cele din urmă ejaculă. O blestemă pe ea, se blestemă pe sine chiar în acel moment, după care se prăbuși epuizat peste ea.

Trupul lui Claire încă ardea, camera încă se învârtea cu ea, când Gray se dădu jos din pat. Aruncă o privire spre pat și îi fu suficient. Cearșaful era pătat de sământa lui și de sânge.

Își trase repede pantalonii pe el, apoi se întoarse spre ea.

Între timp, Claire își recuperase cămașa de noapte și se acoperise cu cearșaful, pe care îl ținea ca pe un fel de scut împotriva lui. Stătea cu capul plecat. Ar fi avut nevoie de mai mult timp să cugete la importanța celor abia petrecute.

Gray înjură, aruncând vorbe care o făcură să roșească, stingherită.

— Nu e de mirare că sărutai ca o fecioară. Erai virgină, îi spuse el, pe un ton care suna mai mult a acuzație decât a simplă constatare. O, Dumnezeule, trebuia să-mi fi ascultat... Dar cum? Ce explicație ai, pufni el, *doamnă* Westfield?

Privirea îi alunecă spre inelul pe care îl purta pe mâna dreaptă și scrâșni din dinți, apoi o apucă strâns. Claire încercă să-și elibereze mâna, dar zadarnic; o strânse și mai tare.

— O, îmi cer scuze. *Domnișoară* Westfield? Ești bună să mă lămurești? spuse el pe un ton care nu prevestea nimic bun.

Claire deschise gura să îi răspundă, apoi o închise la loc. Îl privea fix, îngrozită.

— Cum? N-aud. N-ai nimic de spus?

O lua peste picior. Expresia de pe chipul lui o înspăimânta cumplit, la fel și tonul lui.

Of, ce crezuse că va obține, de ce îi cedase și de ce tocmai lui? Tocmai asasinului fratelui ei. O durea sufletul. Probabil că înnebunise dacă fusese în stare să-și ofere trupul așa, pe tavă. Ce făcuse? O, Doamne Dumnezeule, ce făcuse?

— Ce voiai de fapt? Să mă șantajezi? Să mă acuzi că ți-am furat fecioria? Nu-ți va merge cu mine! Nu sunt omul pe care să-l poată cineva manevra atât de ușor. Oricum, nu tu. Nici altcineva.

— Poftim? țipă ea.

Își smulse mâna din strânsoarea lui, apoi sări din pat. Capul i se învârtea. Nu așa trebuia să se întâmple lucrurile. Își imaginase de multe ori momentul în care se vor confrunta − și își vor regla conturile −, dar de fiecare dată ea stăpânea situația. Nu el. Niciodată nu își închipuise că avea să fie el.

O privi acuzator.

— Fir-ar să fie, ce naiba se întâmplă? De ce, gesticulă el nervos, de ce toată mascarada asta? Șarada asta fără sens? Nu ești văduvă…

— Ce observație perspicace, milord. Vrei să te felicit?

Dormitorul se răcorise. Lui Claire nu-i păsa că era îmbrăcată doar în cămașa de noapte. Privirile li se ciocniră, a ei scăpărând scântei, a lui aruncând sclipiri de gheață.

Se întinse să o ia de mână, dar Claire se feri.

O privi cu coada ochiului.

— Nu te cheamă Westfield, așa-i?

— Nu, răspunse ea direct. Mă numesc Claire Ashcroft, adăugă ea, privindu-l intens. Văzând că numele nu-i stârnise nici o reacție, o cuprinse furia. Nu-ți spune nimic numele de Ashcroft?

— Nu. De unde naiba să-l știu?

Claire făcu ochii mari. Doar nu…

— N-ai auzit bine? Am spus că nu. Nu știu pe nimeni cu numele ăsta.

Claire începu să tremure de furie.

— Oliver Ashcroft a fost fratele meu. *Fratele* meu.

— Mă bucur pentru voi. Mă tem însă că n-am avut de-a face cu nici unul din voi înainte.

Claire nu mai rezistă. Îi trase o palmă răsunătoare și se pregătea să-i mai tragă una, dar o prinse de încheietură.

— Ba ai avut! spuse ea, simțind un junghi în piept, și urlă descătușată la el. Tu l-ai ucis, ticălosule! Mi-ai omorât fratele! Ai ucis atât de mulți, că nici nu le mai știi numele?

Gray îi dădu drumul.

— Era fratele tău, repetă el automat. Și când a avut loc acest eveniment cumplit?

— V-ați duelat pe Rutgers Field. În mod ironic, azi se fac exact nouă luni. Am aflat că pricina a fost o datorie la jocurile de noroc. De ce a trebuit să-l ucizi? De ce? țipă ea. Era atât de tânăr! Iar suma era derizorie pentru tine!

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare. Chipul lui Gray se întunecase puțin, dar Claire era prea supărată ca să mai remarce. Mâinile îi erau pătate de sânge − sângele lui Oliver.

Lacrimi amare curgeau pe fața ei.

— Pleacă, îngăimă ea cu greu. Du-te.

Se întinse spre ea și o apucă de brațe.

— Claire, pentru numele lui Dumnezeu, Claire…

Se smulse cu brutalitate.

— Ieși afară! țipă ea. Ieși înainte să chem poliția!

Gray strânse din dinți și înjură, apoi își înșfăcă haina și ieși fără să se uite în urmă.

Claire se prăbuși pe podea, într-o criză de plâns. Căutase răzbunare.

Nu reușise decât să se acopere de rușine.

Ajuns în camera sa, Gray se duse direct spre bar. Își turnă un pahar aproape plin de whisky și îl dădu peste cap.

Apoi își mai turnă unul.

Trupul îi ardea.

Se duse la baie, se dezbrăcă, apoi privi în jos.

Mădularul îi era murdar de sânge.

Se spălă întâi pe față, apoi la brâu. Se șterse și lăsă prosopul să cadă pe jos.

Se sprijini de chiuvetă și rămase cu privirea pironită la propria reflexie din oglindă.

Iisuse, ce făcuse?

Claire avusese dreptate. Era un nenorocit.

Se lăsă pradă celor mai sumbre gânduri. Inima îi zvâcnea cu putere. Îi trecu prin cap că era atât de ticălos încât se simțea trădat de minciunile ei.

Găsi în dulapul de haine panglica pe care o purtase ea în prima noapte când o cunoscuse.

O luă și o strânse în pumn. Imediat retrăi clipele de care avusese parte cu scurt timp înainte, când îi penetrase trupul fierbinte, dulce și catifelat. Și strâmt. O, cât de strâmt!

Înmărmuri, dar doar pentru o secundă. Dumnezeule, de ce nu îl oprise ea?

Exista totuși o problemă. Ar fi putut să se oprească?

Îl cuprinse un val de silă față de el însuși. Își aminti din nou cum îi pusese Claire mâinile pe umeri. Oare o duruse? Gândul îi sfâșie sufletul. Își aduse aminte apoi de cum tremurase în brațele lui. Cum se răsucise sub greutatea lui. O, Doamne, iar el se simțise atât de bine! Era atât de bine înlăuntrul ei! Aproape că o simțea și acum lipită de el.

Rațiunea și bunul-simț îl torturau acum. Trebuia să se fi oprit în momentul în care își dăduse seama că e fecioară. Știa că un adevărat gentleman așa ar fi procedat. El însă nu avea nimic nobil în el. Nu mai avea nimic nobil.

Nu, îi era limpede că nu s-ar fi putut opri nicicum.

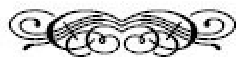
Încă un motiv în plus să se disprețuiască.

Amintirea era destul de vagă, dar parcă el era acel tânăr, fratele ei. Nu îl reținuse oricum după nume, ci doar după comportament. Gura i se schimonosi. Da, și ploua. Își aduse aminte că tânărul trăsese mai devreme. Fără să vrea, își duse mâna la cicatricea de pe umăr. Ce rost avea însă să-i mai spună lui Claire? Îi făcuse suficient rău până acum și n-avea de gând să mai terfelească și amintirea fratelui ei.

Se prăbuși în pat, ascunzându-și fața în cearșaf. Nu, nu trebuia să-i spună.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru ea era să uite că s-au cunoscut.

Capitolul 11

Nu mai era nimic de spus. Nimic de făcut. Eșuase lamentabil. Îl dezamăgise pe Oliver, îi dezamăgise pe mama și pe tatăl ei. Nu izbutise nici pe departe să răzbune moartea fratelui ei.

Nu mai era nimic care să o țină în Londra, așa că plecă la Wildewood.

Nu putea însă uita evenimentele care se petrecuseră în oraș. Pe *el* nu putea să și-l scoată deloc din minte. Pe Gray. Voise să și-l scoată definitiv din minte, dar în fiecare noapte când închidea ochii, îi simțea gura aceea dulce sărutând-o. Îi simțea mâna pe sâni, cu care parcă ar fi însemnat-o pe viață, cu un fier înroșit care spunea că era a lui.

Nu mai era în stare să simtă decât amărăciune. Nu trebuia să se ascundă de adevăr. Îl primise în patul ei. Se predase. Acum nu mai voia decât să uite că s-au cunoscut.

În ciuda tuturor cele petrecute, îi părea bine că revenise acasă. Nu trebuia să se scufunde în autocompătimire. Încercă să își ocupe timpul cu rezolvarea treburilor care se iveau la tot pasul în casa lăsată moștenire de tatăl ei.

Era timpul să înceapă o viață nouă. Să pornească pe un nou drum.

Toamna fusese roditoare. Administratorul proprietății se îngrijise frumos de casă și de teren. Venise iarna și zilele erau toate friguroase. Deși era abia mijlocul lui noiembrie, ninsese.

Într-o zi, rătăcea printre tarabele din piață în căutarea unui fular gros de lână.

— Mă scuzați, domnișoară.

Se întoarse spre bărbatul din spatele ei. Arăta destul de respectabil și era la fel de înalt ca și ea.

Se mustră în gând pentru că imediat se gândise la Gray. Gray nici măcar nu semăna cu acest bărbat, în primul rând era mai înalt…

Își alungă imediat din minte amintirea lui.

Nu îl recunoscu pe acest bărbat.

— Da, domnule?

Acesta îi zâmbi.

— Cred că m-am rătăcit. Sper că mă puteți ajuta.

— O să încerc.

— Excelent. Vreau să ajung pe Walnut Lane.

— Sigur. E chiar acolo, după biserică. Dar este o stradă destul de lungă și cu o singură proprietate. Casa e pustie, parcă așa știam.

— Nu mai e. Adică nu pentru mult timp. Am cumpărat-o acum ceva vreme și am uitat cum se ajunge acolo.

— Păi se pare că suntem vecini. Eu locuiesc la Wildewood, în partea sudică a proprietății dumneavoastră.

— Sunt încântat de cunoștință. Mă numesc Lawrence Townsend, spuse el, scoțându-și mănușa și întinzându-i mâna.

Claire îi strânse mâna.

— Claire Ashcroft.

— Poate o să ne mai întâlnim.

— Poate, zâmbi ea ușor.

— La revedere, domnișoară Ashcroft. O, mă scuzați. Domnișoară sau doamnă?

— Domnișoară, spuse ea, făcând o plecăciune. La revedere, domnule Townsend.

Săptămâna următoare se întâlniră din nou, tot în târg.

El o zări primul.

— Domnișoara Ashcroft! o strigă el.

— Domnule Townsend. V-ați mutat în casa cea nouă?

— Da.

Se revăzură și o săptămână mai târziu.

Tot el fu cel care o strigă.

— Domnișoară Ashcroft!

— Domnule Townsend. Ce mai faceți?

— Foarte bine. Dar aș vrea să vă rog ceva.

— O! exclamă ea, neștiind cum ar fi trebuit să reacționeze.

— Numele meu este Lawrence. Mi-ar face plăcere dacă mi-ați spune pe nume.

— Prea bine. Atunci poți să-mi spui Claire.

— Îmi pare bine să te revăd, Claire.

— Și mie.

— Sper că nu o să crezi că sunt prea îndrăzneț, Claire, dar aș vrea să-ți mărturisesc ceva.

— Da? întrebă ea, circumspectă.

— Speram să ne întâlnim la târg, de aceea am venit.

Claire surâse.

— De ce?

— Aș fi vrut să te invit să bem un ceai împreună în după-amiaza aceasta.

— Domnule… ezită Claire.

— Lawrence. Te rog să-mi spui pe nume, zise el, sesizându-i șovăiala. Dar dacă preferi, am putea bea un ceai chiar acum.

Era altceva dacă mergeau într-un local și nu în casa vreunuia dintre ei.

— Atunci, sunt de acord.

Găsiră un han, iar Claire se așeză la fereastră. Cârciumăreasa le aduse ceai și biscuiți.

Claire suflă în ceaiul fierbinte.

— Și cum îți place casa cea nouă?

— Îmi place. Acum tocmai caut să angajez personal.

— Ce te-a adus aici, Lawrence?

— Toată viața am trăit în Midlands. Sunt văduv. Soția mea a murit acum câțiva ani.

Văduv. Văduvă. Claire se încordă. Mintea îi fugi instantaneu la Gray.

— Am doi fii care acum sunt la casele lor. Oricât de mult i-aș iubi, am considerat că a venit vremea să-i las să-și vadă fiecare de viața lui și m-am mutat.

Mutat. Părea simplu. În realitate nu era, descoperise și ea pe propria piele.

Cu începutul lui de chelie și cu zâmbetul mereu pe buze, Claire îl găsi o companie plăcută. Începură să se întâlnească de câteva ori pe săptămână la un ceai, ca doi oameni care-și țin de urât unul altuia. Uneori o făcea să râdă, deși nu crezuse că se va mai simți vreodată bine în compania unui

bărbat. Îi povesti despre Penelope, dar nu suflă nici o vorbă despre Oliver.

Și nici despre Gray.

În decembrie primi o scrisoare de la Penelope.

Fixaseră data pentru botezul micuței Merriweather. Penelope îi scrisese că fetița de-abia aștepta să-și cunoască viitoarea nașă.

Claire n-ar fi vrut să se mai întoarcă vreodată în Londra − orașul în care pătimise atâtea −, dar abia aștepta să-și revadă prietenii și pe fetița lor.

În rest, refuză să se mai gândească și la altceva.

Se întâlni cu Lawrence chiar când se pregătea să plece din Wildewood. Îi luă ambele mâini, înainte să apuce să se urce în trăsură.

— Să te întorci repede, draga mea Claire.

— Așa o să fac, răspunse ea.

Fără să-i dea drumul, se întinse spre ea și o sărută pe gură.

Un sărut plin de blândețe, mai degrabă din prietenie. Claire însă nu se putu stăpâni să nu se gândească la...

Sărutul lui Lawrence nu se putea compara cu cel al lui Gray.

Familia reunită Grove era mai fericită ca niciodată. Theo era un tată extraordinar, iar Penelope o mamă și o gospodină perfectă. Un singur lucru îi umbrea fericirea. De fapt, erau două...

Și ambele aveau legătură cu Claire.

Claire se mutase brusc din casa închiriată în Londra, revenind la Wildewood. Bineînțeles că între timp își scriseseră. Penelope o cunoștea însă mult prea bine ca să nu-și dea seama că lipsea ceva din viața prietenei ei.

Theo nu fusese deloc încântat când aflase că Penelope o ajutase să se răzbune. Ambele își riscaseră reputația. Theo era convins că ar fi putut foarte ușor să-l mânie pe viconte, deși fusese mai degrabă surprins când acesta se interesase de soarta lor, întrebase de starea de sănătate a fiecărui membru al familiei lor − și chiar trimisese drept cadou o cutiuță muzicală pentru micuța Merriweather.

Surprins și mulțumit.

Pen și Theo hotărâseră cu mult înainte că o vor pe Claire drept nașă.

— De multe ori se întâmplă ca doar mama să aleagă nașa pentru copilul ei, îi spusese Penelope lui Theo.

Pentru că Theo fusese plecat o perioadă destul de îndelungată în peninsulă, nu avuseseră timp să se gândească și la un naș. Căzuseră însă de acord ca Theo să decidă.

De îndată ce își îmbrățișase soția și copilul, pentru Theo fusese clar pe cine vrea naș. În acest scop îl invitase într-o seară la cină pe Lord Sutherland. Penelope fusese de părere că vicontele va refuza politicos.

Se înșelase.

Fusese o cină încântătoare. Manierele vicontelui erau desăvârșite, poate un pic cam reținute, în opinia lui Penelope.

Îi scrisese lui Claire să o întrebe dacă nu cumva vicontele o contactase între timp. Răspunsul ei fusese extrem de scurt − „Nu am auzit nimic și nici nu vreau să aud”.

Oare și vicontele gândea la fel? De fapt, trebuia să recunoască că nici nu se așteptase ca vicontele să o mai caute pe Claire.

După un pahar de vin, Theo își făcuse curaj și îl întrebase.

— Milord, mi-ați face o onoare deosebită dacă ați accepta să îi fiți naș lui Merryweather a noastră.

Vicontele rămăsese extrem de surprins.

— Dacă nu erați dumneavoastră, continuase încet Theo, soția și fiica mea nu ar mai fi fost astăzi aici. N-aș putea să vă mulțumesc niciodată îndeajuns pentru asta. Ne-am considera extrem de onorați dacă ați accepta.

Vicontele se întorsese spre Penelope.

— Și dumneavoastră, doamnă Grove? Asta vă doriți și dumneavoastră?

— Da, răspunsese Penelope precaută.

Theo o luase de mână.

— Deci acceptați?

— Accept. Pot să vă întreb cine va fi nașă? se interesase el după o scurtă pauză.

— Claire Ashcroft, răspunsese Penelope.

O altă pauză.

— Dar domnișoara Ashcroft este la curent cu persoana pe care ați ales-o drept naș?

Penelope îl țintuise cu privirea, încercând să-i citească ceva pe chip.

— Încă nu, răspunsese ea semeață.

Vicontele nu mai spusese nimic.

— Am fi dorit ca botezul să se țină peste două săptămâni, duminică. Vă convine, milord?

Claire ajunse la reședința familiei Grove odată cu venirea serii. Intenționa să rămână doar câteva zile. Penelope se mâhnise că avea să stea atât de puțin, dar îi înțelegea motivele.

Claire nu îi spusese că făcuse dragoste − ce cuvinte ciudate − cu Gray. Pasiune. Dorință. Adevărul era că între ei nu existase nici un fel de dragoste.

Penelope ceru unei servitoare să le aducă ceaiul în salon. Peste câteva minute, în încăpere își făcu apariția Merriweather, însoțită de bona ei. Penelope o luă în brațe și o dezmierdă blând.

— Spune-mi, Claire, ai mai văzut vreodată așa minunăție? o întrebă ea, strângând-o mândră la piept.

— Pe cuvântul meu, Pen, seamănă leit cu Theo!

Penelope izbucni în râs și își mângâie fiica pe capul acoperit cu o bonețică, de sub care ieșeau câțiva pufișori răzleți de păr roșcovan.

— Are aceeași culoare de păr ca el!

— Așa e! Dar la nas cred că seamănă cu mine, declară Penelope. Și la bărbie, adăugă ea.

Claire chicoti.

— O, da, sigur că da.

— Până la urmă o să-i zicem Merry. Merriweather e cam lung.

— Ei bine, micuță Merry, spuse Claire cu toată seriozitatea, sunt mai mult decât încântată să te revăd.

De parcă i-ar fi priceput vorbele, copilul își ridică un pumnișor și deschise un ochi.

— Uită-te la ea! Te place! Și zâmbește la tine!

Claire râse și îi scutură cu gingășie mânuța, ca și cum ar fi făcut oficial cunoștință.

Micuța îi înșfăcă degetul și nu-i mai dădu drumul.

— Vezi ce forță are? râse fericită Penelope. Și n-are decât două luni!

— Chiar că e puternică! Claire își ridică privirea spre Penelope. Crește bine?

— Da, din fericire. Doctorul se miră de fiecare dată. E un miracol, zâmbi ea. Claire, ia-o și tu în brațe!

— O, o! Dar e atât de mică. Mi-e frică!

— Ei aș! Nu fi caraghioasă! spuse Penelope, așezându-i copilul în brațe.

O luă și o puse peste antebraț. O, Doamne, ce bine era să țină un copil în brațe – un gest atât de natural! Preț de o secundă se văzu ținându-și propriul copil în brațe, șoptindu-i vorbe drăgăstoase la urechiușe și umplându-și sufletul de parfumul lui.

Dar nu avea să se bucure niciodată de așa ceva.

Nu trebuia să-și facă iluzii, n-avea nici un rost. Nici să se mărite nu mai putea. Nu avea să se căsătorească niciodată și nici nu va avea copii niciodată.

Nici un bărbat n-ar lua de nevastă o femeie care nu mai este fecioară.

Nu va putea niciodată să simtă ce înseamnă să-ți ții propriul copil în brațe. Durerea îi paraliză sufletul. Își propuse să nu se mai gândească niciodată la așa ceva. Ar fi făcut cea mai mare prostie continuând să spere. O prostie imensă.

Bona veni și luă copilul. Claire își termină ceaiul, dar nu mâncă decât jumătate din ce avea pe farfurie. Stomacul îi juca feste.

— Penelope, să nu te superi pe mine, dar aș vrea să mă odihnesc puțin.

— Pari cam obosită, draga mea. Vrei să servești cina în cameră?

— Da, ar fi mai bine, îi zâmbi ea, mulțumindu-i din priviri. A fost o zi lungă. Nu-i ciudat cât de obosit poate să se simtă cineva care n-a făcut nimic?

— Ba da, râse Penelope.

În dimineața următoare, în familia Grove era agitație mare. Botezul fusese programat la scurt timp după prânz, după care urma o masă festivă organizată în casă.

Urcată în trăsură, Penelope își aranjă câteva șuvițe rebele de pe frunte. Theo rânjea de dimineață întruna. Merry era veselă. Pe cap avea o bonețică. Veșmântul de botez era confecționat din satin și dantelă. Îmbrăcată toată în alb, arăta ca un îngeraș. După ce intră în biserică, ridică iar pumnișorul și căscă, ca și cum nu i-ar fi păsat de toată zarva din jurul ei.

Claire mergea în spatele lui Theo și al lui Penelope. O, Doamne, cu toată tevatura de dinainte de plecare, nu apucase să mai întrebe cine era naș. Nu știa decât că aveau să se întâlnească toți la biserică.

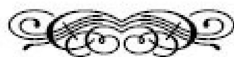
Reverendul se afla în fața cristelniței; lângă el se mai afla cineva.

Bărbatul întoarse încet capul să vadă dacă au sosit. Claire avu o senzație ciudată; apoi simți doar panică.

„Nu, se rugă ea fierbinte în gând, nu…”

Era Gray.

Capitolul 12

Nici nu mai știa cum a ajuns și ea lângă baptisteriu. Se simțea răvășită de furie. Penelope, cu Merry în brațe, și Theo se duseră lângă cristelniță. Penelope nu îndrăznea să-și ridice privirea spre ea. Știa foarte bine că o supărase. Și dacă i-ar fi spus că Gray era nașul, ce-ar fi putut să facă? Să refuze? Cu siguranță că așa ar fi vrut! Penelope era însă prietena ei iubită. N-ar fi putut să o refuze niciodată, indiferent ce i-ar fi cerut.

Oricum nu mai conta. Acum totul depindea de ea. Trebuia să se străduiască să iasă basma curată.

Genunchii îi tremurau. La un moment dat avu senzația că se va prăbuși. Trebuia să rămână demnă. Trebuia să… ah, degetele lui Gray pătrunzându-i în carne.

Apoi trebui să se apropie de Gray și să spună textul care îi confirma statutul de nașă. Reuși să vorbească cât se poate de natural.

Reverendul o binecuvântă încă o dată pe Merry − gata, se terminase. Toată lumea se îmbrățișa cu toată lumea.

Cu excepția celor doi nași.

Petrecerea urma să înceapă imediat după terminarea ceremoniei. Claire se urcă în aceeași trăsură cu părinții, iar Penelope i-o dădu pe Merry lui Theo, apoi o prinse de mâini pe Claire.

— Claire, spuse ea, te-am supărat, știu. Dacă m-ai fi întrebat cine va fi naș, ți-aș fi spus. Dar ai uitat și... n-am vrut să risc să mă refuzi. Noi te iubim. Merry te va iubi și ea. Mi-am dorit dintotdeauna ca tu să fii nașa primului nostru copil. Avem o mulțime de motive pentru care îți suntem recunoscători, dar și lui Gray trebuie să-i mulțumim.

— Poate că Merry n-ar fi fost astăzi aici dacă voi doi nu erați atunci cu Penelope, spuse Theo. Tu și vicontele. Eu și Penelope am știut, chiar de la început aproape, că îl vom ruga să fie nașul lui Merry. Ne-am dorit acest lucru ca o dovadă a recunoștinței noastre pentru salvarea lor. Iar acum uite, suntem toți.

Claire o strânse de mână pe Penelope.

— Nu sunt supărată, Pen. Știi prea bine că nu aș putea să te refuz niciodată.

Petrecerea fu un prilej fericit de întâlnire cu familia și prietenii. Claire aruncă câteva priviri în direcția lui Gray. Nu se așteptase să-l vadă. Nu putea să-l asocieze pe vicontele Sutherland cu noțiuni ca familia și încrederea. Din dragoste pentru prietena ei, Claire se hotărî să-și accepte rolul. Din dragoste pentru ea, avea să se comporte civilizat.

Se duse în grădină și se așeză pe o băncuță la umbra unui copac. Își scoase batista și își șterse fruntea și gâtul de transpirație. O năpădise un val de căldură și se simțea ușor amețită.

Nu observase că fusese urmărită de privirea aceea pătrunzătoare; Gray o zărise ieșind, iar după un moment de ezitare, se hotărâse să se ducă după ea.

Claire se prefăcu extrem de surprinsă.

— Ia te uită! Încă mai ești aici, domnule!

Gray se crispă.

— Chiar nu știu ce vrei să spui, răspunse el tăios.

— Vreau să spun că ai venit, ți-ai îndeplinit obligația și mă așteptam să pleci de îndată ce se

termină ceremonia.

Gray își împreună mâinile.

— Să plec unde?

Claire izbucni într-un râs forțat.

— Zău așa, oriunde dorește un gentleman ca tine să plece.

— Un gentleman ca mine, repetă el. Și cam unde ar fi acest oriunde? insistă el cu o voce catifelată.

Claire își ridică semeață capul.

— O, eu, una, n-am nici cea mai vagă idee.

„Ce vrăjitoare”, își spuse Gray.

— Atunci emite o supoziție.

— Aș prefera să nu! replică ea cu hotărâre.

Gray rămase cu gura întredeschisă. Dumnezeule, cât de frumoasă era! Pulsul începu să i-o ia razna. Simpla ei prezență avea acest efect asupra lui. Până și aroganța − felul ei de-a fi − îl stârnea. Și dintr-odată se simți… plin de viață, așa cum nu mai fusese de câteva săptămâni.

— Hai, Clare, spuse el, dând din cap, având în vedere momentele de intimitate petrecute împreună, cred că putem spune lucrurilor pe nume. Cam ce activități crezi tu că aș putea presta în mijlocul zilei?

Tare îi mai plăcea să o zgândărească!

Îl privi cu curaj.

— Bine, izbucni ea. Nu am nici o îndoială că ai fi preocupat de cele mai desfrânate activități de după-amiază, cele la care ai putea participa împreună cu prietenele tale la fel de desfrânate.

— Activitățile astea desfrânate de după-amiază se deosebesc de cele de dimineață?

— De unde să știu…

Claire fu întreruptă brusc de râsul lui sarcastic.

— Ia mai gândește-te sau vrei să-ți aduc eu aminte…

Își întoarse capul în altă direcție. Stătea foarte aproape de el.

— Nu, spuse ea cu vocea gâtuită de supărare. Nu este nevoie să-mi reamintești. Acum însă te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la petrecere.

Ochii lui licăreau de mulțumire.

Claire trecu încet pe lângă el, dar se opri brusc. Tresări aproape imperceptibil și îl prinse de mânecă.

— O, Doamne, exclamă Gray. Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, hai să încetăm odată cu prostiile astea! Am mai trecut prin asta, așa că nu-ți mai merge cu scenele astea teatrale!

Claire tăcu. Genunchii începură să i se înmoaie.

— Claire… Claire! Ce naiba…

O prinse în brațe chiar înainte să se prăbușească la pământ.

Claire mai apucă să-și dea seama că o lua în brațe, după care totul se întunecă în jurul ei.

— Mă auzi? o întrebă Gray, încercând să o facă să-și revină în simțiri.

Claire se forță să-i arate drumul către camera de la etaj în care fusese găzduită.

I se părea că plutește. Îi era greață și avea senzația că va vomita în orice moment. Gray o așeză pe un scaun lângă fereastră și în acel moment simți că îi vine să verse.

— Claire! exclamă Gray și se aplecă spre ea. Ce-i cu tine? întrebă el furios. Nu știu ce-ai de gând, Claire, dar dacă încerci să-mi stârnești cumva compasiunea…

Claire icni.

— Ce? țipă ea.

— Nu sunt prost. Ți-a mers o dată, nu și a doua oară.

Îl împinse cât acolo. Era atât de mânioasă pe el, încât tremura.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, Grayson Sutherland. Nu mai vreau să te apropii niciodată de mine. Niciodată!

Gray își recăpătă sângele rece. Se ridică în picioare, cu fața schimonosită de furie.

— Deci ne-am înțeles?

— Naiba să te ia! țipă ea.

Gray făcu o grimasă. Îl luase deja.

Claire își reveni repede. După ce ajunse la Wildewood se simți din nou perfect sănătoasă.

După câteva zile însă, îi fu iarăși rău.

A doua zi de dimineață era din nou pe picioare. Apoi se întâmplă din nou.

Lawrence veni în vizită și îi aduse pâine proaspăt scoasă din cuptor, făcută de bucătăreasa lui, legume din grădină și pește de-abia prins din râu.

Ca un făcut, imaginea peștilor îi aduse aminte de ziua petrecută pe proprietatea ducelui, când ea și Gray plecaseră să pescuiască. Parcă îl vedea și acum pe Gray cu câtă aroganță se oferise să o învețe să arunce undița…

Simți un junghi în piept. Ce mai râsese de el!

Se vedea zilnic cu Lawrence. Deocamdată nu voia nimic de la ea − nici măcar nu o mai sărutase a doua oară, dar știa încotro se îndrepta toată atenția lui.

Îi făcea curte.

Dar nu se putea abține. O parte din ea ar fi vrut… să fi fost Gray în locul lui Lawrence. Își aduse aminte de seara în care fuseseră întâi la teatru, apoi o invitase la el, în încăperea aceea plină de flori. Băuseră vin și vorbiseră... despre seducție. Ce-i spusese oare?

„Dumnezeule, murmurase el, am așteptat acest moment toată ziua."

Nici măcar nu se obosise să-și ascundă intenția. Pe Lawrence n-ar fi putut să și-l închipuie recurgând la asemenea metode de seducție. Lawrence n-ar fi putut să o îmbrățișeze atât de pasional. Iar despre sărut…

Nu. Nu mai trebuia să se gândească la Gray.

Era conștientă că va veni și vremea când nu va mai avea de ales.

Într-o zi se întorcea împreună cu Lawrence de la biserică.

— Claire − deja se familiarizaseră suficient cât să-și vorbească doar pe numele mic −, bucătăreasa mea pregătește cea mai gustoasă budincă Yorkshire din întreg ținutul. Cred că nu mă înșel câtuși de puțin. Te invit duminică la masă. Nu-mi place deloc să mănânc singur.

Nici Claire nu se dădea în vânt să stea singură la masă.

Într-o zi protestase când el insistase să o ducă înapoi la Wildewood cu cabrioleta.

— Lawrence, spusese ea în timp ce el o ajutase să coboare din birjă, nu sunt invalidă.

— Vreau să am grijă de tine, Claire. Vreau să știi că te poți bizui pe mine, răspunsese el, fără să-și

ia mâinile de pe mijlocul ei. Știi asta?

Claire înlemnise.

— Știu că nu ne cunoaștem de prea mult timp, dar nu mai am răbdare. În sufletul meu știu că asta mi-am dorit. Îi luase mâna și o întrebase: Vrei să te măriți cu mine, Claire?

I se pusese un nod în gât. Știa că trebuie să îi spună adevărul.

— Lawrence, ești un om foarte, foarte bun și mă simt bine în compania ta. Am ajuns să îți prețuiesc prietenia. Dar nu pot să te mint… Lawrence, eu nu te iubesc, spusese ea cu blândețe.

— Poate că mă vei iubi într-o zi, spusese el. Îți voi da timp după căsătorie să te obișnuiești cu mine. Nu îți voi cere nimic.

Claire își mușcase buza.

— Mai e ceva, șoptise ea.

— Indiferent ce ar fi, nu mă voi răzgândi, Claire.

— Poate. Poate că nu. Lawrence, sunt însărcinată.

Nu se gândise la asta când se culcase cu Gray. La început nici nu-i venise să creadă. Pântecul însă începuse să i se mărească din ce în ce mai tare, așa că nu mai putuse nega realitatea.

Se mirase că Lawrence nu observase. Oricine ar fi privit-o cu atenție ar fi ghicit.

Fusese prima dată când recunoștea față de altcineva.

Purta în pântece copilul lui Gray.

— Ah, spusese Lawrence. Am bănuit că ți s-a întâmplat ceva rău în trecut. Te accept așa cum ești, Claire. Cred că vom trăi fericiți mulți ani înainte, mai ales ca prieteni foarte buni. Îți voi crește copilul ca pe propriul meu copil.

Poate că ar trebui să accepte, se gândise ea, în timp ce se chinuia să adoarmă. Măcar pentru a-i oferi copilului ei un tată.

Îi răspunsese a doua zi.

— Îmi ești drag, Lawrence. O să… mă voi mărita cu tine.

Lawrence se aplecase spre ea și o sărutase. Fusese un sărut prietenos și blând, mai lung decât primul. Claire închisese ochii, așteptând − rugându-se − să simtă ceva mai mult.

Nu simțise nimic. Nici plăcere, nici dezgust. Poate că așa era cel mai bine.

În scurt timp, începură pregătirile de nuntă.

Capitolul 13

Penelope și Theo serveau micul dejun în salonaș, când Penelope își aduse aminte de ultima scrisoare primită de la Claire.

Draga mea Penelope,
Sper ca rândurile mele să vă găsească pe toți trei sănătoși. Pe aici soarele încă arde cu putere, dar în curând toate frunzele se vor fi scuturat. Zilele sunt mai răcoroase...

Penelope zâmbi, apoi citi în continuare:

Am câteva știri care s-ar putea să vă surprindă pe amândoi… nu trebuie însă să îți faci griji pentru mine, iubita mea Penelope.

Penelope făcu ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce parcurse următoarele rânduri. „O, nu, nu se poate!”

Scrisoarea se încheia cu următorul paragraf:

Ceremonia va avea loc vineri, ora două, aici, în Wildewood. Înțelegi și tu că a trebuit să ne grăbim. Să nu-ți faci probleme, înțeleg perfect că te-am luat prea din scurt și nu poți lăsa totul acasă ca să vii aici, cu atât mai puțin cu micuța Merry după tine. Știu însă că îmi vei fi alături în suflet.

Prietena ta pe vecie,
Claire

Penelope așeză hârtia pe masă.

Theo băgă imediat de seamă că soția lui se albise la față, așa că sări în picioare.

— Pen, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Cheamă trăsura! țipă ea. Grăbește-te, Theo! Fiecare minut contează!

— Pen, ce naiba te-a apucat?

Penelope își scutură cu putere capul, încercând să se gândească ce era de făcut.

— Claire se mărită. Trebuie să-l găsim pe viconte. Of, Theo, trebuie să ne grăbim!

Era foarte posibil ca prietena ei să se supere pe ea… La fel de posibil era și ca vicontelui să nici nu-i pese.

Theo se conformă imediat și plecă să-l caute la casa din Sheffield Square. Nu era acolo. În ciuda orei matinale, îl găsi la clubul White, taman când se ridica de la masa de joc și se pregătea să se retragă într-un colț cu amicul lui, ducele de Braddock.

— Hai, vino! îl salutase el pe Theo. Hai cu noi să bem un brandy, omule!

Theo își dădu seama că bărbații băuseră deja un număr suficient de mare de pahare. Refuză.

— Nu, Sutherland, nu pot! Te implor să vii cu mine; i-am făgăduit soției mele că te găsesc.

— Soția dumitale! De ce vrea să mă vadă?

Theo nu-i spuse nimic despre scrisoarea trimisă de Claire. Avea îndoieli că grija cea mare a lui Penelope era doar mariajul lui Claire.

— Am promis că nu mă întorc fără dumneata, spuse Theo, iscodindu-l.

— Hai că m-ai făcut curios, zise Gray, ridicând din sprâncene.

Jumătate de oră mai târziu, cei doi urcau treptele casei lui Theo. Penelope era în salon cu Merry în brațe. De îndată ce-i văzu, îi dădu copilul bonei.

— Vă rog să luați loc, milord, zise Penelope, arătându-i un scaun. Theo se duse și se așeză lângă șemineu. Sper că mă veți ierta pentru convocarea aceasta neașteptată, dar am primit niște vești de la Claire care cred că v-ar interesa.

— Doamnă Grove, răspunse el cu răceală. Vă înșelați. Nu sunt interesat de absolut nimic din ce are de-a face cu Claire.

— Vă înșelați, milord, spuse Penelope pe un ton hotărât, punându-și liniștită palmele în poală. În ciuda hainelor impecabile, vicontele nu arăta bine deloc. „Ce bine!” răsuflă ea ușurată în sine ei.

Gray continuă pe un ton cât se poate de indiferent:

— Dragă doamnă Grove, în afară de faptul că suntem nașii micuței Merry, eu și Claire nu mai avem nimic de împărțit. Și nici n-o să mai avem vreodată.

— Cred că veștile vă vor face să retrageți aceste cuvinte, spuse ea calmă.

— Mă îndoiesc. Știți, fără nici o îndoială, că ultima noastră întâlnire nu a fost nici pe departe una amiabilă, spuse el, încercând să nu-și iasă din fire.

— Dar și dumneavoastră trebuie să știți că și eu sunt la curent cu tot ce s-a întâmplat între voi − începând cu moartea lui Oliver… și cu rolul pe care l-ați avut în acea poveste… de planul ei de răzbunare. Nu este ceva cu care mă mândresc, dar am ajutat-o.

— Da, spuse el, vădit plictisit de discuție.

— Nu cred că m-ați auzit, milord. Știu absolut totul despre voi doi.

Gray încuviință din cap.

— Ba da, v-am auzit.

— *Totul*, insistă Penelope a treia oară, apoi îi lăsă câteva momente de gândire. Ar trebui să vă duceți la ea.

Gray izbucni într-un râs batjocoritor.

— Dacă chiar ați ști „totul”, atunci ați ști și că sunt ultima persoană din lume pe care ar vrea să o vadă.

— Nu aș interveni…

— Chiar vă rog să n-o faceți…

— Dacă nu aș fi convinsă că este posibil ca prietena mea să nu acționeze… în interesul ei.

„Sau al dumneavoastră”, adăugă Penelope în gând. Era din ce în ce mai sigură că Claire se va supăra cumplit pe ea.

— Nu mă privește.

Lui Penelope îi venea să-l pocnească.

— Deși nu vreți să recunoașteți, sunteți un om bun. Dacă m-aș fi îndoit de acest lucru, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să vă rog să fiți nașul fetiței mele. Și în afară de asta... o, nu-mi permit să vă spun ce aveți de făcut! Dar repet... ar trebui să vă duceți la ea.

Vicontele se ridică în picioare să plece.

Penelope trase adânc aer în piept.

— Se mărită, spuse ea dintr-o suflare. Vineri, la ora două.

— Îi doresc tot binele din lume.

— Sunteți un neghiob, izbucni Penelope. Dacă nu vă duceți acum, o să regretați toată viața. Mă auziți ce vă spun? Înțelegeți ce vă spun? Toată viața!

Ochii lui Gray scăpărară de furie.

— Am obligații aici, în oraș, spuse el bățos. Poate la un moment dat…

— Nu, se răsti ea. Acum să vă duceți!

Gray îi aruncă o privire tăioasă.

— Dacă nu vă duceți acum, o să fie prea târziu, mai spuse ea.

Gray era istovit la culme. Călărise toată noaptea ca să ajungă la Wildewood înainte de ora două. Întrebase un fermier la un moment dat de cum se ajunge la reședința Ashcroft, iar acum se îndrepta direct acolo. Străbătu centrul orășelului, întrebându-se din nou de ce fusese atât de pornită Penelope. Ar fi trebuit să nu-i pese. De fapt tot nu-i păsa.

Și atunci de ce gonea spre casa lui Claire? „Trezește-te, nerodule, își spuse el, Claire nu te vrea aici."

Îi trecu prin cap să facă iute cale întoarsă la Londra.

Însă ceva nu-i dădea pace. Nu era treaba lui cu cine se mărita Claire. Vocea aceea însă nu-l ierta de loc. „Pe cine vrei tu să păcălești?" chicotea ea. Trebuia să recunoască – înnebunea de gelozie când se gândea că Claire ar putea fi cu altcineva. Imaginea ei goală în brațele altuia, sărutându-se și oferindu-se complet unui alt bărbat îl făcea să o ia razna. Reușise să o alunge definitiv, dar nu făcuse decât să-și sporească durerea, care acum era uriașă.

Penelope se înșelase în privința lui. Nu era un om de onoare. Fusese cândva, într-o perioadă de mult apusă. Dacă i-ar fi păsat măcar cât negru sub unghie de Claire, ar fi trebuit să se întoarcă imediat la Londra, să-și vadă în continuare liniștit de viața lui autodistructivă.

Și totuși parcă doar un laș ar fi procedat așa.

Oricum, merita să sufere. Merita să fie pedepsit.

Bisericuța de piatră avea un perete acoperit complet de iederă, iar în fața ei se opriseră deja câteva trăsuri și o diligență. Își mână calul spre ele și descălecă.

Arăta destul de ponosit după lungul drum pe care îl parcursese, nu era deloc în ton cu restul invitaților. Trebuia oare să aștepte până la rostirea jurămintelor?

Trebuia.

Clopotul bisericii bătu de două ori.

Intră tiptil în biserică și rămase în ultima strană. Ceilalți invitați, destul de puțini la număr, erau toți așezați în rândurile din față. Își făcu curaj și aruncă o privire spre altar.

Era adevărat. Claire se căsătorea.

Lângă ea se afla un bărbat cu părul aproape în întregime cărunt. Claire era îmbrăcată cu o rochie mov, iar în mâini ținea un buchețel de flori.

Reverendul îi binecuvântă, apoi începu slujba propriu-zisă. Gray nu-și putea lua ochii de la mireasă; o văzu întorcându-se spre mire. Zâmbea.

O țintui bine cu o privire lacomă, măsurând-o de sus până jos.

Avu un moment de panică și sări drept în picioare.

Îi scăpă o înjurătură.

Reverendul își întoarse atenția către el.

— Tinere, te afli în lăcașul Domnului! Acest bărbat și această femeie tocmai sunt pe cale să se unească în sfânta căsătorie…

— Nu, spuse el.

Bărbatul de lângă Claire spuse:

— Domnule! Vă rog frumos să ne lăsați să ne rostim jurămintele…

— Nu.

— De ce naiba nu?

— Pentru că o să se mărite cu mine, șuieră Gray. Cu mine se va mărita!

Claire tremura toată. Împietrise. Nici nu se mai ținea pe picioare. Gray era aici, în Wildewood.

„O să se mărite cu mine."

Nu. Era imposibil. Sigur nu auzise bine.

Urechile îi vâjâiau. Auzea voci de bărbați certându-se. Cuvinte care treceau pe lângă ea, fără să le priceapă sensul.

„Tată."

„Căsătorie."

„Copil."

„Soție."

Parcă nu i se întâmpla ei. Cineva o ajută să se așeze. Atmosfera era supraîncărcată de emoții.

Speriată, șocată, se blocă. Era prea mult pentru ea. Începu să plângă, repetând la nesfârșit:

— Vreau să plec acasă. Vreau să plec acasă!

Toată lumea se strânsese în lăcașul de lângă altar. Gray nu mai scotea nici o vorbă, dar se vedea că este nervos.

Lawrence se așezase lângă Claire și îi cuprinsese palmele în mâinile lui. Reverendul ieși să ia o gură de aer.

Gray rămase de cealaltă parte a încăperii, cu brațele încrucișate pe piept. După modul în care stătea, după expresia lui…

Era evident că nu se grăbea deloc să plece.

— Sunt bine, Lawrence, bolborosi ea. Te rog, lasă-ne să vorbim. E − continuă ea cu o voce stinsă −, e o discuție care ne privește doar pe mine și pe Gray.

Lawrence încercă să îi dea curaj.

— Ești sigură?

Claire încuviință din cap.

— Mă descurc.

— Foarte bine atunci. Dacă ai nevoie de ceva, știi unde mă găsești, mai spuse el, aruncându-i o privire cruntă lui Gray.

Plecară și ceilalți, lăsându-i singuri.

Își ridică privirea spre Gray. Îl văzu încordat și fu din ce în ce mai nesigură de tot.

— De ce ai venit? își luă ea inima în dinți în cele din urmă.

Ochii lui scăpărau scântei mai ceva ca două torțe din iad.

Simți că i se strânge inima.

— Pen ți-a spus, nu-i așa?

— Mi-a spus doar că te măriți. Nu și altceva, mormăi el și o trase în picioare lângă el.

Rotunjimea burții ieșea foarte puțin în evidență, dar pentru că era zveltă, în curând n-avea cum să o mai ascundă de ochii lumii.

Dar Gray observase.

Îi puse mâna pe pântece.

— În câte luni ești?

Claire simți un fior pe șira spinării. Cu greu își găsi puterea să îi răspundă.

— Nu mi-am dat seama că se vede.

— În câte luni, Claire? se răsti el.

— Patru, răspunse ea într-un final.

— Și asta vrei, Claire? Să-mi crească alt bărbat copilul?

— Poftim? Adică ce vrei să cred, că te bucuri că sunt însărcinată? îi aruncă ea în față. Vrei să cred că ai avea grijă de el ca un tată responsabil? Tu, soț? Ce, ești dintr-odată vreun model de moralitate? Ai principii acum? Ești ultimul om din lume la care m-aș aștepta să facă lucrul potrivit.

— Te îndoiești de moralitatea mea? Îmi pui la îndoială intențiile?

— Care moralitate? N-ai așa ceva. Ai dovedit-o din plin când mi-ai ucis fratele! Dacă-ți închipui că o să mă mărit cu bărbatul care l-a omorât, înseamnă că nu ești în toate mințile.

Deja o îneca plânsul. Privirea lui îi sfâșia sufletul.

— Este copilul meu, spuse el cu înverșunare. Așa e?

— Știi că așa e, spuse ea cu amărăciune.

— Asta schimbă situația, este în joc soarta unui copil.

— Ba nu schimbă nimic! Copilul meu va crește într-o familie care îl va iubi. Lawrence îi va fi cu adevărat tată!

— Nu mă contrazice, Claire. O să te măriți cu mine, chiar dacă va trebui să te răpesc pentru asta!

— Nu ai îndrăzni!

Urmă o pauză scurtă și tensionată.

— Vrei să mă pui la încercare?

O, Doamne! Vorbea serios. Pe toți sfinții din ceruri, vorbea serios!

Îl ura pentru că luase această hotărâre.

— Mă duc să văd dacă reverendul mai e prin preajmă, spuse el, îndreptându-se spre ușă.

Claire înmărmuri.

— Cum…? șopti ea. Acum… vrei să ne căsătorim?

Se întoarse spre ea, aruncându-i privirea aceea ucigătoare.

— Parcă voiai să te măriți azi. Ei bine, dorința îți va fi îndeplinită.

Îl privi cât putu ea de sfidător.

— Vai, ce mire nerăbdător! Să mă simt flatată, Gray?

Scrâșni din dinți, dar nu-i răspunse.

Claire ridică trufașă capul.

— Vreau să vorbesc cu Lawrence.

Nu o mai interesa că se certau în gura mare. Nu o mai interesa nimic, nu voia să-i mai cedeze deloc.

Până la urmă, el dădu aprobator din cap.

— Ți-l trimit înăuntru.

Și după ce Lawrence intră în biserică, Claire continuă să arunce priviri furioase spre Gray. Lawrence se opri în prag. Observase și el atitudinea plină de trufie a lui Claire.

— Vrei să închizi ușa după tine, te rog?

Gray se conformă fără să vrea.

După ce rămase singură cu Lawrence, se întoarse spre el.

— Nu am plănuit așa ceva, crede-mă. Îmi pare atât de rău…

— El e tatăl copilului tău, așa-i?

Nu îi divulgase niciodată numele tatălui, iar Lawrence − drăguț și bun cum era − nu insistase niciodată să afle.

Încuviință din cap.

— Da. Să nu dai vina pe el, Lawrence. Poate că… poate ar fi trebuit să-i spun.

Nu-și imaginase nici măcar o singură dată că lui Gray i-ar fi păsat. Nici măcar o dată.

— Lawrence, ești un om bun. Un bărbat și un prieten de nădejde. Sper ca în timp să mă ierți.

Îi surâse.

— Deja te-am iertat, Claire. Dar te rog să-mi promiți ceva.

— Sigur.

Îi strânse mâinile la piept.

— Dacă o să ai nevoie vreodată de ceva, Claire, promite-mi că o să apelezi la mine. Iar eu îți promit că voi fi mereu aici pentru tine. Mereu.

— Îți mulțumesc tare mult, Lawrence. Îți promit, mai spuse ea, strângându-i mâinile.

Un sfert de oră mai târziu, Claire reveni în capelă.

Nu era nici pe departe nunta visurilor ei. „Dar, o contrazise vocea aceea micuță din mintea ei, nici nunta cu Lawrence n-ar fi fost."

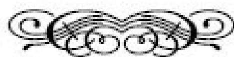
Nu mai fusese niciodată atât de contrariată. Era palidă, tremura din tot corpul și rămase absentă pe parcursul ceremoniei. Fața lui Gray părea mai degrabă o mască pe care nu se putea citi nimic. Nici plăcere, nici furie, nici dezgust. Când îi luase mâinile reci ca gheața și își rostise jurământul, Claire nu făcuse decât să se gândească plină de groază la momentul în care trebuiau să se sărute.

Nu se sărutară. La cât de absurd fusese tot ce se întâmplase în această zi, nici nu mai era de mirare. Parcă visa.

Era incredibil. De dimineață fusese convinsă că se va căsători cu Lawrence.

Dar se căsătorise cu Gray.

Capitolul 14

Rămaseră încă trei zile la Wildewood. Gray se gândise că, dacă tot era acolo, se putea ocupa de treburile administrative ale casei. O parte din Claire se simțea extrem de rănită de acest lucru − la urma urmei, era casa ei. Gândul că Oliver ar fi trebuit să fie cel care să se ocupe de asta nu-i dădea deloc pace.

Iar acum, cel care se îngrijea de casă era asasinul proprietarului.

În noaptea nunții, nervii ei erau întinși la maximum. Se întreba încontinuu dacă Gray avea să-i ceară să-și facă datoria de soție. Îl anunță că se duce să se culce, fără a sufla o vorbă despre acest subiect delicat. Plecase în dormitor și pe el îl lăsase în birou. Nu putuse însă să adoarmă − stătuse la pândă, îngrozită de momentul când avea să-i audă pașii pe hol. Adormise în zori.

Gray se culcase în camera de oaspeți.

Și noaptea următoare la fel, stătuse ca pe ghimpi. Gray însă nu veni nici atunci. Se gândi că poate avea s-o lase în pace, având în vedere că oricum era însărcinată.

În a treia zi plecară. Gray o înștiință că aveau să meargă la Brightwood, la casa lui din Dorset. Călătoria avea să dureze trei zile. Claire încercă să afle mai multe detalii, dar nu obținu decât niște răspunsuri în doi peri. Se înfurie și mai tare pe el − dacă așa avea de gând să se poarte, foarte bine. Cu cât vorbeau mai puțin, cu atât mai bine.

În a doua zi a călătoriei se trezi indispusă și foarte obosită, de parcă ar fi avut rău de mare. Până la prânz își dădu seama că nu-i făcea deloc bine să fie hâțânată într-una. Stomacul i se întorcea pe dos. Îl rugă pe vizitiu să oprească.

Gray îi deschise portiera și îi trase scara. Claire coborî și trecu ca din pușcă pe lângă el. O luă amețeala și se prăbuși în genunchi.

Se duse într-o tufă și vomită tot ce mâncase la micul dejun. Spre groaza ei, Gray o susținu și apoi o șterse pe față. Claire se sprijini de umărul lui, bucuroasă să-i simtă forța brațelor în jurul ei. El luă o cârpă și-i șterse decolteul. În timp ce își așeză obrazul în scobitura gâtului său, ea nici nu observă dorința din privirea lui.

— Ar fi trebuit să-mi spui că nu-ți priesc călătoriile, spuse el țâfnos. Am fi mers mai încet, mai adăugă el, supărat și pe sine că nu-și dăduse seama mai repede.

— De unde să știu? Nu mi-a mai fost niciodată rău în trăsură.

— Dar nici însărcinată n-ai mai fost.

Claire încremeni. Era ceva ciudat în tonul lui.

Ba nu. Se înșelase.

O ajută să se ridice.

— O să ne oprim în primul oraș.

— Nu-i nevoie, caraghiosule.

Pe fața lui Gray se lăți un zâmbet.

— Ce e? îl interogă ea.

Ridică o sprânceană.

— Mi s-a spus în multe feluri, Claire, dar nu-mi aduc aminte să-mi fi spus cineva până acum

„caraghios”…

Când ajunseră în Brightwood, Claire era epuizată. Nu mai avea nici un pic de vlagă, se prăbușise atât fizic, cât și psihic. Gray încercă să se poarte frumos cu ea.

— Vrei să-ți comand masa în cameră?

— Da, te rog, îi răspunse ea, recunoscătoare.

Menajera, doamna Henderson, o conduse în camera ei. Era imensă, aproape de trei ori mai mare decât dormitorul ei de la Wildewood. În fața șemineului era o canapea. Se așeză și își sprijini capul de spătar. Se întrebă în treacăt dacă dormitorul lui era alături. Zări o ușă în spatele unui bufet.

O servitoare pe nume Paulette îi aduse o tavă, apoi o ajută să se schimbe. Rosalie trebuia să sosească și ea la un moment dat, cu restul hainelor. Se urcă în pat, extenuată.

Se trezi într-o stare mult mai bună. Observă că dormitorul era zugrăvit în alb și galben, nuanțe prea deschise pentru gustul ei.

Observă în treacăt surprinderea de pe chipul servitoarei când o ajutase să se ridice din cadă. În baie nu avea cum să-și mascheze burtica. Oftă.

— O să-ți spun pe șleau, ca să nu avem discuții. Da, sunt însărcinată.

Îi trecu prin cap că tocmai oferise pe tavă servitorilor un subiect de bârfă.

Paulette se îmbujoră.

— Dacă vreți, pot să vă lărgesc rochiile, spuse ea repede.

Claire îi zâmbi. Îi plăcea fata.

— Îți mulțumesc. Servitoarea mea, Rosalie, o să sosească în cursul zilei de astăzi să-mi aducă toate hainele. S-a apucat și ea de treabă, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă mi le-ai coase pe cele pe care le-am adus deja.

Se așeză la măsuța de toaletă și Paulette îi perie părul.

— Ce păr minunat aveți, milady, spuse Paulette. Cu fir gros și sănătos. Vreți să vi-l împletesc și să îl prind într-un coc?

Claire zâmbi.

— Da.

Îi plăcea stilul direct al servitoarei. Paulette îi despărți părul în trei șuvițe; în timp ce i-l împletea, îi spuse numele celorlalți servitori.

— Doamna Henderson este menajeră de când… se întrerupse puțin, apoi își reluă ideea − e menajeră de mult timp. Edgar este bărbatul ei și administratorul proprietății.

Începu să turuie o mulțime de nume; Claire își dădu seama că, până nu îi întâlnea pe fiecare în parte, n-avea nici o șansă să le rețină numele.

— Ne-am mirat toți când am aflat că stăpânul se întoarce acasă, zise Paulette, în timp ce îi împletea părul cu dexteritate. Ne-am pus imediat pe treabă să găsească lună casa.

Claire era contrariată.

— De ce v-ați mirat?

— Of, Doamne, păi n-a mai dat pe aici de − of, Doamne − cred că au trecut deja trei ani. De când cu accidentul, continuă ea, scuturând din cap. Of, dacă m-ar auzi doamna Henderson că bârfesc acum, s-ar supăra tare pe mine.

Trei ani! Lipsise trei ani de acasă? Foarte ciudat. Cine și-ar lăsa casa trei ani? Și oare despre ce accident era vorba? Claire era nedumerită − și foarte curioasă. Tocmai se gândea cum să o abordeze să

o mai descoasă, când o altă servitoare intră și o chemă să coboare pentru micul dejun.

Se duse în salon; Gray era deja la masă. Se ridică politicos.

— Bună dimineața, Claire.

— Bună dimineața.

— Ai dormit bine?

— Da, mulțumesc de întrebare.

Claire se duse la bufetul pe care erau aranjate gustările pentru micul dejun. Se servi cu ouă, cârnăciori și pâine prăjită. Toate erau pregătite perfect. Din păcate însă, stomacul îi făcea nazuri.

— Nu-ți plac cârnații?

— Ba da, la nebunie, zise ea repede, îmbujorându-se brusc. Dar... ah... mă tem să nu...

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— O să-ți treacă, spuse el.

Claire se enervă. Ce mai era și asta, acum făcea și pe doctorul?

— Cred că ești curioasă să-ți vezi noua casă, mai zise el.

— Da.

— Hai să ți-o arăt.

Următoarele ore colindară pe coridoarele casei și prin împrejurimi. Casa i se părea imensă, mult mai mare decât proprietatea de la Wildewood.

Se plimbară pe domeniu, care era foarte bine întreținut în așteptarea iernii. Probabil că primăvara era o explozie de culori peste tot.

Primăvara. Atunci urma să nască.

Se opriră pe coridor, în dreptul camerei lui Claire, care deschise ușa, dar nu intră. Se întoarse spre Gray și îl întrebă cu nonșalanță:

— Dar camera ta care e?

I se păru că-l aude cum scrâșnește din măselele.

— E următoarea ușă pe dreapta, răspunse el cu răceală.

— Am înțeles, zise ea, ușor agitată. Făcu un pas în cameră și arătă spre ușa de lângă dulap. Ce-i cu ușa asta încuiată din camera mea?

Gray nu răspunse.

— Dă în camera ta?

Îl ofensa oare cu curiozitatea ei? Putea să jure că se stăpânește să nu se enerveze.

— Da.

Ar fi vrut să-l mai întrebe câte ceva, dar nu-i plăcea deloc expresia de pe chipul lui. Ar fi vrut tare mult să afle de ce era încuiată. Ca să nu dea buzna peste ea? Sau ca să nu dea *ea* buzna peste el?

Ce idee ridicolă!

Claire își întinse mâinile, nevenindu-i să creadă cât de îndrăzneață era.

— Nu prea mi-e clar care e rolul meu în această casă.

— Ești stăpâna, răspunse el politicos, dar la fel de încordat. Va trebui să te ocupi de toate îndatoririle care îți revin ca urmare a acestui titlu.

Claire își ridică privirea spre el.

— De *toate?*

O ignoră din nou.

— Eu doresc să fiu tratată ca o soție. Iar ca să fiu și mai exactă − înghiți cu greu − aș vrea să stabilim exact când vrei să… să…

— Să mă culc cu tine?

Părea că îi făcuse mare plăcere să îi continue propoziția.

Claire înghiți iar în sec.

— Mă voi supune. De fapt, se aștepta ca el să nu vrea, având în vedere faptul că era gravidă. Gray? insistă ea după câteva momente de tăcere.

O privi cu cei mai reci ochi din lume.

— Hai să stabilim acum, spuse el tăios. Nu e nevoie să împărțim niciodată același pat.

Expresia lui era atât de glacială, încât Claire se trase un pas în spate. Era convinsă că bărbatul din fața ei nu ar fi putut să iubească în viața lui pe cineva.

— Aș mai vrea să-mi spui ceva, spuse ea, destul de șovăielnic. Camera aceasta în care stau eu a fost a soției tale?

— Tu ești soția mea, Claire, răspunse el impasibil.

— Cred că știi la ce mă refer, îl străfulgeră ea cu privirea.

— Da, știu.

— Ai putea să-mi spui și mie cum o chema?

Se așternu o tăcere apăsătoare și grea.

— Lily, spuse el într-un final. O chema Lily.

— Mulțumesc, zise ea, oarecum satisfăcută că îi răspunsese. Îmi dai voie să redecorez?

— Redecorează ce vrei. Notele de plată să mi le trimiți în Londra. Iar acum, dacă ai terminat cu întrebările, dă-mi voie să plec.

Claire făcu ochii mari.

— Să pleci? repetă ea.

— Mă întorc în Londra.

— Când… acum?

— Da, mai spuse el, apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

Era prea șocată ca să mai poată zice ceva. Apoi se înfurie. „Nenorocitul! Călătorie sprâncenată, dacă asta ai vrut!”

O lună mai târziu, Gray se afla în biroul ducelui de Braddock. Pe colțul mesei se afla o sticlă de cristal pe jumătate goală.

Spre tavan se ridicau încet două trombe de fum. Gray își desfăcuse de mult cravata de la gât. Amândoi băuseră mai multe pahare de whisky scoțian.

Clive se întinse după sticlă și umplu din nou paharele, apoi se lăsă greu în fotoliul de piele.

— Ce să spun, Gray, nu te invidiez deloc.

Gray tocmai își scutura trabucul în scrumieră.

— Și nici nu pot să anulez căsătoria.

— Nu, fu de acord prietenul lui. Nici nu se pune problema, zise el, clătinând din cap. Nici nu-mi vine să cred că ți se întâmplă așa ceva.

Gray făcu o grimasă.

— Eu credeam că era − cum să-ți zic? − o femeie cu experiență, având în vedere că fusese căsătorită.

Nu era total adevărat. Pe de-o parte, știuse tot timpul că nu fusese măritată prea mult timp, pe de cealaltă parte însă, nici nu-i trecuse prin cap că o femeie măritată ar putea fi fecioară.

— M-a păcălit, Clive, continuă el cu voce tare. M-a mințit de la început.

— I-ai ucis fratele, îi reaminti Clive.

— Dar nu am vrut, la naiba, ai fost acolo!

— Ce contează, ai făcut-o, replică Clive, studiindu-l cu atenție. I-ai spus că fratele ei a tras primul?

I se făcu silă de sine însuși. Claire îl acuzase că era un criminal și, până la urmă, asta era. Ba nu, era mai rău decât un criminal. Avea mâinile pătate de sânge.

Clătină obosit din cap.

— La ce bun? Crezi că o ajuta cu ceva dacă află? Fratele ei e mort și asta e realitatea, nu se mai poate face nimic.

— Și, la fel, nu se mai poate face nimic nici legat de faptul că îți va naște copilul, Gray. Ce te-o fi apucat și pe tine…

Se strâmbă. Chiar așa, oare ce-l apucase? Dacă ar fi știut că e virgină, atunci n-ar… Îi scăpă o înjurătură printre dinți. Ar fi reușit să se stăpânească? Nu, astea erau baliverne. Chiar dacă ar fi știut, tot nu s-ar fi putut opri. Nimic din lume nu l-ar fi putut opri în momentele acelea.

Făcu o grimasă. Era un om extrem de disciplinat. Chiar și în pat. Nu-i plăcea să-și piardă controlul.

Scrâșni din dinți. Își pierduse controlul… Asta i se întâmplase de fiecare dată când o luase în brațe. Nu mai putuse gândi limpede, ci fusese mânat strict de dorință. În minte i se întipărise bine de tot senzația aceea pe care o avusese când îi simțise trupul sub el − când își freca pântecul de pielea lui, în timp ce își desfăcea picioarele din ce în ce mai larg. Până și clipa aceea unică în care plonjase în ea cât de adânc putuse − și felul în care îi respirase greu în ureche − și-o aducea aminte. Dumnezeule, încă o mai simțea!

Clive se lăsă pe spate în fotoliu.

— M-am mirat, Gray, când mi-ai spus că ai lăsat-o la Brightwood în loc să o fi adus în Londra.

— N-am vrut să o pun în vreo situație jenantă aducând-o aici, în gura lumii, iar pentru mine oricum nu contează unde e.

— De când nu mai trecuseși pe la Brightwood?

Ochii îi scânteiară. Nu-i făcea nici o plăcere să-și aducă aminte.

— De trei ani, zise el repede. Trei ani de când își jurase că nu se va mai întoarce niciodată acolo − poate doar într-un sicriu. Ce să mai zic… lucrurile se schimbă.

Clive îl cercetă cu atenție.

— Da. Poți s-o ții foarte bine ascunsă la Brightwood și tu să-ți vezi de viața ta aici, în Londra.

Simți un junghi în piept. Claire îl acuzase că este criminal. Și era. Era chiar mai rău de-atât.

Exact așa și intenționa − să revină la viața lui din Londra. Din păcate însă, în ultima lună cu greu își putuse lua gândul de la Claire. Lady Hastings îi dăduse clar de înțeles că nu avea nimic împotrivă să împartă patul cu el din nou. Iar ea era văduvă. Dar formele și zâmbetele ei îl lăsaseră rece. Ultima

femeie cu care se culcase fusese Claire.

Absolut pe nepregătite, simți că îl mustră conștiința. Uitase că avea și așa ceva.

— Și ce faci cu copilul, prietene? Ai vreo bănuială, cât de mică, că n-ar fi al tău?

— Nu, răspunse el sec.

Clive îl privi cu atenție.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce greu trebuie să-ți fi fost să te întorci acasă. După ce Lily și… mă rog, știi tu.

Sufletul lui Gray fu invadat de umbre… Îi fusese dor de casa de la Brightwood. Nici nu-și dăduse seama până nu îi călcase din nou pragul. Acolo îi erau toate amintirile de care nu putea scăpa. Să-l ia naiba pe Clive. De fiecare dată îi aducea aminte de lucrurile pe care ar fi vrut să le uite definitiv. Avusese nevoie de toată energia pentru a putea păși din nou în acea casă. Fiecare gură de aer respirată în casă îi ardea sufletul. Nici măcar Clive nu știa adevărul…

— Era inevitabil, Gray, ca la un moment dat să te întorci acolo. Știu că ești mândru de familia ta și de ce a construit…

— Așa e, îl întrerupse Gray. Nici n-ai idee.

Și nici el n-avea idee ce era în mintea lui Clive acum; acesta spera ca prietenul său să își poată confrunta în sfârșit demonii.

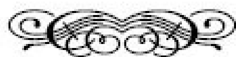
— Du-te acasă, Gray. Du-te acasă și ai grijă de noua ta familie. Să știi că mulți ar da orice să fie în locul tău. E o femeie extraordinar de frumoasă, prietene.

Gray se strâmbă și își ridică paharul pentru un toast în zeflemea.

— Bine, atunci să-mi fie într-un ceas bun. M-am însurat cu o femeie care, cel mai tare pe lumea asta, își disprețuiește soțul.

Apoi dădu paharul peste cap.

Capitolul 15

Claire își văzu hotărâtă de noua ei viață. În toate camerele, mai puțin în cele mari, mobila fusese acoperită cu cearșafuri, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Își luase în serios rolul de stăpână și, de dimineață până seara, se îngrijea de gospodărie, dând porunci personalului.

Venise sezonul sărbătorilor de iarnă. Trimise un servitor să taie un buștean Yule [3] și îl aprinse cu douăsprezece zile înainte de Crăciun. Brightwood prinsese viață, așa cum nu o mai făcuse de mult timp.

În casă răsunau râsete.

Suferise foarte mult în anul care avea să se încheie în curând și avusese puține momente care să-i mai ridice moralul. Acum însă era încântată și optimistă, iar casa arăta feeric, decorată cu lampioane, ornamente și crengi. Mirosul de brad umpluse toată casa.

Indiferent de prezența sau absența soțului ei, avea de gând să-și petreacă sărbătorile și Anul Nou cu speranță și entuziasm.

Și cu nerăbdare în așteptarea minunii care avea să se întâmple în curând.

În anul următor avea să-și aducă copilul pe lume. Anul următor la aceeași vreme avea să-l țină în brațe. Zâmbi fericită, mângâindu-și burtica.

— De abia aștept să te văd, micuțule. De abia aștept!

Primi o scrisoare de la Lawrence, care se interesa de starea sănătății ei. Claire îi trimise un răspuns scurt, prin care îl înștiința că se simte împlinită ca soție și ca mamă în devenire.

Nu avea nici o idee când avea de gând soțul ei să se întoarcă − nici măcar dacă avea să se mai întoarcă. La urma urmei, nici nu-i păsa.

Ha!

Într-o zi primi o vizită neașteptată de la doctorul Kennedy, un bărbat mustăcios care umbla în baston.

Se mâhni puțin, fiind convinsă că Gray îl trimisese la ea. Dacă era interesat de soarta ei, trebuia să vină să vadă cu ochii lui.

— Vă simțiți bine, milady? o întrebă el cu blândețe.

Claire făcu semn din cap că da.

O studie cu atenție de sus până jos.

— Arătați bine, draga mea. Copilul a început să miște?

Claire îl privi chiorâș. Nu credea că e posibil să simtă când bebelușul mișcă.

— Vă mărturisesc că nu cred că mi-am dat seama dacă a mișcat sau nu.

Doctorul izbucni în râs.

— Din ce mi-au spus alte gravide, să știți că e o senzație așa, ca un zbor de fluturi.

Claire îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cred că în curând va începe să facă tumbe, spuse el. Dacă micuțul seamănă la constituție cu tatăl lui, atunci o să fie un copil tare zdravăn și sănătos. Mama lui era convinsă că va fi un uriaș − și uite că nu s-a înșelat!

Claire era cam stresată de franchețea lui.

— Acum să vedem, continuă el. Din punctul meu de vedere, *madame,* sunteți sănătoasă tun, dar o să mai vin să vă vizitez cam peste o lună. Să mă căutați imediat dacă simțiți că ceva nu este în regulă.

Tot în aceeași zi tocmai cobora scările când o văzu pe doamna Henderson deschizând ușile. În casă pătrunse un val de aer rece.

Inima i se opri și pentru o secundă crezu că nu vede bine.

Venise Gray. Nu o înștiințase în nici un fel că are de gând să se întoarcă, așa că fu foarte surprinsă.

Iar revederea lui îi produse o stare ciudată, un fior în inimă pe care nu îl înțelegea.

Gray își scoase pălăria, mănușile și haina și le înmână doamnei Henderson.

Își ridică privirea și o zări.

— Claire! Aici erai, dragostea mea!

„Dragostea mea?” Îi veni să-și dea ochii peste cap.

Era îmbrăcat în vestă, sacou, pantaloni și ghete. Rămase fără suflare văzându-l în toată splendoarea lui. Dintr-odată, parcă îl simțea emanând vitalitate și putere.

Încă o fixa cu privirea, iar Claire era conștientă de acest lucru. Rămase lângă o măsuță pe care erau așezate flori, chiar la baza scărilor. Gray se afla în mijlocul foaierului.

— Mi-am dat seama că nu m-am purtat prea frumos. Mi se pare că nu ne-am sărutat niciodată ca soț și soție, așa-i?

Claire își înălță cu mândrie bărbia.

— Te rog să nu mă iei peste picior.

— Nu te iau peste picior. Hai, vino. Sărută-ți soțul.

Strânse din buze, încruntată și rămase pe loc.

— Număr până la zece, Claire.

I se strânse stomacul. Nu mai înțelegea nimic. Oare ce naiba punea la cale?

Gray traversă holul până la ea.

— A expirat timpul, spuse el încet.

Claire închise ochii. Își atinseră buzele. Oare ea se întinse spre el? Sau el spre ea?

Gura lui era caldă. Sărutul fu plin de gingășie, dar și convingător. O, cât de convingător!

Se trase de lângă el, încercând să-și controleze respirația.

Privirea lui poposi asupra buzelor ei.

— Cred că încă nu te-am auzit urându-mi „bun venit”, Claire.

— O, încetează!

O cuprinse de talie, iar Claire se îmbujoră brusc. De când se văzuseră ultima dată nu mai era deloc subțirică la mijloc.

Se aplecă și o sărută din nou, de data aceasta prelung, urmărindu-i conturul buzelor cu limba. Toate simțurile lui Claire începură să freamete.

Se trase din nou de lângă el. Continua s-o privească stăruitor.

— Mai vreau unul, spuse el.

Claire rămase cu gura căscată.

— Poftim? Iar?

Gray făcu un semn spre tavan, iar Claire își ridică privirea. Stăteau sub vâsc. Își spuse că trebuia să pună pe cineva să-l ia de-acolo.

Dar apoi… toate gândurile i se risipiră, când trupul îi fu invadat de fiori. Îi plăcuse atât de mult sărutul... sărutul *lui*.

Era conștientă că respira din ce în ce mai sacadat. Buzele lor se lipiră din nou. Fu cel mai lung și mai plăcut sărut de până atunci. Parcă o lua amețeala; se agăță fără să vrea de haina lui.

— Ai grijă, îi spuse el cu glas răgușit la ureche.

Lui Claire i se uscase gâtul de emoție.

— De ce ai venit, Gray?

— Aici e casa mea.

— Of, Doamne! exclamă ea. Nu mi-ai spus când ai de gând să te întorci sau dacă ai de gând să te mai întorci vreodată.

— Iartă-mă, spuse el, țintuind-o cu ochii lui albaștri. Ai mai avut probleme?

— Probleme?

— Te-ai simțit bine?

— Da. Șovăi o clipă, apoi continuă. Și dacă nu m-aș fi simțit, ce?

Ce femeie neroadă! De ce-i spusese asta, se apostrofă singură în gând.

— M-aș fi întors imediat.

Ce *mincinos*. Îl cercetă cu atenție, Gray ridică o sprânceană, ca și cum i-ar fi reproșat că nu îl crede. În rest, nu se mai citea nimic pe chipul lui. Cum putea fi atât de calm?

— Îți mărturisesc, Claire, am crezut că o să-mi trimiți vești despre tine.

— Iar eu am crezut că o să-mi spui dacă o să te mai întorci vreodată.

— *Touché*. Mi se pare că m-am căsătorit cu o vrăbiuță tare gureșă, așa-i?

O luă tremuratul. Simțurile îi erau inundate de gustul și de mirosul lui. Of, dar nu avea nici un sens! Dintr-odată se purta atât de protector cu ea; niciodată nu mai fusese atât de ocrotitor. La naiba, n-avea nevoie de protecția lui!

Nu trebuia să se lase păcălită. Doar o gâsculiță ar fi căzut în capcana lui.

— Servitorii mi-au spus că ai lipsit mai mulți ani de aici. După moartea soției, din câte am înțeles. Știu cât de dificile sunt astfel de momente.

Gray se încordă. Nu era încă pregătit să discute despre Lily. Îl enerva faptul că ea pretindea să știe ce fusese în sufletul lui. Îl scotea din minți s-o vadă susținând că știa cât de mult suferise.

Claire remarcă imediat că se încordase și că încerca să o îndepărteze iar de el.

— Astăzi este Ajunul Crăciunului, Gray. Le-am dat liber mai devreme servitorilor, ca să-și poată petrece și ei Crăciunul cu familia.

— Frumos din partea ta.

— Asta era tradiția la noi aca... Familia mea făcea așa.

— Nu trebuie să-ți faci griji, zâmbi el. Și noi făceam la fel.

Deși ar fi vrut și ea, nu se putea abține să nu-și facă griji. Trecuse deja o lună de când se căsătoriseră, iar ea nu aflase nimic despre el între timp.

Nici nu era de mirare, având în vedere circumstanțele. Claire ignoră vocea enervantă din mintea ei, care nu-i dădea pace.

O cercetă din nou cu privirea; Claire se îmbujoră.

— Cred că ești obosită, spuse el cu blândețe. Nu vrei să te duci să te odihnești puțin?

— O, nu, protestă ea. Ar fi nepoliticos din partea mea.

O luă de braț și o răsuci cu fața spre scări.

— Să ții minte că nu sunt oaspete în casa asta. Nu trebuie să te ocupi de stăpânul casei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, dacă nu te duci singură, vin să te bag eu în pat. Chiar așa, poate ar trebui să te duc eu în brațe…

Să o bage în pat?! Claire făcu ochii mari și se depărtă rapid de el.

— Nu-i nevoie, spuse ea repede. Am fugit.

O urmări cu privirea până urcă toate treptele. Claire se opri în capul scării, neputând să se stăpânească să nu privească înapoi.

O privea pur și simplu; nici măcar nu zâmbea. Expresia de pe chipul lui era tulburătoare. Se grăbi să ajungă în camera ei.

Se așeză pe divanul de lângă fereastră. Nu voise să se culce, dar adormi de îndată ce închise ochii.

Se trezi la auzul numelui ei.

— Trezește-te, Claire, până nu se face dimineață.

Era Gray. Îi trebuiră câteva minute să se dezmeticească, după care îl văzu așezat pe marginea divanului. Era învelită cu o pătură. Oare cine o învelise? Gray? Rosalie? Nu, cu siguranță Gray. Nu era prea sigură de ce era așa de convinsă, dar știa că el fusese.

Nu se simțea în largul ei să știe că o privise în timp ce dormea. Se ridică repede în capul oaselor. Părul îi era răvășit. Încercă să-și prindă șuvițele înapoi în coc, dar fără succes.

Gray se întinse, scoase câteva agrafe din păr și le prinse din nou, aranjându-i cu mare atenție coafura.

— Mulțumesc, spuse ea dintr-o suflare.

— Poate mă angajezi pe post de cameristă, zâmbi el în colțul gurii.

Claire se fâstâci.

O luă de mână și o ajută să se ridice. O invadară din nou amintirile, încă extrem de vii, din noaptea în care Gray o atinsese − și mai ales locurile în care o atinsese. Totul începuse atât de lin și de promițător; apoi însă, nu mai avusese nici o scăpare din brațele lui. Se întrebă dacă va putea vreodată vorbi cu el fără să-și aducă aminte.

Și nu era singura care se gândea la acea noapte. Mintea lui Gray rătăcea la senzația pe care o avusese când se strecurase în trupul ei strâmt.

— Suntem așteptați la cină în salon, spuse el, oferindu-i brațul.

Bucatele fuseseră aranjată pe bufet. Terminară de mâncat și servitorii le luară farfuriile din față, după care Gray îi alungă pe toți la casele lor, cu excepția doamnei Henderson, care avea să primească în schimb câteva zile libere după aceea.

Se mutară în salon. Claire își turnă ceai, iar Gray niște porto. După ce înteți focul, așeză vătraiul la loc, apoi se mută lângă ea pe canapea. Vârî mâna în buzunarul de la piept și scoase o cutiuță foarte frumos ambalată.

— Crăciun fericit, spuse el.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Deschide-o.

Nu voia să deschidă pachețelul. Simți cum se întristează brusc. Un cadou? Așa avea de gând să se

revanșeze pentru moartea lui Oliver? Cu siguranță aveau un mariaj ieșit din comun.

Apăsă cu degetul pe sistemul micuț de prindere și deschise cutia.

Înăuntru se afla un colier de diamante, așezat pe o bucată de catifea roșie. Era absolut minunat, răspândind mii de sclipiri colorate.

— Îți place?

Mângâie nestematele care străluceau de-ți luau ochii. Pe cât de frumoase erau, pe atât erau de… reci. La fel ca și zâmbetul ei.

Nu putea să explice de ce − sau poate putea. Toată ziua se gândise că acesta avea să fie primul ei Crăciun fără Oliver și fără tatăl ei, iar acum parcă numai la asta îi stătea mintea.

— Eu nu am un cadou pentru tine, spuse ea.

— Nici nu mă așteptam, spuse el, privind-o în ochi. Îți place?

— O, da. Sigur că da. Este cea mai minunată bijuterie pe care am văzut-o în viața mea.

— Dă-mi voie să ți-l pun, zise el, ridicând colierul.

Claire își acoperi gâtul cu mâinile.

— Vai nu, nu sunt îmbrăcată potrivit.

Iar o luase gura pe dinainte și nu avea nici o explicație pentru vorbele ei. Dintr-odată simți că îi vine să plângă. Nu s-ar fi mirat ca Gray să-i confunde reticența cu disprețul.

— Îți... îți mulțumesc. Nu mă așteptam la un dar atât de frumos, zise ea, vădit impresionată.

Tensiunea dintre ei devenise ciudată. Dar, brusc, de afară se auzi gălăgie. Se ridică și îl urmă pe Gray la ușă. Apoi el deschise și înăuntru se strecură o femeie micuță de statură.

— Aici erai, dragul meu! exclamă ea încântată. Crăciun fericit!

— Mamă, zise Gray, sărutându-i mâna. Nu mă așteptam să vii.

— Și unde să mă fi dus? E Crăciunul. Am venit să-mi felicit nora, zise ea, aplecându-se să o sărute pe obraz. Sper să mă ierți, copila mea. Aș fi venit mult mai repede dacă nu m-aș fi îmbolnăvit imediat ce m-am întors în Londra. Dar acum sunt aici și… bun venit în familia noastră, draga mea!

Claire se gândi că mama lui Gray − care insistase să i se spună „mama Charlotte” − era și frumoasă, și plină de viață. Semăna foarte bine cu fiul ei. Părul ei brunet avea aceeași nuanță cu părul lui, doar că era înspicat de câteva fire cărunte.

— Copii, voi vă dați seama că la anul familia noastră se va mai extinde un pic, să ne lumineze viețile?

Carevasăzică Charlotte știa că este însărcinată.

I se puse un nod în gât. Nici nu îndrăznea să se uite la Gray. Bine că măcar mama lui se bucura că va avea un nepot.

— Veniți, copii. Am daruri pentru voi.

Claire primi niște cercei, iar Gray un lanț pentru ceasul lui de buzunar – iar pentru copil, adusese o grămadă de bonete și haine.

Claire tocmai se pregătea să-i spună cât de rău îi pare că nu i-a luat nimic, când Gray ieși câteva secunde din cameră și se întoarse cu o cutie pentru mama lui. I-o întinse și făcu o mică reverență în fața ei.

— Din partea lui Claire și a mea, spuse el.

Charlotte ridică ușor capacul.

— Vai, copii, dar nu trebuia să vă deranjați! exclamă ea, ridicând o frumoasă pălărie din blană de

nurcă.

Gray se întoarse spre Claire.

— Mamei mele îi face o plăcere deosebită atât să dăruiască, cât și să primească daruri.

— Așa și trebuie.

— În timp, o să te familiarizezi și cu obsesia ei pentru pălării.

— O femeie n-are niciodată suficiente rochii, bijuterii sau pălării, declară Charlotte.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să vii cu mine la cumpărături în Londra. Firește, după ce naști. Tocmai am descoperit o modistă nouă. Nu te superi, dragă, nu?

— Doar atât te rog − să nu-mi îmbraci soția în pene de păun, zise Gray sec. Mi se pare o găselniță care arată foarte ridicol.

Soția. Ce ciudat sunase!

— Vezi? râse Charlotte. Nu mă păcălești, Gray. Ești exact ca tatăl tău. Ba el era și mai mână-largă decât tine când venea vorba de satisfacerea capriciilor soției sale.

Bătu fericită din palme.

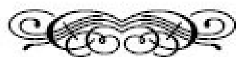
— Ah, de abia aștept anul care vine. O să fiu cea mai bună bunică din lume, exagerat de mărinimoasă și deschisă la pungă, o să-l răsfăț cât o să pot de mult pe copilul vostru. Să nici nu vă treacă prin cap să mă opriți. Poți s-o întrebi și pe sora ta – până nu o să fiu sigură că are toate jucăriile pe care și le dorește n-o să am liniște.

Doamna Henderson îi spusese lui Claire despre Jane, sora lui Gray, care locuia în Scoția împreună cu soțul și cei trei copii.

— O, vai, zise ea. Am vorbit prea mult și uite ce târziu s-a făcut. Mai rămân un pic la cină… O, nu, dragă, nu trebuie să stai după mine. Du-te și bagă-te în pat. Trebuie să fii odihnită.

3 Buștean Yule – tradiție de origini păgâne de Crăciun, conform căreia se taie un buștean din pădure, se aduce în casă, se stropește cu sare, vin și ulei, apoi se pune în sobă. Se aprinde cu douăsprezece zile înainte de Crăciun și nu trebuie să ardă complet decât în ultima zi, altfel superstiția spune că va urma un an plin de ghinion.

Capitolul 16

Claire află în curând că Charlotte Sutherland era o femeie destul de ciudată. Era permanent în mișcare și nu avea deloc astâmpăr.

Într-o bună zi, Claire nu se mai abținu și izbucni în râs.

— E incredibil câtă energie aveți! Dintre noi două, parcă eu aș fi mai în vârstă.

— Nu e de mirare. Orice femeie însărcinată obosește mai ușor; de aceea insist să te odihnești cât mai mult.

Claire se strâmbă.

— Nu-mi face deloc bine să stau doar în casă. În ritmul acesta o să mă fac cât o purcică până o să vină vremea să nasc.

În ultimele zile vremea fusese mohorâtă și friguroasă.

Charlotte se duse la fereastră, trase draperia la o parte și se uită afară.

— Ia uite! Văd niște nori întunecați… O, uite și soarele! spuse ea, apoi se întoarse spre Claire. Ai dreptate. Sunt sigură că astăzi va fi foarte frumos. Jur că o să ne pară rău dacă rămânem în casă, zise ea și făcu o piruetă, iar fusta ei foarte înfoiată foșni. Ce-ai zice să facem o plimbare cu caii?

— Caii?

Charlotte aproape pufni în râs când observă cât de contrariată o privise Claire.

— O să luăm o șaretă, o anunță Charlotte hotărâtă. Nici nu se pune problema să te urci pe cal însărcinată cu nepotul meu.

— Oricum, nu prea mă pricep la călărit, mărturisi Claire.

— Nu? Gray va trebui să te învețe. Evident, când o să poți călări din nou. El e un călăreț excelent. Tatăl lui tot timpul zicea că parcă s-ar fi născut în șa.

În sinea ei, Claire nu avea nici un dubiu că orice ar fi făcut, sau ar fi încercat să facă soțul ei, nu-i putea ieși decât foarte bine.

— Mă rog, adăugă Charlotte, exceptând ocazia când a căzut de pe ponei și și-a fracturat două degete. Însă bineînțeles că și pe atunci avea un orgoliu foarte mare, așa că nu a vrut să se recunoască înfrânt. A revenit în spinarea căluțului în aceeași zi. Orgolios și încăpățânat.

Claire își mușcă buzele pentru a nu izbucni în râs. Caracterizarea i se potrivea perfect.

Bine înfofolite în haine groase și cu pleduri de lână în poală, plecară la drum.

Deși micuță, Charlotte strunea de minune murgul.

După cum bine anticipase, soarele ieși pe după nori, aruncând raze orbitoare peste câmpiile albite de ninsoare. Merseră la trap prin vântul vioi, care le înroși obrajii.

Se opriră la marginea drumului. Sub privirile perplexe ale lui Claire, Charlotte sări singură jos din șaretă.

— O, draga mea, n-am nevoie de ajutor. Nu-s nici pe departe atât de năzuroasă pe cât par. Sigur că dacă mai era și altcineva prin preajmă în afară de noi două nu aș fi sărit.

Îi întinse apoi o mână lui Claire, care clătină din cap că nu vrea ajutor.

— Mă simt per…

— Nici să nu-ți treacă prin cap! Hai, ține-te de mine.

Claire coborî din șaretă, apoi Charlotte o luă de braț și porniră la plimbare.

După ce parcurseră o bucată de drum, Charlotte se opri.

— Uite acolo. Vezi zidul acela care urcă pe deal? Granițele proprietății Sutherland se întind de-a lungul lui, zâmbi ea. Când era mic, Gray obișnuia să vină aici, mai spuse ea, zâmbind și mai larg. Întotdeauna s-a mândrit cu numele de Sutherland.

Claire rămase cu privirea pierdută spre dealul acela. Deși pământul nu părea roditor, avea cu siguranță un aer de grandoare. Nu era de mirare că Gray se simțea mândru de moștenirea lui.

Charlotte se încruntă.

— Ce e? o iscodi ea.

Claire trase adânc aer în piept.

— Am înțeles că nu a mai dat pe aici de trei ani. Mă întrebam dacă are legătură cu moartea soției lui.

Zâmbetul de pe chipul lui Charlotte păli.

— Când l-am întrebat, mi-a zis… mi-a zis doar că lucrurile s-au schimbat, continuă Claire după o pauză. Cred că îi este nespus de dor de ea.

— Cred că gândește ca orice bărbat. Bărbații au tendința asta, cred, să se detașeze de amintirile dureroase.

O porniră înapoi spre șaretă. Ajunseră acasă, Claire se duse să doarmă puțin, apoi li se alătură lui Charlotte și lui Gray în sufragerie.

După ce terminară de mâncat, Charlotte scoase un oftat.

— Cred că aș mai sta puțin, n-am chef să mă duc la culcare așa de devreme, spuse ea. Claire, știi să joci șah?

Claire făcu o grimasă care spunea totul.

— Nu prea bine, recunoscu ea. Fra… Se întrerupse brusc. Tocmai voia să spună că fratele ei o învățase. Nu-și mai continuă ideea, nevrând să se întristeze iar. Dar poate jucați cu Gray, mai spuse ea, încercând să repare lucrurile.

— Da, hai, Gray. Tu, Claire, vino să te uiți. O să mai înveți câte ceva de la mine.

Inima lui Claire se strânse puțin, văzând zâmbetul cald al lui Gray.

Partida fu câștigată de Charlotte.

Satisfăcută de victoria ei, râse și se adresă lui Claire:

— Ai văzut, Claire, ce ți-am spus! Așa se joacă!

Gray ridică o sprânceană.

— Mamă?

— Da, dragă?

— Ce-ai zice dacă ai afla că te-am lăsat să câștigi, ținând cont de faptul că nu reacționezi prea plăcut când pierzi?

— Aiureli! Și pe tatăl tău îl băteam!

De data asta Gray nu se mai stăpâni și aproape izbucni în râs.

— Mamă?

— Da?

— Știi că tata m-a învățat să joc, nu?

— Păi da, d-aia te-am și bătut. Joci exact ca el.

— Asta voiam și eu să spun.

— Ei, hai. Mai urmează să-mi spui că și… – Charlotte se opri suspicioasă, apoi continuă – că mă lăsa să câștig?

— Da.

— O! O! Iar eu am crezut toți anii ăștia că eu chiar jucam mai bine! chicoti ea. Dar când jucai cu sora ta, Gray, și pe ea o băteai? Din ce-mi aduc eu aminte, tot tatăl tău o învățase și pe ea să joace.

Gray se strâmbă. Charlotte izbucni în hohote.

— Te-am prins!

În scurt timp, Charlotte se ridică și anunță că se retrage în camera ei.

— Cred că mă duc și eu la culcare, spuse Claire.

— Vă conduc.

Cele două femei îl flancară pe Gray și fiecare i se agăță de un braț. Lui Claire îi veni să intre în pământ de rușine când trecură pe lângă ușile duble ale dormitorului matrimonial și se opriră în dreptul camerei ei.

Charlotte îi ură noapte bună, apoi Gray îi deschise ușa.

— Somn ușor, îi spuse el, apoi se aplecă și o sărută în treacăt pe obraz.

Era prima dată când făcuse așa ceva. Claire intră în cameră și închise încet ușa în urma ei. Simți un junghi în inimă și zâmbetul îi pieri de pe buze. Oare Charlotte observase că nu dormeau în același dormitor? Chiar dacă nu știa înainte, acum cu siguranță aflase. Îl detesta că o sărutase doar de ochii mamei lui. Inima i se strânse. N-ar fi trebuit să-i pese. N-ar fi trebuit să conteze.

Dar cu toate asta conta și îi păsa.

În următoarele zile, Gray își petrecu o mare parte din timp ocupându-se de treburi administrative. Charlotte și Claire se plimbară în fiecare zi. Seara se strângeau toți trei la cină, apoi fiecare mergea în camera lui.

Într-o după-amiază începu să plouă.

Aflată în salon, Charlotte se îmbufnă.

— Of! Nu mai putem ieși din casă azi, spuse ea, lăsând perdeaua la loc. Dar stai așa! Claire, ai fost în pod până acum?

— Încă nu.

— Hai să mergem să-l explorăm, se entuziasmă Charlotte.

Erau multe trepte până la sus și ambele obosiră până ajunseră acolo.

Charlotte ajunse prima, așa că deschise ușa podului.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, ștergând brațul unui fotoliu cu un deget.

Îl privi apoi în lumină – era negru de praf. Găsi pe undeva o mătură și strânse niște pânze de păianjen.

În pod era un talmeș-balmeș de nedescris, cu piese de mobilier și cufere împrăștiate peste tot.

— O, e un loc perfect pentru niște fetițe, spuse Claire, parcă le și văd gătindu-se și prefăcându-se că sunt stăpâne peste conac.

— Da, îmi aduc aminte când erau copiii mici că veneau de multe ori aici să se joace, mai ales în după-amiezile ploioase – exact ca noi acum!

Începură să scotocească printre lucruri.

— Ia te uită, exclamă Charlotte, am găsit pătuțul în care au dormit Jane și Gray.

— Ce frumos este sculptat! Are nevoie doar de puțină vopsea, spuse Claire. Mi-ar plăcea să-l împrumut și eu pentru bebelușul meu.

— O idee excelentă, draga mea.

Claire nu își putu ascunde un surâs.

— Îmi este greu să mi-l închipui pe Gray copil.

— Chiar așa? Cred că dacă scormonim cu atenție s-ar putea să găsim niște portrete de-ale lui de pe vremea aia, spuse Charlotte, îndreptându-se spre perete. Ah, le-am și găsit!

Charlotte se întinse și luă unul dintre portrete de pe perete.

— Doctorul Kennedy mi-a spus la un moment dat că era un băiețel tare voinic, spuse Claire.

— Da?

Claire își înclină capul într-o parte.

— Mamă Charlotte, cum de zâmbiți tot timpul?

— Vino să-l vezi pe băiețelul robust.

Claire se uită la portret. Văzu o fetiță cu păr brunet care semăna cu Charlotte. Iar băiețelul avea aproximativ opt-nouă ani și cu siguranță era Gray, stând foarte mândru alături de sora lui.

Nu se putu stăpâni însă și o bufni râsul.

— Dumnezeule, ce obraji avea!

— Da, răspunse Charlotte sec. Obișnuia să se servească des din cutia cu biscuiți. Tatăl lui zicea că-i un copil robust. Jane îl necăjea spunându-i că parcă ar fi înghițit două mere.

Mai erau și alte fotografii în jur. Claire le privi pe rând. La un moment dat zări una în care apăreau un bărbat și o femeie.

O auzi în spatele ei pe Charlotte, ușor impacientată.

— Aici e Gray și… spuse Charlotte repede.

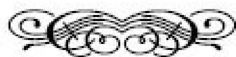
— Da. Da, știu. E Lily, o întrerupse Claire.

Claire își auzi vocea de parcă n-ar fi fost a ei.

N-avea să poată uita vreodată portretul acela de familie. Îl reprezenta pe Gray, care stătea cu mâna pe umărul unei femei brunete foarte frumoase. Gray și soția lui, Lily…

Și nici pe bebelușul din brațele ei.

Capitolul 17

A doua zi de dimineață, Gray se ridică de la masă și i se adresă mamei lui.

— Te rog să mă ierți, am niște treburi de rezolvat astăzi. Ne luăm acum la revedere?

Charlotte intenționa să plece la Bath în cursul acestei zile.

— Da, mai bine, băiatul meu. Sper să ne revedem toți în curând – și cu cel mic.

Claire rămase pe loc.

Gray se duse și o sărută pe mama lui.

— Drum bun, mamă. Se îndreptă apoi de spate și îi aruncă o privire lui Claire. Să nu mă aștepți la cină, nu știu când mă întorc.

Claire nu se uită spre el. Fusese scurt și cam brutal. Se simțea rănită. Îi veni să plângă de ciudă. Cu o seară în urmă se scuzase și ceruse permisiunea să se ducă mai devreme la culcare, dar nu avusese deloc un somn liniștit. De fiecare dată când închidea ochii revedea portretul din pod. De ce nu îi spusese Gray niciodată că avusese un copil? Ar fi trebuit să îi fi pomenit o dată, măcar în treacăt. Nu îi reproșase nimic – avea și ea mândria ei, și în afară de asta se simțea și foarte jenată să deschidă subiectul. El era cel care ar fi trebuit să-i spună, din proprie inițiativă.

Cu o seară în urmă reușise să-și rețină lacrimile. Acum nu mai putea. Precis era din pricina copilului; uneori avea senzația că nu-și mai poate controla emoțiile cum se cuvine.

Încercă în zadar să le oprească. Fără îndoială că Charlotte băgase de seamă în ce stare era.

După ce Gray plecă, Charlotte veni la ea și o luă de mână.

— E din cauza portretului, așa-i? Nu pot să-i găsesc scuze lui Gray, dar am impresia că ție îți pasă… Îți pasă, nu mă înșel?

Claire încercă din nou să se abțină, dar nu izbuti și scoase un oftat.

— Da, deși nu vreau. Nu vreau să-mi pese de el. Nu ar trebui să-mi pese de el! Mi-a… mi-a ucis fratele într-un duel!

Charlotte încremeni.

— N-a știut. Și cu toate astea ești aici… ești soția lui. Iar Gray…

— Ar trebui să-l urăsc – și l-am urât din suflet. O, încă îl urăsc! Dar se întâmplă atât de multe… și sunt atâtea lucruri pe care nu le știu, spuse Claire, scuturând din cap. O simt. O știu.

— Te rog, draga mea, ascultă-mă, începu Charlotte. Să știi că ține la tine…

— Nu-i adevărat.

Charlotte o privi îngândurată.

— Claire… eu deja te iubesc ca pe fiica mea. Îi pasă de tine… of, te înșeli, draga mea. O mamă știe lucrurile astea. Eu nu pot decât să te asigur de un lucru. Nu a fost întotdeauna așa de nemilos. Atât de rece. Nu e un om lipsit de sentimente! Te implor, ai răbdare și fii curajoasă. Deja am observat că a început să se schimbe… cred că ești exact persoana de care are acum nevoie! Și să știi că vă potriviți.

Până să plece Charlotte, lacrimile lui Claire se uscaseră. Se îmbrățișară – iar de data asta fu rândul lui Charlotte să verse o lacrimă.

La scurtă vreme după plecarea ei, Claire își luă haina groasă și ghetele. Mintea îi fugea încontinuu la portret.

În capătul grădinii era un cimitir micuț în care nu intrase niciodată. Acum simțea că trebuia neapărat să meargă acolo. Constată cu uimire că unele pietre de mormânt erau datate din secolul al paisprezecelea. Apoi, la poalele unui cireș găsi piatra funerară pe care o căutase.

Mormântul soției lui Gray, Lily. Lily înseamnă castitate. Puritate. Se aplecă și curăță piatra de frunzele uscate.

Lily Eugenie Sutherland.

Murise în 1811. Cu trei ani în urmă, după cum îi spusese Paulette. Și nu era îngropată doar ea acolo. Gravura reprezenta un chip de femeie cu un copilaș în brațe, un crin și un îngeraș.

William Grayson Sutherland murise în același an. Fuseseră îngropați împreună, mamă și fiu.

Acum înțelegea… înțelegea de ce Gray știuse ce e de făcut când născuse Penelope, pentru că deja asistase la nașterea copilului său.

Își strânse haina în jurul ei. Se lăsase un ger cumplit. Gray o găsi cu capul plecat și cu mâinile împreunate ca pentru o rugăciune.

— Claire! Pentru numele lui Dumnezeu, o să te îmbolnăvești rău.

Claire se crispă imediat.

— Sunt foarte sănătoasă. Vrei să spui că nu te-a informat doctorul Kennedy?

Gray percepu imediat tonul ironic din vocea ei. Așadar își dăduse seama că el i-l trimisese s-o consulte.

— Hai, vino să bem un ceai, o chemă el.

— Nu.

Gray o privi încruntat.

— Poftim?

Deja se simțea iritat și ridicase ușor tonul.

Claire își dădu seama și îl străfulgeră cu privirea. Sfidarea se amesteca deja cu furia.

Gray tăcu. Era exact cum îi spusese lui Clive. Ar fi fost mai bine dacă ar fi lăsat-o singură în casa de la țară și nu s-ar mai fi gândit la ea decât foarte rar și întâmplător. Nu era o soție supusă. Claire arătă spre mormânt.

— Mi-ai spus că ai avut o soție, Gray. Nu crezi că poate ar fi trebuit să menționezi că ai avut și un fiu?

Tăcerea lui o scotea din minți. Era extrem de revoltată de comportamentul lui.

— Nu am crezut că… spuse el într-un final.

— Nu ai crezut! se răsti Claire, înfuriată la culme. Te-ai însurat cu mine, Gray. Indiferent de circumstanțe, nu crezi că aveam dreptul să știu așa ceva?

— S-a întâmplat demult, Claire. „Parcă se întâmplase ieri.” E un capitol încheiat din viața mea. „Ești nebun să crezi așa ceva! Nu se va încheia decât când vei vrea tu să se încheie.” Făcu un gest a lehamite, apoi continuă. Asta nu schimbă cu nimic situația noastră. Nu schimbă faptul că ne-am căsătorit. Nu influențează motivul pentru care trebuie să rămânem căsătoriți.

Claire înghiți în sec, oprindu-și lacrimile să-i inunde ochii. Cum putea fi atât de rece? Parcă ar fi avut o voință de fier și o inimă de piatră.

— Du-te la Londra, iubitul meu soț. Sau și mai bine – du-te dracului!

Gray zâmbi amar, dar găsi un răspuns cumva împăciuitor.

— O să mă întorc în Londra când o să mă simt pregătit. După cum vezi, încă nu sunt.

Părea prins la mijloc într-o situație fără ieșire. Ar fi trebuit să meargă la Londra – voise să se ducă acolo imediat după plecarea mamei lui. Își spusese că nu avea de ce să rămână. Cu toate acestea însă, trecuseră două săptămâni din ianuarie, iar el era încă aici. De ce? De ce se mai afla încă în locul în care își jurase să nu se mai întoarcă niciodată? De ce nu plecase după terminarea sărbătorilor, după ce rezolvase aici tot ce era de rezolvat?

Claire probabil credea că a rămas să o chinuie pe ea. Dar, Dumnezeule, el era cel torturat în permanență!

Stătuse lângă el la masă și își păstrase calmul, se comportase extrem de civilizat. Îi priise – și copilului –, o văzuse cum înflorește din ce în ce mai mult, părul îi căpătase strălucire, chipul îi radia. Iar trupul ei… Se mustră în sinea lui că încă se mai gândea la formele ei. Sânii îi erau plini și perfect rotunzi, cu pielea ca spuma laptelui, iar de fiecare dată când se apleca în față dădeau să-i iasă din decolteul rochiei. Nu, era de-a dreptul dezgustat de senzațiile pe care i le provoca simpla ei prezență; parcă n-ar mai fi văzut în viața lui o femeie. Îl ațâța, îl zgândărea, îi trezea toate poftele. Bănuia că ea habar n-avea de efectul pe care îl producea asupra lui. Cu fiecare zi care trecea, el se simțea din ce în ce mai atras în vraja pe care o emana ea.

Nu putea uita ce însemnase pentru el să stea dezbrăcat lângă ea. În fiecare zi parcă mintea îi scormonea și mai adânc printre amintiri și scotea la iveală toate senzațiile pe care le trăise atunci. Dacă se întindea să o atingă, știa dinainte cât de cald i-ar fi fost trupul. Parfumul de liliac – parfumul ei – plutea în aer mult timp după ce ea părăsea camera. Parcă era bolnav de dragoste. Încercase să-și înghețe inima în fața frumoasei lui soții. Îl enerva că ea părea să nu observe nimic din toate astea.

Dacă n-ar fi știut ce-i poate pielea, ar fi putut spune cu mâna pe inimă că e îndrăgostit lulea.

Ce idee stupidă! decise el cu o strângere de inimă.

Continuă să își petreacă zilele făcându-și de lucru. Se vedeau la ora mesei, iar amândoi erau politicoși și rezervați. De obicei Claire se retrăgea prima.

Într-o dimineață, văzând că nu coborâse la masă, se duse să o caute. Una dintre servitoare îi spuse că ultima oară o văzuse la etaj, trecând pe lângă apartamentul nupțial.

O găsi în camera de lângă dormitorul ei. Intră… Și îi scăpă o înjurătură printre dinți.

— Claire! De ce mama naibii te-ai cocoțat pe scaunul ăla?

Claire rămase unde era, încercând în continuare să dea draperia jos de pe galerie.

— Doctorul Kennedy mi-a spus…

— Sunt sigur că nici nu i-a trecut prin cap că ai să te cațeri peste tot, mai ceva ca o maimuță. Dă-te jos imediat!

Scrâșni din dinți, apoi se duse și o luă pe sus atât de repede, încât Claire nu mai avu încotro și trebui să se agațe de umerii lui.

— Gata! spuse el, ținând-o în brațe. Trebuie să angajez pe cineva special să te țină sub supraveghere? adăugă el, încruntându-se.

Claire strânse din buze, neputincioasă.

— Mă gândeam să transform camera asta pentru copil. E aproape de camera mea, iar dimineața e plină de lumină. Ce părere ai?

— Orice vrei tu, Claire.

— Și am găsit și pătuțul acela în pod. Mă gândeam să-l vopsim în alb. Îmi dai voie să…

— Claire, credeam că ne-am înțeles. Poți să decorezi cum vrei.

Îl privi cu îndrăzneală.

— Te rog frumos să nu te mai joci cu mine ca un copil cu jucăriile lui, Gray. Este…

Se întrerupse brusc, cu o expresie bizară pe chip.

— Ce e?

Își mușcă buza.

— Nu sunt sigură, răspunse ea, punând palma pe burtă. Ochii i se măriră și părea pe jumătate buimacă, pe jumătate înspăimântată… apoi extrem de încântată, de parcă fusese cuprinsă de o senzație totală de fericire. Scoase un chiot de bucurie. Cred că a mișcat. Am simțit exact senzația descrisă de doctorul Kennedy – ca un zbor de fluturi, râse ea, iar ochii îi sclipiră fericiți. Nici nu-și dădu seama când îi luă mâna lui Gray și i-o așeză pe burtică. Uite! Ai simțit?

— Nu-mi dau seama, răspunse el, retrăgându-și mâna, după care se înjură cumplit în gând. Claire arăta ca o căprioară rănită.

Nu putea înțelege ce-l apucase. „Este copilul tău. Este mama copilului tău." În schimb, nu simțea decât un junghi în inimă.

Își adusese aminte de Lily. De William. Simțea ca și cum ar fi fost spintecat în două de tăișul unei săbii, iar durerea era atât de mare, încât îi venea să urle.

Claire nu se mai abținu și îi aruncă în față:

— Uneori cred că ți-ai dori ca eu și copilul meu să murim!

Pentru o fracțiune de secundă, Gray încremeni locului. Își reveni și se răsti cu disperare la ea:

— Să nu spui așa ceva! Să nu mai spui niciodată așa ceva!

Claire țipă la el.

— Du-te înapoi la Londra! Nu vreau să fii aici. Auzi ce-ți spun? Du-te la Londra!

Gura lui Gray se schimonosi.

— Bine, fie cum vrei. Rămas-bun.

Claire părea distrusă, îi pierise toată bucuria. Se gândi cu amărăciune că fusese prima dată când simțise copilul mișcându-se… În ciuda a tot ce se petrecuse între ei, ar fi vrut să împărtășească această bucurie – cu Gray! Cu soțul ei. Cu tatăl copilului ei.

Plânse aproape toată noaptea de supărare. De dimineață însă, luă o hotărâre.

Fusese ultima dată când plânsese din cauza lui.

Continuă să se ocupe de redecorarea camerei copilului. Zilele însă se scurgeau mai greu, nu-și mai găsea alinarea nicăieri. Ce avea să se întâmple după nașterea copilului?

Era responsabilitatea amândurora, nu doar a ei. Era de datoria lui Gray să aibă grijă de ea și de copilul lor și, Dumnezeu îi era martor, nu avea de gând să-i permită să nu-și facă datoria. Pe de altă parte, era conștientă că n-ar fi putut trăi toți trei ca o familie adevărată.

Se gândi la toate acestea și la altele în plus, luând apoi o decizie.

Îi scrise o scrisoare pe un ton cât se poate de succint și la obiect.

Gray,

Am luat o hotărâre și găsesc de cuviință să ți-o aduc la cunoștință. Am hotărât că ar fi cel mai bine să mă reîntorc la Wildewood. Sunt convinsă că ești de acord să ne continuăm viețile separat. Dacă dorești, pot rămâne până la nașterea copilului, deși eu, una, cred cu

tărie că nu are nici un rost să mai rămân nici o zi la Brightwood. Să nu îți faci griji că nu te voi anunța când se va naște copilul. Poți veni și după aceea, oricând vei vrea, să-l vezi sau să o vezi.

În ceea ce privește mariajul nostru, sunt convinsă că știi că, de vreme ce avem un copil împreună, nu mai poate fi anulat. Probabil că aceasta este pedeapsa pe care trebuie să o îndurăm amândoi. Doctorul Kennedy mi-a dat de înțeles că nu se așteaptă să se ivească probleme la naștere. Mă simt bine și sunt sănătoasă.

Aștept un răspuns din partea ta.

Claire

Subestimase cu mult răspunsul lui.

Aflat în Londra, Gray termină de citit scrisoarea, apoi se ridică de la birou.

— Dawes! strigă el. Pregătește-mi calul!

În câteva minute, pornise deja spre Brightwood.

Claire tocmai se așezase pe un fotoliu confortabil din camera ei când Gray se năpusti ca o furtună pe ușă. Aruncă o privire spre servitoarea care înmărmurise cu tava în mână, apoi zbieră la ea:

— Afară!

Claire se încruntă la el, aruncându-i o privire urâtă.

— Crezi că ai putea, spuse ea pe cel mai rece ton pe care îl auzise Gray vreodată, să te porți civilizat cu servitorii? Nu sunt obligați să suporte toanele stăpânului.

Gray ignoră voit remarca ei. Scoase scrisoarea din buzunar și începu să o agite în aer.

— Ce naiba ai vrut să zici de fapt cu asta?

Claire își înălță privirea spre el.

— Cu care asta? Presupun că te referi la ultima mea scrisoare.

— Bineînțeles că la ea mă refer și aș vrea să știu și eu care e adevăratul motiv pentru care vrei să pleci! Te-ai văzut cu Lawrence? o interogă el, scrutând-o cu privirea lui de gheață.

Claire înmărmuri.

— Poftim?

Gray înjură ca un birjar, așa cum nu o mai făcuse niciodată.

— V-ați văzut, nu? o acuză el, în continuare furios. Ce ți-ai închipuit, că o să te las să fugi la el cu copilul meu?

— Gray… am primit un bilet de la el, un singur bilet, acum câteva săptămâni… câteva cuvinte… Voia să știe cum mă simt, spuse ea, ridicând bărbia cu demnitate, lucru pe care tu, dragul meu soț, nu te-ai deranjat să îl faci.

— Nu mi-ai dat nici un motiv să cred că ai fi vrut ca eu să mă interesez în vreun fel de tine. Dar îți spun acum ca să-ți intre bine în cap că nu o să te las să fugi cu copilul meu. Refuz să îl las pe Lawrence să fie tată pentru copilul meu. Nu voi permite să trăiți împreună ca soț și soție.

— Iar eu nu îți voi permite să-mi iei copilul!

Vorbele căzură ca un trăsnet asupra lui Gray.

— Asta crezi că vreau?

— Nu mai știu ce să cred!

Ce știa sigur era că nu voia să cedeze nimic în fața acestui bărbat dur și insensibil.

Din trei pași fu lângă ea. Îi smulse bucata de pânză pe care o cosea din mână și o aruncă pe jos. Tensiunea ce se crease între ei nu prevestea nimic bun.

Văzând hăinuța aceea la picioarele ei – pe care o cosea din tot sufletul pentru bebelușul pe care îl aștepta – se simți sfâșiată pe dinăuntru. Fără absolut nici o logică și în ciuda tuturor promisiunilor pe care jurase să le țină, făcu singurul lucru pe care sperase să nu-l mai facă niciodată.

Izbucni în lacrimi. Lacrimi fierbinți, incontrolabile, disperate.

Năucit, șocat, zdruncinat în toată ființa lui, Gray rămase cu ochii la ea. Nefericirea ei îl frigea ca fierul încins. Reuși să se urnească și să o cuprindă în brațe; o strânse cu tandrețe – niciodată nu se gândise că și Claire ar putea fi vulnerabilă.

Plânsul ei în hohote îl mișcă profund. Obosită și extenuată, Claire nu se împotrivi deloc când el o ajută să se așeze pe un scaun; se sprijini de el și se lăsă cu ușurință în voia lui.

El o adusese în starea asta.

O mângâie pe păr.

— Claire! Claire, te rog, nu mai plânge.

O împunse ușor cu degetul și îi întoarse fața spre el. O cercetă cu privirea.

— Nu-ți face deloc bine să plângi, Claire.

— Doctorul Ken… îngăimă ea.

— Da, da, știu ce părere are. Încep să-mi doresc să nu-l fi rugat niciodată să vină să te examineze! Mă doare sufletul să te văd așa, Claire. Mă doare să văd că te-am făcut să plângi. Ai dreptate. Sunt un om groaznic.

Claire încercă să-și mai domolească emoțiile.

— Nu mai pot trăi așa, cu toată tensiunea asta dintre noi, spuse ea, apucându-l strâns de cămașă.

— Am stat în Londra doar pentru că am crezut că asta vrei, mărturisi el. Eu sunt cel care l-a ucis pe Oliver. Eu sunt cel care te-a vârît în situația asta. Ai toate motivele din lume să mă urăști.

Claire nu mai știa ce își dorea de fapt. Știa doar că nu îl ura. Nu, ura nu se număra printre sentimentele pe care le nutrea pentru el.

O strânse și mai tare la piept. Claire tremura. Continuă să o privească grijuliu.

Încercă iar să o facă să se uite în ochii lui.

— Claire, șopti el. Te rog nu mai plânge, zise, împungând-o ușor cu nasul în tâmplă.

Lacrimile ei se scurgeau acum și pe obrajii lui. Lui Gray nu îi păsa. Fără să încerce să se stăpânească, Gray își apropie gura de gura ei.

Claire nu se împotrivi.

— Dumnezeule, murmură el, retrăgându-se ușor. Aștept acest moment de câteva săptămâni.

— Gray…

Gray percepu imediat nesiguranța din tonul ei. Se priveau ochi în ochi.

— Sentimentul ăsta dintre noi, spuse el extrem de serios. N-ai decât să negi, Claire, dar știu că există ceva între noi și știu că ești și tu conștientă de asta.

O sărută din nou, un sărut care deveni extrem de pasional. Pierdut în vârtejul momentului, mâna îi alunecă pe sub rochie. Putea face diferența între ultima dată când o atinsese și acum. Își aducea aminte perfect. Acum sânii ei erau mai rotunzi. Mai plini. Se jucă ușor cu unul dintre sfârcuri, o mângâie cu toată palma pe sân și îl simți mai ferm.

Își desprinse buzele de buzele ei. O dorea. O dorea cu mintea, cu inima, cu corpul. Se excitase cumplit de tare. Mădularul dădea să-i explodeze în pantaloni. Ar fi dat orice să îi simtă mâna cuprinzându-i-l. Voia să o lipească de el, voia să intre în trupul ei. Mai avea puțin și își dădea pantalonii jos… ridicând-o și așezând-o peste membrul său.

Claire își înălță capul spre el, în timp ce îi mângâie pieptul.

— Nu m-am văzut cu Lawrence, Gray. Nu am făcut așa ceva. Scrisoarea lui…

Gray o mângâie cu dosul palmei pe obraz.

— Șșș. Nu-ți face griji.

Claire îl privi stăruitor.

— Mă crezi?

O îmbrățișă și mai aprig.

— Da. Iartă-mă, Claire. Sunt o bestie, sunt așa cum spui tu că sunt.

„Iartă-mă.” Acest cuvânt i se prăvăli ca un bolovan în minte, stârnindu-i un sentiment de vină. Își dădu seama că acum nu se mai gândea atât de mult la Oliver. Își dădu seama că simpla vedere a soțului ei îi făcea inima să tresară de bucurie.

— Cred că trebuie să cădem la pace, Claire, îi spuse el încet. Ești de acord?

Claire încuviință din cap, fără să-și ia privirea de la el.

— Excelent, spuse Gray, apoi o îndepărtă cu gingășie de lângă el și se ridică în picioare.

— Te întorci la Londra? rosti Claire fără să vrea.

Gray clătină din cap.

— Nu. Rămân.

Claire își simți inima tresăltând de fericire. Gray o luă de mână și o ajută să se ridice în picioare.

— Dacă tot sunt aici, spuse el, mă duc să vizitez un vecin. Mă gândeam să mai cumpăr niște cai pentru herghelia noastră. Nu e departe. Ai chef de o plimbare cu calul până acolo după-amiază?

Claire făcu ochii mari.

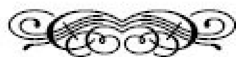
— Cu calul?

— Cu șareta, spuse el, cu un surâs în colțul gurii. Cred că mai sunt câteva luni bune până când vei putea călări din nou.

Lui Claire îi trecu prin minte că era prima oară când îl vedea zâmbind cu adevărat. Simți un fior pe șira spinării. Deși era greu de crezut, parcă i se părea și mai chipeș decât de obicei.

— Ne întâlnim în hol la și jumătate.

Capitolul 18

Îmbrăcată în cele mai călduroase haine, cu fular și galoși, Claire coborî rapid în foaierul de la intrare.

Gray îi înfășură o pătură în jurul genunchilor. Vremea fusese plăcută în ultima săptămână, dar nopțile rămăseseră friguroase. În timpul zilelor zăpada se topea, așa că drumul era noroios și plin de șleauri. Șareta trase în capul scărilor. Claire îi simțea coapsa musculoasă lipită de a ei în timp ce mergeau, precum și umărul. Se atingeau la fiecare pas.

Era foarte emoționată. Amintirea sărutului lui nu pălise deloc. Oare regreta Gray că o sărutase? Ar fi dat orice să știe ce era în sufletul lui.

Gray se urcă în față și luă hățurile. Purta mănuși, iar Claire își fixă privirea asupra mâinilor lui, încercând să nu se mai gândească la acel sărut.

Iar în afară de asta, îi spusese că avea să rămână. Stomacul i se strânse – doar din cauză că îl implorase ea! Și oare cât timp avea să stea cu ea? În cât timp avea să se întoarcă iar la Londra? Iar cât fusese acolo revenise oare la vechiul lui stil de viață? Cu câte femei se culcase de când se căsătorise cu ea? Și ce era acest sentiment? Gelozie? Era confuză.

După cum zisese Gray, nu merseră mult. În ciuda gerului, era o zi frumoasă. Cerul avea o nuanță minunată de albastru. Trecură pe lângă o pădurice de arțari. Razele soarelui topiseră omătul de pe ramuri și tot peisajul arăta de parcă ar fi fost decorat cu steluțe de argint.

Ajunseră pe lângă o pășune înconjurată de un gard alb. Gray îi arătă iapa pe care ar fi vrut s-o cumpere.

— E o frumusețe, nu crezi?

Claire îi dădu dreptate în gând; nu știa însă că el își întorsese între timp privirea către ea, studiind-o cu atenție.

Ajunseră la reședința familiei Bennett, iar Edgar și Rosetta, soția lui, le ieșiră în întâmpinare. Era prima dată când Gray o prezenta ca fiind soția lui. Claire se îmbujoră; i se părea ciudat că acum o chema Claire Sutherland.

Edgar era un bărbat solid, cu obraji rumeni. Rosetta o invită în casă să bea un ceai, iar bărbații își văzură de treabă. Când trebuiră să plece, Claire își luă la revedere cu părere de rău; deși păstrase legătura cu Penelope și își scriau foarte des, nu se mai văzuseră de câteva săptămâni, iar acum își dăduse seama că de fapt îi lipsea compania unei femei.

Se însera când se hotărâră să plece spre casă. Parcurseseră cam un kilometru, când Claire observă printre copaci un loc în care neaua strălucea precum cristalul.

— Vai, ce frumos este! Ce-i acolo, un iaz? Cred că e un loc grozav pentru patinat.

— E un lac și e destul de adânc. Nu e deloc un loc potrivit pentru patinat.

Răspunsul lui destul de dur o luă pe nepregătite.

— Dar sigur e un loc bun de pescuit. Îți mai aduci aminte, îl tachină ea, când am prins mai mulți pești decât tine. Tata și Oliver…

Se opri și se lăsă o tăcere stingheritoare. Pentru a depăși totuși momentul, Claire îl întrebă dacă puteau să meargă de-a lungul unui braț care se întindea către est.

Gray sări de pe banchetă și se opri să mai aranjeze hățurile, iar Claire o luă pe o potecă spre lac. Cu siguranță locul era splendid într-o zi călduroasă. Descoperirea însă o întristă.

Habar nu avea unde urma să fie în vara următoare – aici sau acasă la Wildewood.

Poteca era alunecoasă și plină de noroi. Se gândi să se ducă până pe mal, așa că o luă în jos pe valul de pământ de lângă apă. Tresări și se uită peste marginea lui. Nu realizase că stătea chiar pe marginea unui bolovan așezat direct pe gheață. Se întoarse…

Picioarele îi alunecară și căzu prin pojghița subțire de gheață.

Scoase un țipăt de groază. Totul se întunecă în jurul ei. Simți că îngheață într-o clipită. Nu vedea nimic. Nu putea respira. Era înconjurată de apa neagră și se ducea din ce în ce mai mult spre adâncuri. O cuprinse o spaimă de moarte. Deschise gura să țipe din nou, dar fu invadată de apă și simți cum îi îngheață plămânii. Apoi își pierdu cunoștința.

Gray trase o palmă plină de afecțiune peste crupa calului. Aruncă o privire în direcția lacului, apoi spre cer. Se întunecase. Ar fi trebuit să o ia din loc.

Chiar în acel moment auzi un țipăt care îi înghețǎ sângele în vine.

O luă la fugă pe potecă.

Nu avea să uite niciodată imaginea aceea, când văzuse capul lui Claire înghițit sub apă și sub gheață. Pentru o clipă, zărise și mâna ei întinsă, care parcă implora ajutor.

Îl cuprinse panica și i se făcu foarte frică… Nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să o salveze.

Trebuia să o salveze.

Înaintă cu greu pe suprafața alunecoasă, recitând în gând toată rugăciunile pe care le știa. Își dădu seama că haina aceea groasă o trăgea pe Claire sub apă. Se aruncă disperat după ea și reuși să o prindă de mânecă.

O trase spre suprafață și reuși să o împingă pe un sloi de gheață. Oare era destul de groasă să o susțină? Se dovedi că da.

— Claire! *Claire!* strigă el în timp ce o purta pe brațe spre mal.

Ochii ei erau închiși, trupul fără vlagă și inert, iar buzele vineții. Groază, Gray doar atât mai simțea.

— Claire, șopti el epuizat.

Claire începu să tușească și să tremure din tot corpul, apoi deschise pleoapele.

Gray nu-și aducea aminte să mai fi fost atât de recunoscător cerului ca în acel moment. Parcă i se luase cea mai grea piatră de pe inimă. O îmbrățișă.

O salvase.

O salvase.

Amândoi erau uzi până la piele. Gray înșfăcă pătura din șaretă și se grăbi să o învelească pe Claire, apoi o urcă pe banchetă.

Ajunseră în câteva minute acasă și strigă imediat după ajutor. Prima care sosi în fugă fu Rosalie.

Claire era convinsă că va muri.

Stătea în picioare și tremura din toate încheieturile în timp ce Rosalie și Gray îi dădeau toate hainele jos. O altă servitoare se ocupa să umple cada cu apă. Gray o înveli cu o pătură, iar apoi un alt servitor intră și înteți focul din sobă.

După ce cada fu plină, Gray o rugă pe Rosalie să iasă din încăpere.

— De aici mă descurc eu, îi spuse el.

Claire mai avea încă lenjeria intimă pe ea. Gray încercă să i-o dea jos, dar Claire îi dădu peste mâini.

— Lasă-mă pe mine, țipă ea.

Nici n-o băgă în seamă. Concentrat la culme, îi trase cămașa în jos de pe un umăr, apoi de pe celălalt. Claire continuă să protesteze, iar el continuă să o ignore până o dezbrăcă de tot.

Claire tresări iar, dar de data asta nu din cauza frigului, ci a șocului. Era îngrozită să se afle așa despuiată în fața lui. Oftă și încercă să-și acopere sânii cu palmele.

Gray începuse să-și dea și el hainele jos. Toate erau pline de apă – cămașa, pantalonii – le aruncă pe podea, alături de hainele ei. Claire rămase consternată, privind cum rămâne și el în pielea goală.

Se aplecă ușor și o luă în brațe, ridicând-o ca pe un fulg, apoi o vârî în apa caldă.

Iar apoi făcu ceva care o ului și mai tare.

— Ce… ce vrei să faci? țipă Claire.

Gray nu răspunse. Nu voia decât să o încălzească. Intră și el în cada de lemn. Spre nemulțumirea ei, era suficient loc pentru două persoane. Îi petrecu o mână în jurul mijlocului ei și o trase cu spatele de pieptul lui, încolăcindu-și picioarele peste picioarele ei. Acum Claire stătea cu fundul lipit de interiorul coapselor lui.

Dinții însă continuau să-i clănțăne de frig. Se cufundă și mai mult în apă, nefiind sigură ce o încălzea mai tare, corpul lui sau baia. Și nici de ce se rușina mai mult – de faptul că ea era dezbrăcată sau că era el.

— Hai, spuse el într-un final, ridicându-se împreună cu ea.

O șterse rapid cu prosopul, apoi o înfășură într-un halat. Claire încercă să nu tragă cu ochiul dacă își pune și el halatul. Era mai preocupată ca el să nu-i vadă burtica crescută. O, Doamne, copilul…

O cuprinse frica.

— Copilul meu! strigă ea. Copilul meu!

Gray vorbi pe un ton calm și încurajator.

— Am trimis vorbă doctorului Kennedy. Se grăbește să vină încoace de îndată ce se eliberează.

Cineva îi întinse o băutură fierbinte. Stătea pe un scăunel în fața focului, îmbrăcată doar în halat, iar Gray îi descâlcea părul. Claire nu-și mai găsea cuvintele. Îi mai simțise și altă dată mâinile prin păr… Acum însă parcă era altceva, gestul părea mult mai intim.

O vârî în pat, apoi își dădu halatul jos de pe umeri și îl lăsă pe un scaun. Claire apucă să-l vadă cu coada ochiului în toată splendoarea. Pieptul și abdomenul lui parcă ar fi fost sculptate și apoi acoperite cu fire închise la culoare, pline de virilitate. N-ar fi vrut să-și coboare privirea, dar nu se putu abține. Gura i se uscă și simți că rămâne fără aer. Era atât de… Nu mai apucă să-și ducă gândul la sfârșit. Gray venea în pat lângă ea!

Gray se strecură sub plapumă și o trase spre pieptul lui. Claire nu uitase nici o clipă de noaptea în care își pierduse virginitatea. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Gray o mai văzuse dezbrăcată și altădată. I se strânse stomacul. Deja îi anticipa atingerea degetelor pe pielea ei. Pe sâni. Pe burtă. Pe locul secret dintre coapsele ei.

Pierdură noțiunea timpului. Rămaseră în aceeași poziție, cu Gray ținând-o lipit de trupul lui,

încălzindu-se unul de celălalt; respirând același aer.

Îi simțea sexul pe pielea ei – bucata aceea din trupul lui care îi făcea carnea să ardă și mintea să i-o ia razna. De fiecare dată când îl vedea, fie și cu coada ochiului, fremăta în sufletul ei la amintirea senzațiilor pe care le avusese când o sărutase.

De fiecare dată când o sărutase.

De fiecare dată când o atinsese.

Sentimentele îi erau neclare. Era deopotrivă fascinată și prudentă. Reîncepu să tremure, dar nu de frig, ci din cauză că trupul lui era extrem de fierbinte. Încercă să îngaime ceva, dar nu putu scoate nici un sunet.

— Stai cu mine, Claire, spuse Gray, de parcă i-ar fi citit gândurile, apoi îi mângâie curbura umerilor, după care coborî de-a lungul șirei spinării. Lasă-mă să dorm cu tine. Nu te teme.

Încet-încet, tremuratul îi dispăru. Se cuibări lângă el și se relaxă din ce în ce mai mult, lăsându-se purtată de val.

Nu la fel i se întâmplă însă și peste câteva seri. Claire era obosită și se decise să se retragă mai devreme. Gray lucra ceva în birou.

Se duse în camera ei și ațâță focul din șemineu. De când căzuse în apa înghețată avea senzația că nu îi era niciodată suficient de cald. Se urcă în pat și își trase păturile peste umeri. Adormi repede, dar nu avu deloc un somn liniștit.

Visă că era îmbrăcată doar cu cămașa de noapte și alerga bezmetică spre lac. Inima îi bătea cu putere. În spatele ei fugea o femeie. Iar Claire ținea ceva la piept.

Era copilul ei.

Iar femeia era Lily.

Nu putea să se ascundă de ea. Nu știa de ce trebuia să se ferească de ea, știa doar că îi inspira teamă. Ajunse la malul apei și constată că era desculță. Gheața de sub picioarele ei trosni și se scufundă în apa rece, care o înghiți imediat.

Niște brațe puternice o apucară și o zgâlțâiră de umeri.

— Claire! Claire, trezește-te!

Claire continuă să mai țipe câteva secunde, apoi își dădu seama că era Gray.

— Ai visat. A fost doar un vis, iubita mea, doar un vis.

Claire izbucni în lacrimi. Gray îi dădu o șuviță peste ureche, apoi o mângâie pe obraz. Claire se uita la el, dar de fapt privea în gol. Gray se întunecă la față.

— Ce-ai visat?

— Fugeam și… și nu puteam să scap, răspunse ea printre lacrimi.

Nu voia să-i spună că o visase pe Lily.

— Să scapi de ce? spuse el, ștergându-i lacrimile. Spune-mi, Claire.

Claire se cutremură.

— Copilul meu… Îmi țineam copilul în brațe. Și încă îi mai simt greutatea, Gray! Parcă încă l-aș ține în brațe. Iar ea mă urmărea încontinuu. Nu mă lăsa deloc!

— Cine? insistă el pe un ton straniu.

Claire ezită.

— Spune-mi, Claire.

— Lily.

Gray păli.

Claire clătină din cap.

— Nu înțeleg, Gray! Părea atât de real! Lily a murit înecată în lac? Așa s-a întâmplat, nu? spuse ea, plângând în hohote. Iar acum copilul meu e mort! Acum a venit rândul meu! suspină ea, cutremurată de senzația trupului neînsuflețit al copilului.

— Nu, Claire. Nu o să mori. Nu o să te las.

Ochii lui Claire păreau înnebuniți de groază.

— Nu i-ai putut salva pe Lily și pe copil? Și acum parcă îmi simt copilul mort în brațe!

Gray clătină din cap, îi luă mâna și i-o așeză pe pântece.

— Nu, Claire. Uite, simte-l.

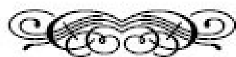
Mișcarea era inconfundabilă.

— Ai dreptate, spuse ea șovăielnic. Sigur că ai dreptate. Ce caraghioasă sunt, continuă ea, privindu-l în ochi. Dar tot nu înțeleg. Am… am văzut portretul din pod, cu voi trei. Apoi, în cimitir le-am găsit mormântul. Am crezut că au murit amândoi – Lily și William – la naștere. Avu un presentiment sinistru, și totuși găsi puterea să continue: Nu au murit în timpul nașterii…

Gray îi confirmă toate temerile.

— Nu, zise el după câteva momente de liniște. Nu au murit în timpul nașterii.

Capitolul 19

Aceea era povara lui. Nu voise să își amintească. Îl durea ca și cum ar fi avut o lamă de cuțit înfiptă în inimă.

Nu putuse să uite. Nici măcar o secundă. Încercase în fiecare clipă din ultimii trei ani să uite și nu reușise.

— M-am căsătorit cu Lily, iar după un an a rămas însărcinată. Își dorea un copil mai mult decât orice, zâmbi el amar. Așa era ea, plină de viață și entuziastă. Inițial crezuse că e stearpă, apoi căzuse în extrema cealaltă când aflase că va avea un copil.

Claire simți un junghi în piept. Era evident că o iubise tare mult.

— Sarcina a decurs fără probleme. Mă rog, uneori trebuia să se odihnească mai mult, dar în general a fost o sarcină ușoară. În noaptea în care s-a născut William a fost furtună, continuă Gray pe același ton. Doctorul Kennedy nu a reușit să ajungă.

— Deci tu l-ai ajutat să vină pe lume? încercă Claire să-l ajute să-și continue povestea.

Gray încuviință din cap.

De aceea știuse ce era de făcut când născuse Penelope.

— Lily era foarte fericită. Se ocupa aproape în totalitate de copil. Uneori nici mie nu voia să mi-l dea să-l țin în brațe.

Claire avea senzația că Gray îi spunea toate acestea pentru a se elibera de toată această povară. Poate că asta și făcea de fapt.

— William era un copil sănătos, uneori mai avea colici. Nimic ieșit din comun, conform spuselor doctorului Kennedy.

Lui Claire îi trecu prin cap că poate totuși se îmbolnăvise la un moment dat.

Gray povesti mai departe.

— La un moment dat am plecat pentru o săptămână cu niște treabă, nu-mi mai aduc aminte precis ce, în Kent. Știu doar că de abia așteptam să mă întorc acasă, așa că am gonit cât de repede am putut. Am ajuns cam pe la miezul nopții, spuse el, întunecându-se la chip. William avea patru luni. Începuse să doarmă mai mult noaptea. Dar în acea noapte… Lily era încă trează.

Claire începuse să aibă cele mai negre presimțiri. Gray tăcu, iar ea nu îl presă să continue. Se vedea clar că are nevoie de câteva momente pentru a se putea aduna.

— Lily era în camera lui. Îl legăna în brațe. William nu scotea nici un sunet; am crezut că doarme. Dar Lily continua să îl legene. Mi-aduc aminte că mă gândeam că îl hâțâna mult prea tare…

Claire își pironi privirea asupra chipului lui. Ultimele propoziții le rostise cu vocea sugrumată de emoție. Îi părea sincer rău pentru durerea lui și nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul lui. Chinul pe care îl retrăia.

Parcă și-ar fi disecat sufletul în fața ei.

— Am încercat să îl iau pe William și să îl pun în pătuț.

Claire înțepeni de groază. Se ruga în gând să nu se fi întâmplat ce bănuia că se întâmplase. Îl apucă de mână, iar în timp ce el vorbi își înfipsese unghiile în carnea ei, semn că deja era transpus.

— N-a vrut să mi-l dea, ba chiar s-a împotrivit cu străşnicie, iar între timp a continuat să-l

legene… îl hâțâna cu furie. Iar când, în cele din urmă, i l-am luat din brațe…

O durea să îl vadă așa. Durerea o sfâșia. Își dădu seama că avea în față un bărbat care suferise enorm, iar acum nu se mai putea stăpâni și cedase.

— William era mort. Îmi ținea băiatul în brațe… iar el era mort.

Nici în o mie de ani nu s-ar fi așteptat Claire la următoarea declarație.

— Lily a zis… că nu voia să se oprească din plâns. *Nu voia să se oprească din plâns*, asta a repetat de zeci de ori. Pe obrajii lui șiroiau lacrimi fierbinți. Zicea că a vrut să-l facă să tacă și i-a acoperit gura cu palmele.

Gray era desfigurat de disperare. Retrăia cu atâta suferință toate evenimentele de atunci, încât Claire era convinsă că inima lui era sfâșiată din nou. Nici măcar nu-și mai ștergea lacrimile.

— Lily n-a știut… nu și-a dat seama decât mai târziu, când s-a îngrozit de ce făcuse.

Claire nu se mai putu abține. Deja făcuse legătura cu visul pe care îl avusese.

— Nu! strigă ea. Să nu spui că…

— S-a sinucis. S-a dus la lac… și nu s-a mai întors. După aceea mi-am adus aminte și alte episoade, zise el. Episoade de melancolie și depresie, zise Gray cu o grimasă. A fost vina mea. Trebuia să-mi fi dat seama. Trebuia să știu că era posibil…

— Nu, Gray, nu. Nu a fost vina ta. De unde să fi știut? Nimeni nu ar fi putut ști.

Claire începea să înțeleagă. Gray era încă bântuit… Oare de aceea era așa de sălbatic? Atât de insensibil? Iar reputația lui terfelită… Așa alesese să-și șteargă trecutul dureros? Așa voia să uite de moartea soției și a fiului său?

În minte îi răsunară vorbele mamei lui.

„Nu a fost întotdeauna așa. Atât de nemilos. Atât de rece."

Acum aflase la ce se referise Charlotte. Gray își iubise foarte tare familia.

Durerea lui ajungea până în sufletul ei. Claire plângea alături de el pentru că ea, dintre toți oamenii, înțelegea cu adevărat prin ce trecuse. Totuși, în ființa ei se dădea o luptă crâncenă. Și ea trecuse printr-o tragedie. Nimic nu ar fi putut s-o facă să uite de moartea violentă a lui Oliver, iar acea moarte fusese adusă de mâinile acestui om! Fusese oare pierderea lui mai mare decât a ei?

Toate gândurile i se învălmășeau în cap. Nu fusese în viața ei atât de confuză ca acum.

Mintea îi era încețoșată și nici nu îndrăznea să vorbească. Își întinse mâinile instinctiv spre el, îi luă capul și i-l puse la pieptul ei, apoi se sprijini de pernă și îl mângâie pe ceafă.

În cele din urmă, adormiră.

Viața lor împreună intră pe un anumit făgaș. În timpul zilei, Gray își vedea de treburile administrative, iar Claire de gospodărie. Mâncau împreună. Uneori jucau șah, alteori beau porto și ceai împreună. Claire se simțea bine, nu era slăbită sau palidă. Din ce în ce mai des însă, se retrăgea mai devreme în camera ei. Mai erau doar două luni până la nașterea copilului și era din ce în ce mai obosită.

Într-adevăr, din exterior păreau o familie adevărată de nobili. Dar erau ca niște ape calme și limpezi la suprafață, dar în adâncime străbătute de curenți și torenți sălbatici.

Nu dormeau împreună.

Nu mai discutaseră deloc despre acea noapte.

Vorbeau foarte rar despre nașterea iminentă care urma să aibă loc.

Nu vorbeau niciodată despre viitor.

Iar atunci când coșmarurile reveniră – și parcă din ce în ce mai înspăimântătoare – Claire plângea singură, fiind prea orgolioasă să-i spună lui Gray.

Februarie geros trecu și începu un martie ploios. Până la mijlocul lui aprilie, pajiștile din jur se acoperiră de flori multicolore. Tot peisajul vibra de viață. Vrând să se bucure de o zi însorită, Claire își luă coșul cu instrumente de cusut în grădină. Se așeză pe o băncuță și își îndreptă chipul către soare. Amintirile o învăluiră iar. Mama ei o lua de multe ori să coasă în grădina de trandafiri. Dacă ar fi fost și ea aici…

— Aici erai, auzi o voce. Te-am căutat.

Gray păși pe verandă. Se încruntă.

— Trebuia să-ți mai iei ceva pe tine, Claire.

— O, mi-e bine. După o iarnă așa de grea, e plăcut să simți iar căldura soarelui, nu crezi?

— Mmm, fu el de acord.

Se apropie atât de mult de ea, încât fu nevoită să-și ridice privirea pentru a-l vedea. I se strânse stomacul. Gray era îmbrăcat cu niște pantaloni mulați perfect pe mușchii frumos lucrați. Cămașa albă îi era descheiată la gât și i se vedeau câteva fire răzlețe de pe piept.

— Ce coși?

Claire se îmbujoră, amintindu-și de ziua în care îi smulsese cămășuța de bebeluș pe care o cosea și i-o azvârlise pe jos.

— Nimic, răspunse ea, ascunzând obiectul în poală.

— Sunt sigur că nu-i nimic. Pot să văd și eu?

Nu mai apucă să protesteze. Gray deja îl luase și îl admira.

— E pentru bebeluș, încercă ea să se apere.

— E… e foarte mic, nu?

Claire avu senzația că Gray nu știuse ce să spună.

— Doctorul Kennedy e de părere că bebelușul o să fie mic.

— Păi atunci trebuie să ai grijă.

Claire se îmbujoră și mai tare.

Era îngrijorat de soarta ei și a copilului? Ar fi vrut din tot sufletul să creadă că îi păsa. Dintr-odată își dori cu înfocare ca toată distanța și tensiunea dintre ei să dispară, ca el să îi fie soț și tată pentru copil, iar orice rămășiță a trecutului să se evapore o dată pentru totdeauna ca prin minune.

Se repezi și îi luă hăinuța din mâini și o ascunse înapoi în coș.

— Ziceai că mă căutai.

— Da, răspunse el, ajutând-o să se ridice în picioare. Voiam să-ți spun că trebuie să plec. Am o mică proprietate în Lincolnshire. Îngrijitorul de acolo s-a îmbolnăvit și trebuie să mă duc acolo să-i țin locul până se face bine.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă:

— Te-aș fi rugat să vii cu mine, dar nu cred că ar fi o idee prea bună să călătorești acum.

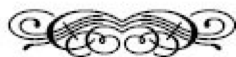
Claire încuviință din cap, simțindu-l ușor nesigur.

Își umezi buzele, apoi îl întrebă brusc:

— Te mai întorci?

Gray o scrută cu privirea.
— Cum adică?
Claire își dori să nu îl fi întrebat, dar nu-și mai putea retrage vorbele.
— Eu… te mai întorci?
O prinse de bărbie.
— Vrei să mă întorc?
În inima lui Claire se dădea o luptă. Pe de-o parte ar fi vrut să se răsucească pe călcâie și să fugă. Îi venea să nu mai admită că întrebase așa ceva, de parcă altcineva vorbise în locul ei. Acum însă – acum ar fi vrut să-i cuprindă obrajii în palme și să-i simtă barba cu degetele.
— Bineînțeles, se auzi ea răspunzându-i. Cât o să fii plecat?
Ochii albaștri ai lui Gray coborâră cu blândețe asupra chipului ei.
— O săptămână. Doar atât.
Privirea i se întunecă brusc. O întrebă aproape șoptit:
— O să-ți fie dor de mine, Claire?
Înainte să apuce să-i răspundă, chipul lui Gray se transformă radical, ca și cum ar fi fost acoperit de o mască.
— Ba nu, aproape se răsti el. Nu-mi răspunde.
O strânse în brațe și își coborî capul. Se sărutară cu pasiune și cu tandrețe, iar Claire rămăsese fără suflare când el își înălță capul. Apoi îi puse un deget pe buze.
— Să te gândești la mine, mai spuse el.
Când îl văzu plecând, Claire își duse degetele la gură.
— Să te întorci repede, șopti ea, să te întorci repede.

Capitolul 20

Lui Claire îi era groaznic de dor de soțul ei. Zilele treceau greu, dar încerca să și le umple cu activitățile cotidiene. Își făcuse o rutină să facă câteva exerciții fizice în fiecare zi. Într-o după-amiază se înfofoli bine într-o haină groasă și ieși afară. Aerul era înțepător și rece, iar soarele se pregătea să apună. Se simțea bine. Nu se depărtă prea mult de casă, ci se opri într-un loc în care putea vedea atât drumul, cât și casa.

Era frumos – casa între copacii care începuseră să înflorească. Iarna era într-adevăr pe ducă. Se opri și zâmbi.

Totuși, nu venise încă primăvara, așa că, după câteva minute, se decise să se înapoieze în casă înainte să răcească.

Pe drumul de întoarcere zări o trăsură și presupuse că era Gray. Se încruntă nedumerită. De ce se întorcea cu trăsura, că doar plecase în șaua calului? I se strânse inima. Oare fusese rănit? Iuți pasul spre casă. Trăsura se opri în fața intrării. Se opri și Claire, constatând cu surprindere că din ea nu cobora Gray.

Era Lawrence. Încercă să își ascundă dezamăgirea în spatele unui surâs.

— Lawrence! Cât mă bucur să te văd!

— Și eu mă bucur să te revăd, Claire, îi zâmbi Lawrence atât de larg, încât ochii lui aproape se închiseră. Ultimul tău bilet a fost atât de scurt…

— Hai, vino în casă să te încălzești. Se lasă frigul.

— Da, ai dreptate.

În ușă apăru o servitoare, iar Claire îi porunci să aducă ceaiul în salon.

— Ia un loc, te rog, îl invită ea, făcându-i semn spre un scaun aflat în fața șemineului.

Lawrence își întinse mâinile spre foc să se încălzească. Li se aduse ceaiul, iar Claire îl turnă în cești.

— Vicontele nu-i acasă? întrebă Lawrence în timp ce sufla în ceai să se răcorească.

— Nu, răspunse Claire stânjenită. A plecat câteva zile la una dintre proprietăți.

— E bine. Înseamnă că putem vorbi nestingheriți.

Claire se puse în gardă. Trase aer adânc în piept.

— Lawrence…

— Claire, te rog, nu ai motive de îngrijorare. Am trecut pe aici în drum spre sora mea din Essex. Nu stau mult, promit. Te simți bine? o iscodi el după o scurtă pauză.

— Da. De fapt chiar foarte bine, mulțumesc de întrebare.

Claire răspunsese gândindu-se la copil și la faptul că urma să nască în curând.

— M-am gândit de multe ori la tine, Claire.

Nu știu ce putea să îi răspundă, așa că se decise să fie sinceră cu el.

— Nu știu ce să-ți răspund, spuse ea, apoi se opri. Lawrence, continuă ea în cele din urmă, nu vreau să te fac să suferi, dar cred că dacă ne-am fi căsătorit nu ne-ar fi fost bine nici unuia dintre noi.

— Așadar, ești într-adevăr fericită cu vicontele?

— Amândoi așteptăm cu înfrigurare nașterea copilului nostru, răspunse ea, punându-și mâna pe

burtică.

Oare putea să vadă prin ea? Avea atât de multe incertitudini. Simți că îi vine să plângă – ce prostie!

— Ah, spuse el sec.

Se părea că nu știa să mintă prea bine.

Dar nu mințise cu nimic. N-ar fi fost fericită cu Lawrence, deși era un om bun și ținea la el. Merita însă o femeie care să-l iubească și care să îi ofere mai mult decât companie.

Claire schimbă subiectul. Terminară de băut ceaiul discutând despre ce se mai întâmplase la Wildewood.

Lawrence se pregăti de plecare. Se duseră în hol, își puse haina, apoi îi luă mâinile.

— Vreau să îmi promiți ceva, Claire. Oricând, indiferent de ce vei avea nevoie, te rog să apelezi la mine, bine?

Claire se înmuie.

— Promit, răspunse ea, apoi se aplecă și îl sărută pe obraz. Rămâi cu bine, prietene.

Gray gonea cu toată viteza spre casă. Îi era dor de Claire. Îi era dor să se întoarcă acasă. Oare Claire chiar crezuse că nu s-ar mai fi întors? El se gândise la ea aproape în fiecare moment de când plecase. De abia aștepta să o vadă. Știa că se schimbase ceva, adânc în sufletul lui. Ceva ce nu putea controla.

Sări de pe cal și dădu grăbit hățurile unui rândaș. Urcă câte două trepte deodată și ajunse în fața ușii.

În clipa aceea ușa se deschise.

Nu îi veni să creadă ochilor ce vede.

Lawrence cu pălăria în mâini, cu privirea pironită în ochii lui Claire și zâmbind.

Imediat, Claire se aplecă spre el.

Se aplecă și îl sărută, neisprăvita!

Gray văzu roșu în fața ochilor – iar Claire îl văzu pe el. Se simțea ca un intrus – intrus în propria casă!

— Gray, spuse ea pe nerăsuflate, Lawrence tocmai pleca.

— Da. Sper că sunteți sănătos, milord, spuse Lawrence, întinzându-i mâna.

Gray îl ignoră total.

Conștientă de faptul că Gray o urmărea, Claire coborî treptele cu Lawrence, apoi îi ură drum bun.

Intră înapoi în casă, iar Gray se ținu după ea până în salon. Mocnind de furie, își scoase pălăria și trânti mănușile pe masă.

Claire era pregătită de ceartă.

— Ce naiba e cu tine? Arătai de parcă mai aveai puțin și îl provocai pe Lawrence la duel.

— Poate asta și trebuia să fac. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să vin acasă și să-mi găsesc nevasta sărutând pe altcineva.

— Un sărut între prieteni, spuse ea calmă.

— Prieteni? râse el nervos. Mai aveați puțin și vă căsătoreați.

Claire își umezi buzele.

— Se ducea să o viziteze pe sora lui în Essex. A greșit chiar așa de tare că a oprit să mă întrebe ce

mai fac?

— Cât a stat, Claire?

— Poftim?!

— Cât a stat aici? întrebă el pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Puțin. L-am invitat să bea un ceai, răspunse ea. L-am tratat ca pe un musafir, mai adăugă ea, privindu-l sfidător.

— Și ce altceva i-ai mai oferit?

Claire simți că i se taie picioarele. Nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

Privirea lui Gray începea să o îngrijoreze.

— V-ați culcat împreună în patul tău?

— Nici nu meriți să-ți răspund la așa o întrebare.

— V-ați culcat împreună în patul meu?

Gray o acuza plin de suspiciune. Ea nu voia să cedeze în fața acestor acuzații nefondate. El îi cerea. Ea refuza

El se considera un om direct. Ea îl considera pur și simplu mitocan.

Cel mai tare însă, îi disprețuia tonul arogant.

— El este tatăl copilului tău, Claire?

— O să mă prefac că n-ai spus așa ceva, spuse Claire printre dinți. Acum te rog să pleci din această cameră.

Gray scrâșni din dinți.

— Nici nu mă gândesc. Să-ți aduc aminte de minciunile pe care mi le-ai turnat când ne-am întâlnit prima oară?

Ochii ei scăpărară de furie.

— Ești nebun. Mă acuzi degeaba… și pentru ce?

— Sunt un bărbat plin de pasiune, spuse el încordat, iar tu ești obiectul pasiunii mele.

— Tu n-ai nici o pasiune! izbucni Claire. Nici măcar nu ai inimă!

O cuprinse disperarea. În pieptul ei se cuibărise un adevăr crud și rece. Îi simțise încă de la început durerea, sufletul rănit…

Acum o durea. Doamne Dumnezeule, ce se întâmpla? Se îndrăgostea de el? Nu. Așa ceva nu era posibil. Dacă l-ar fi iubit, ar fi însemnat că își trădează fratele.

— Chiar crezi că Lawrence ar vrea să se culce cu mine?

Gray nu răspunse nimic, dar parcă expresia lui spunea totul.

— Tu chiar crezi așa ceva! aproape strigă Claire, nevenindu-i să creadă. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar crezi că m-ar dori cineva în felul în care arăt acum?!

Își puse mâinile pe pântece, încercând să-l convingă că era sinceră.

Gray o străfulgeră cu privirea.

— Ești nesăbuită dacă îți închipui că nu ar vrea. Ești o mare nesăbuită dacă îți închipui că eu n-aș vrea să mă culc cu tine.

— Nu ești în toate mințile!

— Lawrence știe cât ești de frumoasă, Claire. Orice bărbat te-ar dori. *Eu* te doresc.

Se apropie de ea. Nu era deloc în toane bune. Îl chinuia gelozia, iar gelozia se transforma încet într-o furie fără margini.

Claire începu să se agite și să dea din mâini. Era convinsă că nu este atrăgătoare și în orice caz nu se simțea deloc așa. O prinse de mâini și o trase spre el, atât de aproape, încât papucii ei ajunseră între ghetele lui. Rămase fără suflare.

O cuprinse cu brațele, plin de dorință. Claire nu își putea muta privirea. Îl acuzase că nu era pasional. Dar forța cu care o țintuise acum îi spunea exact contrariul.

— Lasă-te în voia mea, îi șopti el. Vino la mine, Claire.

Își ridică privirea spre el. Inima îi tresăltă. Îl dorea și ea, dar rațiunea era de altă părere. Ar vrea să se culce cu ea. Așa îi spusese. Era adevărat? Îi era rușine să îl lase să o vadă dezbrăcată, acum că era însărcinată.

O sărută. Din sărutul lor scăpărară scântei, așa cum se întâmplă între oamenii care se iubesc cu adevărat.

Nu îi putu rezista. O făcea să uite până și să respire. Iar dacă l-ar fi lăsat, poate că ar fi făcut-o să-și piardă și sufletul pentru el.

Nu mai conta. Claire încercă să-și controleze bătăile inimii; în zadar însă. Se simțea prea bine.

Iar Gray trecu imediat la acțiune. Îi dădu rochia jos, apoi îi trase bretelele cămășuței de dedesubt peste umeri. Îi dezgoli și îi apucă plin de poftă sânii plini și apetisanți, așa cum numai femeile însărcinate au. Simți un val de plăcere când el îi atinse sfârcurile. Îi pipăi, îi supse, îi mângâie – iar ea se simțea de parcă murise și ajunsese în rai.

Avea să regrete? Nu-i păsa. În vâltoarea momentului nu mai conta nimic.

Degetele lui îndrăznețe pătrunseră peste marginea cămășii și o traseră până în talie. Claire se lăsă complet toropită de plăcere și își desfăcu picioarele, apoi îi mângâie încetișor părul de pe ceafă.

Gray se dezbrăcă iute. În adâncul lui, era cu adevărat înfiorat. Știa că fusese singurul bărbat care o atinsese vreodată, era sigur de asta.

Claire simți un deget obraznic intrând în locul ei secret. Pudică, încercă să îl îndepărteze. Gray insistă, plimbându-și în continuare degetul fierbinte și umed pe toată lungimea lui.

O dată.

Și încă o dată.

Într-un ritm care aproape o înnebuni de plăcere. Aerul din jurul lor era fierbinte.

— Te doresc, Claire. Spune-mi că și tu mă dorești.

Atingerea aceea era extraordinar de excitantă. Sfârcurile îi erau umezite pe rând de limba lui, ca într-un dans plin de senzualitate.

O privea direct în ochi. În locul secret dintre coapse, ea se simțea din ce în ce mai umedă și mai încinsă de degetele lui. Unul se strecură în interior și insistă ritmic asupra unui punct care îi sfărâmă și ultima brumă de rezistență. Carnea ei îl învălui strâns și cu aviditate.

Se cutremură.

— Gray… șopti ea cu respirația întretăiată.

Îi cuprinse palma cu mâna lui. Ea simți cu dosul încheieturii cum cobora spre zona acoperită de cârlionți aspri din jurul mădularului său. Cu degetele peste ale ei, îi conduse mâna între coapsele lui…

Apoi o închise în jurul membrului său. Îi arătă tempo-ul, din ce în ce mai rapid, pulsând în ritm cu carnea lui încinsă.

Răsuflarea ei era sacadată și fierbinte. Era șocată… și excitată dincolo de orice rațiune.

La un moment dat, se gândi el, avea să-i simtă gura – și limba – desenând cercuri și închizându-se în jurul mădularului său.

O duse pe culmea extazului – cum altfel? O auzi gemând și țipând de plăcere, îi simți spasmele și tresăririle.

Ritmul respirației lui Claire începu să se calmeze. Știa că trebuie să fie confuză acum. Așa cum era și el.

Și el se simțea extrem de satisfăcut. Știa că făcuse dragoste cu ea – nu conta că nu atinsese și el punctul maxim.

Dar acum avea să recupereze. Coapsele ei se depărtară sub greutatea genunchilor lui. Le depărtă cât putu de mult. Burtica ei începu să miște…

Simți ceva acolo unde pântecele ei era lipit de el. Nu putea să se înșele. Copilul mișca.

Gray încremeni.

Simți o durere în vintre, cel mai puternic val de emoții pe care îl simțise vreodată. Fiecare gură de aer îl ardea. Era copilul lui. O parte din el. O parte din Claire. Nimic din lume n-ar fi putut schimba asta. Absolut nimic.

Cu toate acestea, sufletul i se zvârcolea între rai și iad. Nu putea să îl atingă – să simtă viața din interiorul ei… era ca și cum și-ar fi smuls inima din piept! Și deja atinsese limita…

Claire n-ar fi putut înțelege. Gray nu era sigur că înțelesese nici *el*.

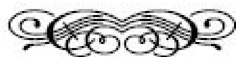
O ținu în continuare în brațe. Nu putea să îi dea drumul încă. Fu invadat de un nou val de durere.

Peste un timp, Claire se liniști și adormi.

Gray o mângâie pe obraz. Îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe tâmplă. O atinse cu o tandrețe extraordinară, îi sărută curba obrazului și îi simți dulceața buzelor.

Și nu putu să adoarmă. Rămase treaz toată noaptea, chinuit de gânduri.

Capitolul 21

Primăvara se instală pe deplin și zilele deveniră din ce în ce mai călduroase. De câte ori îl vedea pe Gray, Claire își aducea aminte de acea noapte. Oricât ar fi încercat, nu putea uita imaginea trupului plin de vigoare al lui Gray lipit de ea. Oare se oprise din grijă pentru ea? Din grijă față de copil? Ar fi vrut să știe…

Nu cuteză să-l întrebe de teamă să nu fie dezamăgită. De frică să nu sufere iar. O mai respinsese o dată. Bănuia că nu era vina lui, ci aspectul ei din cauza sarcinii.

Între ei se petreceau multe. Erau multe cuvinte, unele spuse, altele nerostite. Fapte ce nu ar fi putut fi șterse cu buretele nicicând.

Oare avea să-i devină soție cu adevărat vreodată? Oare inima lui fusese îngropată pentru totdeauna alături de Lily?

Amândoi așteptau cu nerăbdare și înfrigurare fiecare noapte în care Gray venea în camera ei. Amândoi erau politicoși. Însă între ei parcă exista o anumită răceală. Claire ar fi vrut să-și strige în gura mare dorul de el. Se disprețuia pentru faptul că era o fire slabă, dar nici nu găsea curajul să-și depășească această slăbiciune. N-ar fi vrut să zdruncine cumva starea de lucruri ce se instalase între ei.

Între ei parcă plutea ceva în aer. O stare de permanentă vigilență. Ori de câte ori Gray era în preajma ei, parcă i se usca gura; iar când constata că o urmărea pretutindeni cu ochii aceia albaștri simțea că inima i se oprește în loc. Uneori se întorcea spre el – și de fiecare dată privirea lui o deconcerta și o tulbura, dar nu putea pătrunde dincolo de masca aceea rece.

El se pricepea de minune să-și ascundă sentimentele, Claire – nu.

După căderea nopții nu-i mai despărțea nimic. Nu mai erau resentimente. Nici durere. Somnul lui Claire era din ce în ce mai adânc. Nu făcea mare lucru toată ziua și, cu toate astea, seara era epuizată. Se întreba adesea dacă era mai bine așa sau dacă nu cumva era un blestem.

Și mai era ceva ce Claire nu știa. Soțul ei o veghea la căpătâi oră de oră. Gray știa că dacă Claire l-ar fi surprins cumva l-ar fi dat afară.

Se dădea jos din patul ei doar la sosirea zorilor.

Se dădea jos din patul ei stăpânit de o candoare dulce-amară.

Singurul lucru care îi lega... ar fi putut să-i despartă definitiv într-o fracțiune de secundă.

Temperatura crescu și mai mult, semn că se apropia vara. După ce stătuse mai mult în casă pe timpul iernii, Claire își făcu un obicei din a ieși cu șareta în fiecare dimineață. Uneori parcurgea o tură completă fără să se dea jos. Alteori se oprea și o pornea la picior, bucurându-se de soare și de aerul proaspăt. Odată se opri lângă lac, dar nu se aventură pe mal.

Într-o zi, opri șareta la umbra unui stejar uriaș. Coborî și începu să se plimbe pe jos. Scoase un chiot de bucurie când găsi niște tufe de fragi. Se aplecă și culese o bobiță roșie, apoi o savură cu poftă. Mai găsi una, apoi încă două. Erau dulci, coapte și zemoase. Atât de bune încât se linse pe degete.

Se ridică de pe vine și auzi un zgomot din direcția șaretei. Se încruntă și se întoarse.

Era Gray.

Îl văzu cum descalecă, ia hățurile și le leagă de axul șaretei. Apoi își duse mâna la frunte, scrută dealul, după care începu să urce.

Claire se ascunse în spatele unui trunchi de copac și se lăsă în jos. Avea chef de joacă. Ochii îi surâdeau fericiți, la fel îi era și zâmbetul. Mai găsi trei fragi, se ridică pe jumătate și îi aruncă unul în spate lui Gray. Fructul ateriză cu zgomot chiar pe mijlocul spinării lui, mânjindu-l de suc roșu pe cămașa albă. Gray se întoarse brusc.

Se uită cu atenție în spate.

Imediat îl pocniră cu viteză încă două bobițe roșii, de data aceasta în partea din față a cămășii. Îi scăpă o înjurătură printre dinți și se repezi înainte. Claire făcu doi pași în jurul copacului și se piti din nou.

Nu se putu abține; se ghemui și începu să râdă. Imediat zări vârful ghetelor lui Gray intrând în raza ei vizuală. Râdea atât de tare, că nu se putu ridica imediat în picioare. Reuși în cele din urmă și se trezi în fața lui Gray, care o privea oricum numai încântat nu.

Gray ridică întrebător una din sprâncenele lui stufoase.

— Am o întrebare pentru tine, milady. E corect să mă ataci așa pe nepregătite?

Claire râse și mai cu poftă.

— Da, dar acum de-abia pot fugi să mă ascund.

— Aici ai dreptate. Acum te-am prins, ești a mea, spuse el, prinzând-o de umeri. Spune-mi, Claire, am impresia că ai fost un drac de copil.

— Doar pentru că eram tot timpul pe urmele lui Oliver.

Iar o luase gura pe dinainte. Gray schiță un zâmbet. Urmă o pauză stânjenitoare, dar Claire se gândi că ar fi bine dacă ar schimba subiectul.

— Unde plecai? îl chestionă ea.

— Să te caut, răspunse el, punându-i mâna pe cot. Claire, nu cred că ar trebui să mai pleci singură la plimbare. Se apropie sorocul, ce te faci dacă te găsește singură?

Îngrijorarea lui îi făcu plăcere.

— Bine că acum te-am găsit, nu crezi? mai întrebă el.

— Ba da, domnule.

— Poate ar fi mai bine să te întorci. Cred că doamna Henderson te așteaptă să mâncați împreună.

Claire chicoti.

— Da, amândoi suntem lihniți, zise ea, punându-și o mână pe burtică.

Gray nu mai spuse nimic. Coborâră dealul, o ajută să se urce în șaretă și îi înmână hățurile.

— Vă mulțumesc, bunule domn. Pornesc direct spre casă.

Se aplecă spre cal să-i dea semnalul de plecare.

— Ah, Claire?

Se întoarse mirată spre el.

— Da?

Pe chipul lui Gray se ivise un rânjet ștrengar.

— Poate vrei să-ți ștergi zeama roșie de pe obraji, frumoasa mea.

Claire făcu o mutră caraghioasă, iar Gray izbucni în râs. În sufletul ei, Claire își dădu seama că era prima dată când îl făcuse să râdă cu poftă, din inimă. Sufletul îi tresăltă de bucurie.

Din păcate însă, nu luară masa împreună. Administratorul îl întâlni pe Gray și îl reținu cu o problemă.

Claire tocmai își termina de băut ceaiul pe verandă când apăru și el.

— Stai să bei și tu un ceai? îl întrebă ea.

Clătină din cap în semn că nu.

— Nu prea sunt într-o condiție în care merită să fiu văzut. Hai sus să vorbim.

O luă de mână și urcară la etaj…

O duse în camera lui.

Joseph, unul dintre servitori, tocmai turna ultima vadră de apă fierbinte în cada mare din fața șemineului.

Gray se descălță de ghete, își scoase cămașa și o aruncă pe jos. Mai avea doar pantalonii pe el.

Ce naivă fusese! Nu-și dăduse seama de la început ce voise Gray.

Intenționa să-și facă baie înaintea ei.

Își mută privirea spre fereastră și inspectă cu atenție fiecare centimetru sculptat al cadrului de lemn. Cu coada ochiului însă, îi remarcă membrele neobișnuit, aproape ireal, de lungi, în timp ce se urca în cadă. După ce clipocitul apei se opri, el își drese vocea.

— Situația este sub control acum, spuse el amuzat. Cred că toate zonele mele intime au ieșit din raza ta vizuală – cel puțin cele care ar leza bunul-simț al soțioarei mele pudice.

Claire se înroși brusc. Își făcu curaj și, cu o forțare, se întoarse spre el.

Brațele lui păroase atârnau peste marginea căzii. Pieptul îi ieșea din apă și era și el acoperit de același strat de păr des și negru. Nu se putu abține să nu se întrebe cum va arăta copilul lor. Dacă ar fi băiat și ar semăna cu el, ar fi grozav. Dar dacă ar fi fetiță? Probabil că ar fi nemaipomenit de frumoasă cu ochi albaștri și păr brunet la fel ca tatăl ei.

Ochii lui Gray erau senini și surâzători, la fel ca și tonul vocii lui.

— Îmi dai și mie, te rog, săpunul?

Era în celălalt capăt al căzii, laolaltă cu câteva perii și bureți.

Claire îl găsi și i-l aruncă. În aceeași clipă simți o senzație ciudată în pântec. Îi trecu prin cap că ar face bine să își controleze pulsul.

La naiba! Săpunul ateriză prea departe, la câțiva centimetri de genunchiul lui.

Gray își arcui o sprânceană.

— Hmmm. Draga mea, după umila mea părere ai două opțiuni. Ori îl iei tu, ori mă ridic eu să-l iau.

Săpunul îi ateriză pe piept înainte să termine de vorbit.

Râse.

— Bravo! Acum ia-ți un scăunel, așază-te lângă mine și povestește-mi.

— Mă îndoiesc că ai fi interesat de ce-mi trece mie prin cap, răspunse ea pe nerăsuflate.

— Lasă-mă pe mine să decid ce mă interesează și ce nu.

— Prea bine atunci. Tocmai mă întrebam cum va arăta copilul, spuse Claire, punându-și mâna pe țuguiul burții. Dacă va fi băiat cu cine o să semene? Cu mine sau cu tine? Mărturisesc că dacă va avea părul și ochii tăi va fi un băiat foarte frumos. Iar dacă o să fie fată…

— Îndrăznesc să afirm că va fi frumoasă exact ca mama ei.

Claire tresări. Oare chiar o considera frumoasă? Dintr-odată simți că nu mai are aer.

O cuprinse un val de nesiguranță. Nici nu mai știa în ce parte să-și mute privirea. Pe pieptul lui păros erau stropi de apă care străluceau ca niște mici diamante. Așa, dezbrăcat, arăta mai frumos ca niciodată. Ochii lui păreau languroși de parcă ar fi avut febră. Nici nu mai putea să respire sau să se miște când îi surprinse privirea alunecând pe gâtul ei.

Simți o nevoie impetuoasă să rupă cumva vraja care îi prinsese pe amândoi.

— Poate ar fi mai bine să îți vezi de baie, milord.

— Aș prefera să rămâi aici până la sfârșit.

Claire înghiți în sec. Sigur nu vorbise serios.

Tonul grav și lent cu care rostise acele cuvinte susțineau însă contrariul.

— Gray, spuse ea încet, te rog să nu te joci cu mine. Nu știu niciodată ce să fac când îmi vorbești așa. Eu... Știi că eu nu am…

Se poticni. Își fixă privirea pe spatele lui, remarcând faptul că omoplatul lui stâng era plin de cicatrici.

— Ce mai e și asta? întrebă ea panicată.

Gray refuză să răspundă.

— Gray! Dumnezeule, sunt urme de glonț?

Expresia lui nici nu confirma, nici nu-i infirma spusele, dar era evident că nu-i făcea plăcere acest subiect.

— Ai fost în război?

— Nu, răspunse el tăios.

Claire îi pipăi marginea cicatricei.

— Atunci, când ai fost rănit?

Gray preferă să o privească drept în ochi.

— Nu contează, Claire.

— Ba da.

— Nu vrei să știi.

— Ba da.

— Ba nu, încercă el să o convingă, nu vrei.

Claire avu un presentiment urât.

— Oliver? întrebă ea cu jumătate de gură, dar deja știa răspunsul. Nu înțeleg, zise ea, mângâindu-i rana. Pe aici... pe aici a intrat glonțul, nu-i așa?

Se așternu din nou acea tăcere grea.

Claire încerca să pună evenimentele cap la cap.

— Ni s-a spus că a fost un singur glonț – cel tras de tine. Spune-mi ce s-a întâmplat, Gray.

Liniște.

— Spune-mi, ridică ea tonul. Noi n-am știut niciodată că Oliver a tras și el.

— Eu am vrut să nu știți, Claire.

— De ce? Ce conta pentru tine?

Gura lui Gray se schimonosi.

— Sigur că știi cum decurge un duel, Claire. Ne-am decis să tragem de la șapte pași. A fost un

schimb de focuri. S-a întors spre mine, așa că am tras. Oliver n-a avut de ales și a trebuit să tragă și el.

— Ai vrut să-l ucizi?

Până și vorbele acestea o dureau.

Gray se strâmbă din nou.

— Nu acesta-i scopul unui duel?

Se întinse după prosop și își acoperi părțile rușinoase.

— Cine a tras primul, Gray?

— Eu.

„Mincinosule!” se auzi o voce în mintea ei. Dar dacă l-ar fi crezut pe Gray, ar fi însemnat că își trădează propriul frate! Nu știa ce era mai bine.

O durea sufletul. Era într-adevăr un moment în care trebuia să decidă de partea cui era.

— Dacă aș putea da timpul înapoi, spuse el cu hotărâre, dacă aș putea schimba ceva, aș face-o…

— Dar nu poți, Gray, nu poți.

Acum toată vraja se risipise. Claire își simțea sufletul expus și extrem de vulnerabil.

— Îmi doresc să nu mă fi implicat deloc în povestea asta. Toată dorința mea de răzbunare... nu mi-a adus nici o mulțumire, zise ea, punându-și mâinile pe pântece. Copilul acesta... nu trebuia să apară. Acest mariaj n-a avut nici un sens. Acum suntem prinși amândoi pentru totdeauna. Trebuia să nu mă implic, Gray. Trebuia să fi lăsat lucrurile așa cum erau!

Gray își puse halatul pe el.

— Claire, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai gândi așa.

Claire se albi la față. Gray își dădu seama de tristețea din sufletul ei. Se ghemui, ca și cum ar fi purtat în spate toată povara nenorocirilor omenirii.

Gray scrâșni din dinți.

— La naiba, Claire! Ascultă-mă! E prea târziu acum să mai putem schimba ceva din ce-a fost. Putem însă să încercăm să mai salvăm ce se mai poate salva.

Pe Claire o podidi plânsul.

— Nu se mai poate îndrepta nimic, Gray. S-au întâmplat mult prea multe, spuse ea cu vocea stinsă. Te rog doar să mă lași în pace. Vreau să fiu singură.

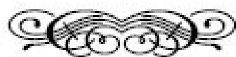
Gray își dădu seama că în acest moment era complet neputincios. Nu exista nimic ce ar fi putut să-i spună sau să-i explice ca să o facă să înțeleagă. O urmări cu privirea cum iese pe hol și nu mișcă nici un deget pentru a o opri.

Ușa se închise în urma ei. Se opri chiar dincolo de prag. Simți ceva umed scurgându-i-se pe picioare. Se încruntă, își ridică puțin fusta și se uită pe podea.

Pe covorul violaceu era o mică pată roșie.

— Sângerez, îngăimă ea confuză. Gray, șopti apoi, începând să înțeleagă ce se petrece. *Gray!* țipă ea apoi din toți rărunchii.

Capitolul 22

Gray nu avea să uite niciodată strigătul acela îngrozit care îi înghețase sângele în vine. Îl cuprinse groaza, o teamă uriașă pe care avea să și-o aducă aminte tot restul zilelor.

Claire era albă ca varul. Stătea aplecată ușor, încercând să-și protejeze pântecul.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Îmi curge sânge, țipă ea. Îmi curge sânge!

Gray remarcase deja balta de sânge de pe covor. O lăsară genunchii. El înjură nervos, dar reuși să o prindă la timp. Tremura toată.

— Ține-te bine de mine, iubito, ține-te.

Chemă servitorii, care începură să mișune în toate direcțiile. Unul se repezi să aducă cearșafuri curate, altul se duse în grabă să lase vorbă la grajduri. Rosalie așeză o pătură peste patul lui Claire și îl ajută pe Gray să îi dea halatul jos. Cineva trimise un mesaj să fie chemat de urgență doctorul Kennedy.

— E prea curând, spuse Claire printre suspine. E prea curând. Copilul trebuia să se nască peste o lună.

— Ah, și dacă piticul este de fapt fetiță? încercă Gray să o înveselească puțin în timp ce o ajuta pe Tina să o îmbrace într-o cămașă de noapte.

Amândoi aranjară apoi câteva cârpe între picioarele ei pentru a-i opri hemoragia.

— E băiat. Primul născut e întotdeauna băiat.

Nu era momentul să discute în contradictoriu cu ea, decise Gray.

Își ridică mâinile spre el.

— Gray?

— Sunt aici, draga mea.

— Să nu pleci, te rog, stai cu mine.

— Sunt aici, Claire, uite, vezi, spuse el, mângâind-o pe obraz.

O strânse cu putere de mână pentru a o îmbărbăta.

În cameră își făcu apariția doctorul Kennedy, care îi expedie pe toți afară pentru a o putea examina în liniște pe Claire.

— Afară toată lumea. Vreau să-mi consult pacienta.

Gray nu se clinti din loc.

Doctorul îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor.

— Milord? Vă pot spune din experiență că de obicei soții nu se descurcă prea bine în asemenea situații.

Gray îi răspunse încordat.

— Doctore, eu sunt cel care vă achită onorariul. Nu plec nicăieri.

— Prea bine, atunci, se încruntă el în semn de dezaprobare. Puteți rămâne, dar vă rog să stați în partea cealaltă a camerei și să nu interveniți.

Deși nu-i convenea să i se spună ce are de făcut, Gray trebui să se supună.

Doctorul Kennedy se apucă să o examineze pe Claire. Clătină din cap și se trase de mustață de

câteva ori. După ce ajunse la o concluzie, o bătu cu afecțiune pe umăr.

— Hemoragia aproape s-a oprit, milady. Asta e un semn bun. Acum însă spuneți-mi… zise el scoțându-și ochelarii și ștergându-i cu batista… ce făceați în momentul în care a început sângerarea?

— Nimic – sau mai precis, tocmai mă ridicasem de pe scaun – îi aruncă o privire lui Gray – și când m-am îndreptat de spate am simțit ceva ciudat… cum să vă spun eu… ca o greutate mare…

— O senzație de presiune?

— Da, da. O presiune din interior. Doctore, sigur nu nasc acum?

— Nu, copila mea. Nu cred. Dacă bebelușul se naște cu două săptămâni înainte de termen, am convingerea că nu va fi nici o problemă dacă este îngrijit corespunzător. Totuși, spuse el, aranjându-și ochelarii pe nas, sunt anumite lucruri pe care trebuie să le faceți și unele pe care trebuie să le evitați.

Gray se întinse spre mâna lui Claire care se odihnea pe plapumă. Degetele ei îi învăluiră palma. Se întrebă dacă făcuse conștient asta.

— Trebuie să vă odihniți cât mai mult cu putință. Dimineața – un pui de somn. După-amiază, cel puțin două reprize de odihnă. Nu trebuie să mai ieșiți deloc la plimbare. Și în nici un caz să mai urcați scări.

— Nu, sigur că nu, se grăbi Claire să îl aprobe.

— Mai sunt și alte lucruri care vă sunt interzise de acum înainte, spuse el, uitându-se spre Gray.

— Ce? Ce fel de lucruri? întrebă ea panicată.

— Doamna mea, cum să vă spun să nu vă rănesc urechile gingașe – trebuie să vă abțineți de la… relații conjugale.

Mintea lui Claire nu percută imediat.

— Relații conjugale? repetă ea ca papagalul.

Gray se grăbi să îl salveze pe doctor din această situație jenantă pentru doctor, amuzantă pentru el.

— Iubirea mea, spuse el cu voioșie, cred că domnul doctor vrea să spună că trebuie să ne abținem de la același gen de relații care au dus la starea în care te afli astăzi.

Claire clătină din cap.

— Starea− începu ea să spună. Dintr-odată ochii ei să măriră, iar fața i se îmbujoră de rușine.

Doctorul îi mai dădu câteva sfaturi, apoi plecă.

Gray îi luă ambele mâini.

— M-ai speriat tare, iubire, spuse el foarte încet.

— Gray, să știi că doctorul Kennedy a plecat deja. Nu mai trebuie să te prefaci că-ți pasă și să-mi vorbești așa.

— Sigur că da, iubito, rânji el. Dar ce te face să crezi că nu sunt sincer? întrebă el cu voce tare, dar în același timp își dădu seama că începuse să o alinte fără să-și propună asta.

Claire își coborî privirea spre mâinile lor împreunate.

— Te rog să nu te joci cu mine, spuse ea, abia șoptit. Se întrerupse, apoi își ridică privirea spre el. Știi din ce cauză se întâmplă, nu?

Gray se încruntă.

— De ce?

— Știu de ce. Este vina noastră, Gray. Este pedeapsa pe care trebuie să o îndurăm pentru toate minciunile. Dumnezeu mă pedepsește pentru că am vrut să-l răzbun pe Oliver. De fapt, ne pedepsește

pe amândoi pentru moartea lui Oliver. Pentru păcatele mele. Pentru păcatele tale.

— Claire, te rog să încetezi cu aiurelile astea.

— Tu nici nu ți-ai dorit copilul ăsta. Nici unul din noi nu l-a vrut. Acum însă trebuie să plătim pentru toate minciunile. Nu eram căsătoriți când am făcut dragoste. Amândoi suntem niște păcătoși.

— Nu ești în apele tale, Claire.

— Ba da! Nu înțelegi? Asta vrea El. Vrea ca bebelușul meu să moară. Pentru că eu nu mai am pe nimeni altcineva decât pe el. Eu nu mai am pe lume decât acest copil și de asta El vrea să mi-l ia.

În timp ce vorbea, își încleștase degetele în cămașa lui. Vocea îi tremura de spaimă. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

Gray se gândi că ea se înșela.

— Nu vreau ca bebelușul meu să moară, Gray. Nu vreau.

Era din ce în ce mai agitată.

Doctorul lăsase o sticluță cu laudanum în caz de nevoie. Gray se întinse și o luă de pe tăblia patului.

— Ia și bea asta, îi spuse el blând, apoi începu să-i toarne conținutul pe gât.

După ce goli sticluța, Claire se liniști o secundă, după care îl lovi brusc și i-o aruncă din mână.

— Nu! E otravă! Vrei să-mi ucizi copilul! Vrei să mă omori și pe mine! Vrei să scapi de amândoi.

Acuzațiile ei tăiară în carne vie.

— Ești extenuată, Claire.

— Ba nu! țipă ea. Nu l-ai vrut niciodată. Nu ne-ai vrut niciodată pe nici unul din noi.

— Nu te mai agita, nu-i face bine copilului. Te rog să te calmezi, draga mea.

Încercă să-l lovească. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji, dar continuă să dea în el cu toată forța pe care o mai avea, până când Gray nu mai avu altă soluție decât să o prindă în brațe și să o strângă până cedă.

Cu o ultimă sforțare Claire izbucni din nou.

— Sunt puternică! Eu nu sunt o femeie slabă cum a fost Lily. Eu nu-mi voi ucide copilul cum a făcut ea, mă auzi ce-ți spun?

Gray îngheță.

„Eu nu-mi voi ucide copilul cum a făcut ea.”

Nu mai simți decât o imensă durere, ca și cum cineva i-ar fi smuls pur și simplu inima din piept. Laudanumul își făcu în sfârșit efectul și Claire se liniști. O mângâie încet pe spate, cu mintea bântuită de fantomele trecutului.

În fața ochilor îi apăru Lily. Îl cotropi un sentiment imens de stinghereală; nu se mai gândise la ea de o groază de vreme. Și nici la William. Băiatul lui. Fiul lui. Se întrebase în fiecare zi când o luaseră lucrurile razna. Ce ar fi putut să facă să evite acel deznodământ. Cumva le înșelase încrederea și nu fusese alături de ei cu adevărat.

Simți cum copilul îl lovește din pântecul mamei lui. O lovitură destul de puternică direct în palma lui.

Claire avusese dreptate. Fusese singura care îl înfruntase. Era puternică și curajoasă cum nu mai fusese nici o altă femeie din viața lui.

Claire adormi și părea liniștită, așa cu părul gâdilându-i bărbia. El însă nu simțea nici o ușurare.

Nu putea să-și găsească pacea interioară. Singurul gând care îl măcina era spaima de a nu o pierde și pe ea.

Atunci ar fi fost damnat pe vecie. Sufletul lui ar fi fost chinuit de-a pururi.

Ar fi petrecut o veșnicie singur.

Lui Claire nu îi plăcea deloc să fie tratată ca o invalidă. Își găsi tot felul de îndeletniciri pentru a-și omorî timpul. Citea, juca uneori cărți, alteori, când se simțea în stare, juca șah cu Gray. Cosea tot felul de lucrușoare pentru bebeluș − deja se strânseseră o grămadă de păturici și de veșminte pentru nou-născut − era convinsă că va avea un băiat.

După două săptămâni era la capătul puterilor.

Probabil că acest fapt îl afecta și pe Gray și se oglindea și în atmosfera din casă.

Gray o surprinse într-o după-amiază stând și uitându-se în gol pe fereastră.

Tresări și pe chipul lui se ivi o umbră de neliniște.

— Ai chemat-o pe Rosalie?

— Pentru ce?

— Claire, nu-mi pune răbdarea la încercare. Ai chemat-o pe Rosalie sau pe Paulette?

— Nu.

— Ai chemat pe altcineva?

— Nu, dragă domnule.

Privirea lui Gray trecu de la pat la scaunul din dreptul ferestrei.

— Și atunci, rogu-te, cum ai ajuns acolo?

— Tu cum crezi? răspunse ea amuzată.

Gray se încruntă.

— Bine, îți spun secretul. N-am făcut nimic special, continuă ea, încrețindu-și nasul. Ba nu, îți spun adevărul. Am alergat cât de repede am putut.

O scrută interesat cu privirea.

— Cumva ai fost ca un copil obraznic, frumoasa mea?

— Aș îndrăzni să recunosc că da. Dumneata, domnule, ai fost un copil obraznic? îl întrebă la rândul ei Claire, atrasă imediat în jocul de replici.

— Înclin să recunosc că da. Mă gândeam însă că poate ai vrea să cobori la cină în seara asta.

În ultimul timp Gray îi servise masa la pat. Ochii ei străluciră de încântare. Bucuria ei îl unse la suflet pe Gray.

— Poate mai întâi ar trebui să mă convingi că poți merge jos, spuse el.

— Să te conving? întrebă ea pe nerăsuflate.

— Mmm, răspunse el, studiindu-i expresia gurii.

Inima lui Claire începu să bată cu putere. Își umezi buzele.

— Te rog? Am putea servi cina în sufragerie… te rog?

— Nu la acest tip de convingere m-am referit.

— Nu?

Gray o vedea cum se îmbujorează.

— Dar cum altfel aș putea să te conving?

În colțul gurii lui Gray răsări un zâmbet.

— Poate ar fi mai bine să-ți exemplific eu întâi.

— Da, fu ea de acord. Poate.

Îi cuprinse ceafa în palmă, iar cu degetul mare îi înălță bărbia spre el și se apropie de ea. Gray gemea ușor de plăcere, în așteptarea momentului următor. O ridică în picioare, se lăsă ușor pe spate și o trase spre el.

Ea se sprijini de el, ghemuindu-se confortabil între picioarele lui.

Sărutul începu ca o ploaie ușoară și caldă, dar imediat se transformă într-o furtună de dorințe. Claire își întredeschise buzele și se lăsă pradă gurii lui.

Se înfioră. Îl dorea cu fiecare por al ființei ei. Îi plăcea la nebunie mirosul coloniei lui și senzația pe care o avea când își lipea sânii de pieptul lui.

Îi trecu prin cap că mai bine nu mai cobora nicăieri, ci ar rămâne pentru totdeauna în brațele lui.

Dintr-odată Gray deveni și mai pasional. Claire se cutremură. O săruta din ce în ce mai sălbatic, în timp ce se freca din ce în ce mai ațâțător de ea. Îi simțea mădularul tare ca piatra.

Tot Gray fu acela care se opri, la fel de brusc.

— Sunt flămând, Claire, atât de flămând și de pofticios, încât cred că ar fi mai bine să coborâm să mâncăm.

De atunci încolo începură să se joace cu cuvintele de fiecare dată când vorbeau.

Într-o altă după-amiază, se întâlniră la mijlocul scărilor.

Claire își mușcă buza.

— Voiam doar să dau o fugă în bibliotecă. Cinci minute, nu mai mult.

— Nu dai nici o fugă nicăieri, răspunse el cu severitate. Cu atât mai mult nu în sus și-n jos pe scară. Trebuia să chemi pe cineva să te ajute, spuse el, apoi o luă pe sus.

Claire se îmbufnă.

Gray își ridică întrebător o sprânceană.

— Vrei să-mi demonstrezi că ești temperamentală?

Claire își petrecu brațele în jurul gâtului său. Gray se opri la etaj, în mijlocul scării.

Claire își ridică privirea spre capătul scării.

— Vrei să-mi demonstrezi cât ești de puternic, milord?

— Milady, sunt gata să te țin în brațe pentru totdeauna.

Inima lui Claire tresări. Nu era sigură cum să îi interpreteze spusele.

— Și ce-ai spune dacă aș afirma că sunt de acord? îl întrebă ea cu îndrăzneală.

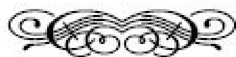
Adevărul era că îi plăcea la nebunie să fie în compania lui. Iubea felul în care se simțea protejată la pieptul lui, îi iubea brațele puternice cu care o ținea ca pe un fulg.

— Nu e un test de forță, ci un test de înfrânare a dorinței.

Claire se simți copleșită de ardoarea acestei declarații.

Într-adevăr, în privirea lui se citea pasiunea fierbinte.

Capitolul 23

Încetul cu încetul, Claire își restrânse din ce în ce mai mult aria de activități. De obicei, doamna Henderson era cea care se ocupa acum de treburile gospodărești și îi preluase multe dintre atribuții, printre care și meniul pentru fiecare masă. Deși protesta de fiecare dată când trebuia să rămână în cameră, Gray o aducea cu picioarele pe pământ, repetându-i întruna că, dacă ar cădea, ar putea să pericliteze atât viața copilului, cât și pe a ei.

Se bucura de fiecare dată când Gray urca în camera ei. Mâncau la măsuța din fața șemineului. Nici măcar nu era nevoie să îl aprindă, pentru că vremea era frumoasă.

Într-o noapte stătea în fața măsuței de toaletă și se pieptăna. Fusese o zi toridă. Se schimbase deja în cămașa de noapte. Ca de obicei, Gray o urmărea dintr-un scaun, în timp ce își savura brandy-ul. De multe ori îi simțea privirea ațintită asupra formelor ei, lucru care îi făcea pulsul să i-o ia razna.

Claire visa cu ochii deschiși și părea pierdută în gânduri. Își dădu părul pe spate și începu să-și perie absent șuviță cu șuviță. Își aplecă puțin capul în față, fără să-și dea seama că și-a dezgolit complet curbura cefei. Tresări când simți un sărut pe gât.

— Cine credeai că e?

Claire se strâmbă la el. Încă simțea fiorii pe toată pielea. Încercă să se concentreze, își împărți părul în trei și începu să îl împletească.

— Lasă-l desfăcut, spuse el încet.

Claire tresări din nou. Îi văzu privirea în oglindă. Ochii ei strălucitori se reflectară în ochii lui albaștri, ușor tulburi.

Îi zâmbi.

— Ai un păr minunat, Claire. E prea frumos să-l strângi.

Frumos. În mod paradoxal, îi veni să plângă. Căldura cu care o privea o făcea să se simtă frumoasă.

— Cum te simți astăzi? o întrebă el.

— Foarte bine, mulțumesc, răspunse ea automat.

— Doamna Henderson mi-a zis că după-amiază nu te-ai simțit bine.

Claire se strâmbă.

— Doamna Henderson exagerează. I-am spus fără să vreau că am simțit un fel de junghi în spate.

— Unde? întrebă el, plimbându-și degetele pe șira spinării ei. Aici?

— Nu…

Gray deplasă încet mâna.

— Aici?

— Nu chiar. Stai! Ah, aproape acolo…

— Stai să studiem mai bine.

Spre surprinderea ei, o trânti cu blândețe pe pat într-o rână, cu spatele curbat spre el.

Vocea lui Claire se auzi răgușită de emoție.

— Da, Gray, acolo… Da, chiar acolo, în punctul ăla.

Începu să o maseze până când Claire oftă de plăcere.

— E mai bine? șopti el.

— Da, mult mai bine. Mulțumesc.

Gray rămase cu mâna pe șoldul ei.

— Trebuie doar să mă chemi, Claire, și vin de îndată să îți îndeplinesc orice dorință.

Iar o tachina… Nu apucă să-și ducă gândul mai departe, că îi dădu părul la o parte, dezvelindu-i ceafa. O sărută și o atinse cu limba în același loc în care o sărutase, într-un ritm care o făcu să se înfioare.

Cu cealaltă mână îi aranjă posteriorul în adâncitura dintre coapsele și abdomenul lui.

Claire își ținu respirația. Nu îi simțea doar coapsele, ci și umflătura aceea impresionantă, care părea să crească odată cu fiecare respirație.

Scoase un sunet înfundat.

— Te-am speriat? Nu am vrut, Claire. Spune-mi dacă vrei să mă retrag.

— Eu… nu.

— Și atunci de ce tremuri.

De dorință, îi răspunse ea în gând. Din cauza incertitudinii. Nu de frică. Niciodată de frică.

— Gray, mai știi ce a zis doctorul Kennedy referitor la abținerea de la… unire… Dintr-odată cuvintele păreau să se lege de la sine. Nu se putu abține să nu continue. A vrut să spună că bărbații și femeile… care așteaptă un copil… Adică ei își doresc?

Gray chicoti fără să vrea.

— Bănuiesc că te referi la − stai să-mi aduc aminte cum a zis atunci − relațiile conjugale?

— Da… da! răspunse imediat Claire.

— Da, își doresc și chiar fac dragoste.

„Fac dragoste.” Cum era posibil ca ei doi să facă dragoste dacă nu se iubeau? Exista pasiune. Dumnezeule, și ce pasiune. Dar putea fi vorba oare de dragoste? Inima i se strânse. Asta să fi fost oare senzația aceea care îi mistuia sufletul și trupul? Ar fi vrut să știe răspunsul la această întrebare.

— Te doresc, Claire. Nu știi asta? Nu-mi pot stăpâni simțămintele − mă simt foarte atras de tine. Când te văd, sângele îmi clocotește în vene.

Șoaptele lui erau fierbinți. Îi vorbea de dorință. De poftă trupească. De pasiune.

Dar nu pomenise nimic de dragoste. Niciodată nu suflase o vorbă despre dragoste și numai Dumnezeu știa cât de mult îi tânjea inima să-l fi auzit măcar o dată.

Apoi o răsuci pe spate și o sărută. Îi prinse fața în palme și îi strivi gura de gura lui. Claire nu se putu împotrivi. Se lăsă în voia lui, în voia mâinilor și gurii lui. O sărută cu o tandrețe tulburătoare, încet și cu meticulozitate, apoi dintr-odată cu o pasiune de nestăvilit. Stârnită de ardoarea lui, îi răspunse cu același patos.

Decolteul cămășii ei de noapte era larg și adânc. Gray trase în jos de el și îi dezgoli unul dintre sâni. Își plimbă degetul mare în jurul sfârcului excitat, jucându-se cu el. Claire gemu și își dădu capul pe spate. Își scufundă degetele în cârlionții negri de pe ceafa lui. Se priviră în ochi, apoi el îi linse sfârcul cu mișcări circulare, apoi îl vârî în gură și îl supse cu poftă, lăsându-i-l umed și încordat. Claire simți un potop de fiori prin tot trupul.

Dar nu se termină aici.

Se năpusti încă o dată asupra ei, cu gura flămândă. Limba lui desenă conturul buzelor ei. Degetele lui se strecurară pe sub tivul cămășii, apoi urcară încet pe interiorul coapselor. Inima îi bătea din ce în

ce mai tare. Întredeschise buzele și îl apucă de umeri.

— Gray…

— Nu îți fac nimic rău, Claire, îi șopti el lângă obraz. Ai încredere în mine. Te rog... ai încredere.

O mai sărută o dată. O sărută prelung, până când simți cum coapsele ei se desfac încet sub atingerea lui, până când o văzu toropită și îmbătată de dorință sub el. Își furișă degetele în despicătura dintre coapsele ei și se jucă.

Inima îi bătea atât de tare, încât îi venea să țipe. Tânjea după atingerea lui, acolo jos. Începu să își unduiască șoldurile și să se cutremure. Apoi îi simți și mai năvalnic degetele, mișcându-se ritmic de-a lungul vulvei ei umede, stârnind-o incredibil de tare. Tot trupul parcă îi luase foc. Îl dorea cu ardoare, voia să îl simtă în ea, pulsând nebunește în acel ritm. În același timp însă știa că nu vor putea merge mai departe de atât.

Gray știa și alte metode de a o satisface. Continuă să o tachineze cu atingerea lui până când aproape o scoase din minți de plăcere. Își strecură apoi degetul mare pe deasupra clitorisului ei și începu să i-l frece, să i-l răsucească, să îl apese și să tragă de el până când Claire explodă.

Gray se răsuci pe o parte și o trase după el. Își desfăcu pantalonii, eliberând monstrul care aproape scotea flăcări. Îi cuprinse palmele și i le puse încet, deget cu deget, în jurul mădularului său. Claire îi simțea fiecare puls și vibrație în palmele pline de membrul lui încins. Mâna lui îi conducea palma în ritmul vibrațiilor, aproape cu frenezie. Respirația lui se precipită din ce în ce mai tare și începu să gâfâie din ce în ce mai des, pe măsură ce simțea că se apropie de apogeu. Când ajunse la punctul culminant amuți, apoi își ascunse fața în umărul ei. Avură nevoie de câteva momente să își revină.

În cele din urmă, Gray rupse tăcerea.

— Ai văzut, iubita mea Claire? râse el, încă sub efectul euforic al momentului. Mai există și alte feluri în care doi oameni pot face dragoste. E o metodă sigură și toată lumea e satisfăcută.

Fața lui Claire încă ardea. Știa la ce făcuse referire − la cine. La el. La ea. La copilul lor. Se lăuda oare? Sau voia doar să o liniștească?

Își despletici limba și îi aruncă vorbele care aveau să-i zguduie pe amândoi, iar pe Gray îl făcură să vadă negru în fața ochilor.

— Așa făceai și cu Lily? îl întrebă ea, aproape șoptit.

Își dădu seama prea târziu cât de imensă fusese această gafă și cât de tare îl făcuse să sufere. Îi veni să plângă. Rămase cu ochii la el, cu o privire îndurerată − iar el îi întoarse cea mai glacială și mai sfredelitoare privire, rece ca mările nordului.

— Gray! îl strigă ea, cu vocea gâtuită de emoție. Îmi pare rău! Nu știu… nu știu ce mi-a venit să te întreb așa ceva. Te rog, iartă-mă!

Nici nu voise să aducă vorba de Lily într-un asemenea moment. Nu voise să îi pomenească numele și să o aducă în discuție într-un moment de o asemenea încărcătură emoțională.

— Ai dreptate, răspunse el printre dinți. Nu trebuia să mă întrebi așa ceva.

Fusese cel mai tăios și mai rece răspuns pe care i-l adresase vreodată. Iar acum, mai mult ca niciodată, Claire se temu că îl îndepărtase definitiv de ea și o adusese pe Lily pentru totdeauna între ei.

— Nu vreau să vi se întâmple nimic, Claire, nici ție, nici copilului. Cu toate acestea, se pare însă că nu ne putem înțelege. Nu-mi mai rămâne de făcut decât să plec de lângă tine.

Făcu o plecăciune scurtă în fața ei și își luă la repezeală cămașa.

Claire avu un șoc. Era înmărmurită. Încercă să se ridice.

— Gray! Ce vrei să faci?

Gray își trase nervos cămașa pe el.

— Nu vreau să vă fac rău ție sau copilului. Am crezut că vom putea face acest mariaj să meargă, Claire. Noi însă nu facem decât să ne rănim reciproc.

Fiecare cuvânt al lui i se înfigea ca un țăruș în inimă. Între ei se acumulase acum toată tensiunea care mocnise atâta timp.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le stabilim foarte clar, dar nu acum. S-au aruncat deja prea multe vorbe dureroase.

Claire rămase cu privirea ațintită asupra lui. Se trezise în mijlocul unui coșmar, înconjurată de un zid de gheață. Zbuciumul ei interior era de nesuportat.

Gray clătină din cap.

— Nimic din ce e aici, spuse el, gesticulând în jur, nu e suficient de bun pentru tine și pentru copil. Ai nevoie de pace și liniște. De odihnă. Asta îți voi oferi de acum încolo, Claire. *Doar* asta. Copilul este cel mai important. Sunt sigur că nu ai nici o obiecție.

Claire era în stare de șoc. Toată armonia dintre ei, construită atât de greu, se năruise din cauza ei. Îi venea să plângă în hohote. Nici nu se mai putea mișca de frică să nu cedeze nervos.

— Gray, șopti ea, ce tot spui acolo?

— Cred că cel mai bine este să stăm despărțiți, Claire, cel puțin o perioadă, spuse el, strâmbându-se de durere. Poți să mă contrazici?

— Da! Te contrazic cu tărie, țipă ea.

— Chiar așa? spuse el, prinzându-i o lacrimă și sfărâmându-o între degete. Nu cred, continuă el, spre disperarea lui Claire care îl considera din nou un om crud. Se pare că, indiferent ce fac, sfârșesc prin a te răni.

Claire se simțea sufocată de lacrimi. Avea însă și ea mândria ei și nu voia cu nici un preț să-i cedeze.

— Foarte bine, n-ai decât. Fugi de lângă mine, Gray. Întoarce-ți spatele și fugi, la fel cum ai tot făcut în ultima vreme. Pleacă și lasă-mă în pace!

Gray tresări. Să fi fost cuprins de remușcare sau de durere?

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt în Londra. Ai grijă de tine, mai spuse el, apoi o mângâie pe cap și o sărută pe obraz.

După plecarea lui, Claire rămase în pat, cu inima sfâșiată și începu să plângă. Nu fusese decât o mare minciună. Toată tandrețea lui. Toată îngrijorarea lui. Ce proastă fusese − îngrozitor de proastă! − să se mintă singură. Se temuse că inima i-ar fi putut fi în pericol.

Dar inima ei chiar fusese în pericol.

Două săptămâni mai târziu, într-o noapte, Gray era în drum spre casa de la oraș. Afară ploua, iar el găsise un pretext oarecare să plece mai devreme de la balul organizat de familia Dudley. Oricum nu făcuse altceva decât să stea într-un colț jumătate de noapte, cu mintea oriunde în altă parte decât acolo. Clive plecase spre casă cu o văduvă franțuzoaică încântătoare, Bram și Lucian cu iubitele lor, iar el singur, având drept companie doar gândurile negre.

Ajunse în birou și aprinse o lumânare. Avea să mai bea un pahar, poate reușea în sfârșit să se amețească suficient de bine cât să adoarmă.

Din cealaltă parte a camerei se ridică o siluetă.

— Am obosit să-ți tot caut scuze, spuse vocea din umbră.

— Mamă! Ce faci aici? Credeam că ești în Bath.

Charlotte Sutherland se încruntă.

— Am primit o scrisoare de la soția ta. Ea mi-a spus că ești în Londra. M-a asigurat că totul merge de minune, dar bineînțeles că mi-am dat seama că nu este deloc așa. Ba chiar aș ține să precizez că prezența ta aici, fiule, mă pune într-o situație extrem de neplăcută.

Gray își aruncă pălăria pe birou, apoi se așeză.

— Nu trebuie să găsești scuze pentru mine, mamă. Dacă trebuie să-mi cer scuze pentru ceva, atunci o s-o fac singur.

Charlotte ridică bărbia și-l privi în ochi.

— Nu pentru tine găsesc scuzele, ci pentru soția ta. Am ajuns la concluzia că doar de mine mai depinde salvarea numelui acestei familii.

Gray oftă.

— Cred că exagerezi, mamă.

— Poate că da, poate că nu.

— Mamă, te asigur că este mai bine așa…

— Zău… mai bine așa? Cum poate fi mai bine, și pentru cine, ca tu să fii în Londra, iar soția ta singură la Brightwood, așteptând să nască? De când n-ai mai văzut-o, Gray?

Gray se crispă.

— Mamă, chiar nu e treaba ta. Totuși, ca să te liniștești, află că vorbesc cu doctorul Kennedy în fiecare zi. Iar Claire mi-a scris chiar ieri. M-a asigurat că totul merge strună.

Charlotte îl străfulgeră cu ochii ei albaștri.

— Ești un prost, Gray? Tu nu-ți cunoști propria soție? Ce zice Claire e una. Eu înclin să cred că simte exact contrariul a ceea ce spune.

Gray păli.

— A ținut să sublinieze că este perfect sănătoasă, mamă. Dacă Claire ar fi într-un pericol cât de mic, atunci doctorul Kennedy…

— Kennedy! Nu mi-a plăcut niciodată de el. Ar trebui să știi, Gray, că acest om este îngrozit de tine. Sunt convinsă că îi convine mult mai mult să nu-ți raporteze starea exactă a sănătății ei. Dar mă întreb, Gray, chiar nu ai nici un fel de mustrări de conștiință?

De data asta lovise din plin − se simțea vinovat. Nu-i convenea deloc că mama lui venise până aici. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul ei, l-ar fi luat de urechi și l-ar fi dat afară.

— Vrei să mă faci să mă simt suficient de vinovat, încât să mă întorc la Brightwood?

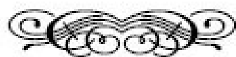
— Nici o femeie din lume nu ar trebui să fie singură înainte să nască. Cu Lily ai stat. E cumva Claire mai puțin soția ta decât a fost Lily?

— Te rog să nu-mi ții predici despre cum ar trebui să-mi trăiesc viața, mamă.

— Cred că cineva ar trebui să-ți țină și astfel de predici! Observ că de capul tău nu te descurci deloc! Iar acum să știi că mă duc la Brightwood să mă asigur că soția ta se simte într-adevăr bine. Ar

trebui să aibă pe cineva acolo care să o susțină, și văd că sunt singura care se oferă să facă acest lucru!

Capitolul 24

La fiecare asfințit, Claire își rostea rugăciunea prin care mulțumea cerului. Hemoragia i se oprise − odată cu plecarea lui Gray. Slavă Domnului, copilul ei era sănătos în pântecul ei.

Timpul însă se scurgea cu încetinitorul.

Se temea mai mult ca niciodată de viitor. Era cu moralul la pământ. În sufletul ei se dădea o luptă și nu avea nici o idee cine va câștiga. Charlotte venise acolo, se întorsese la Londra pentru câteva zile, apoi revenise. Trebuia să recunoască că nu s-ar fi descurcat fără ea.

Avea grijă să-și ascundă ușoara depresie în care căzuse − sau așa își închipuia. Pe timpul zilei avea tot timpul zâmbetul pe buze. Dar nopțile… O, nopțile! Sufletul îi era un tăvălug de sentimente amestecate față de soțul ei.

Nopțile erau nesfârșite.

În suflet nu simțea decât durere. Gray o rănise inimaginabil de tare, iar durerea aceea încă îi sfâșia pieptul. În același timp însă, inima ei înclina spre el − era plină de sentimente pe care nu le putea nega. Aflase acum cum fugise el când Lily și William muriseră, speriat și incapabil să-și controleze suferința. Încă era bântuit de ei, Claire era convinsă de asta. Iar acum alesese din nou să fugă, să întoarcă spatele…

Ce mult și-ar fi dorit să se întoarcă la ea!

Când Charlotte veni la Brightwood, Claire nu încercă să se amăgească. Cu siguranță Charlotte își vizitase fiul înainte. De fapt, își luă inima în dinți și o întrebă direct.

Charlotte îi mărturisi adevărul:

— Da, răspunse ea încet. Nu vreau să-i găsesc scuze lui Gray. E un prost și așa i-am și spus, zise ea, punându-i o mână pe umăr. Îmi pare rău, Claire. Acum cred că era mai bine dacă nu mă duceam la el.

— Cred că încă o iubește pe Lily, spuse Claire, cu vocea sugrumată de emoție.

— A fost soția lui, Claire, iar William fiul lui. Crezi că nu e normal? o dojeni Charlotte cu blândețe.

— Nu cred că înțelegeți ce vreau să spun. Vreau să spun că în sufletul lui nu a mai rămas loc pentru mine și pentru copilul meu.

— Cred că te înșeli, draga mea.

— Nu poate să o uite. Nu o să o uite niciodată. Este ținut captiv de această suferință.

Claire se întrebă dacă Charlotte știa acel adevăr cumplit, că Lily îl omorâse pe micuțul William. Ceva îi spunea că nu. Gray îi spusese doar ei… Și nimănui altcuiva. Ce bine ar fi fost dacă el și-ar fi deschis inima în fața ei! Se temea cel mai mult de faptul că el să nu voia să-și exteriorizeze durerea.

— Nu trebuia nici să vin aici, spuse Charlotte. Dacă vrei să plec, plec.

— Nu! Vă rog să rămâneți să vă vedeți nepotul.

Se îmbrățișară și plânseră amândouă.

Iar a doua zi după sosirea lui Charlotte, pe ușă intră stăpânul casei.

Claire era în capul scărilor. Gray își înălță privirea spre ea.

— Bună ziua, Claire, spuse el.

Genunchii i se înmuiară, iar pulsul i-o luă razna. Așa pățea de fiecare dată când îl vedea. O parte din ea tânjea după atingerea lui, după sărutul acela care o făcea să uite de tot ce era în jur. Cealaltă parte însă era doar durere.

— De ce ai venit? îl întrebă ea.

— E casa mea, răspunse el, destul de înțepat.

Dintr-odată, Claire își aminti de vorbele lui… „Am crezut că ne vom înțelege, dar nu facem decât să ne rănim reciproc."

Se întrebă imediat… Se întorsese oare de rușine? Dacă răspunsul era da, nu avea nevoie de el. Nu voia ca el să stea cu ea doar de milă sau de rușine. Îi voia inima, nici mai mult, nici mai puțin.

Inima ei fusese rănită. El o rănise profund. Avea nevoie de mult timp să se vindece… Avea nevoie de timp și de dragoste. Era obosită − obosită să-și tot ascundă sentimentele; și nu știa dacă ar putea să-l ierte vreodată.

Gray începu să urce scările, fără să-și ia privirea de la ea.

— Nu! îi strigă ea. Nu m-am răzgândit, Gray. Ți-am spus că nu te vreau aici. Pleacă de aici! Întoarce-te la Londra!

Gray îi ignoră ieșirea și continuă să urce treptele. Ajunse lângă ea și întinse mâna.

Claire îi dădu peste palmă.

— Dacă aș putea să călătoresc, zise ea, nu aș mai fi aici. Aș pleca imediat acasă la Wildewood. Așa o să și fac de îndată ce o să pot, o să-mi iau copilul și o să plec.

— Crezi că n-o să te găsesc? întrebă el, apucând-o de umeri. Claire, zise el apoi cu blândețe, uită-te la mine.

Simți cum i se evaporă și ultima brumă de autocontrol și începu să tremure. Pe obraji i se scurseră două lacrimi fierbinți.

— Mi-ai distrus orice urmă de respect de sine. Mi-ai luat absolut tot!

O trase spre el și o luă în brațe.

— Să nu mă atingi! îi aruncă ea.

— Am fost un neghiob, Claire. Nu trebuia să plec.

— Dar ai plecat, Gray, te-ai dus. Iar acum crezi că poți să te întorci așa, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? îi reproșă ea din tot sufletul.

— O să mă revanșez, îți jur, o asigură el, profitând puțin de vulnerabilitatea ei. O *simțea* vulnerabilă.

Claire simți că o părăsesc toate puterile. Inima îi fu cuprinsă de disperare.

— De ce a trebuit să te întorci? întrebă ea plângând. De ce?

O trase și mai aproape de el.

Claire își propti pumnii în pieptul lui și încercă să-l împingă.

— Dă-mi drumul, Gray.

— Claire, ascultă-mă, te rog.

— Nu! țipă ea. Nu m-ai vrut! Nu ne-ai vrut!

Se smuci și se depărtă de el.

Atunci simți cum se scurge ceva din ea. Se uită în jos spre balta care se lățise sub picioarele ei ude.

Gray sări lângă ea, cu inima cât un purice.

— E copilul! S-a rupt apa... Copilul... se naște. O să naști!

Își reveni și se trezi în patul lui Gray, care respira aproape de chipul ei. Ce ciudat i se părea să fie în patul lui și nu în al ei. Gray se duse și se propti în capătul celălalt al patului. Avea o expresie ciudată întipărită pe față, aproape înnebunită. Ea simțea o durere acută − când în burtă, când în spate − apoi dispărea.

Era copilul, își dădu ea seama. Își aminti tot. O cuprinse iar groaza − era prea devreme. Nu avea cum să nu fie speriată de o naștere prematură.

Avu încă un spasm dureros. Toți mușchii i se încordară și își ținu respirația, vrând parcă să-și rețină și durerea odată cu ea.

— Claire! Respiră, copila mea, altfel o să-ți pierzi toate puterile.

Era Charlotte. Claire o văzu ca prin ceață cum se apropie de Gray, care îi spuse ceva. Simți o mână fermă care o sprijinea, iar o alta care îi dădea hainele jos. Gray era foarte grijuliu; îi trase o cămașă de noapte curată peste trupul muncit de contracții și îi lăsă tivul deasupra genunchilor. Uterul i se încordă din nou.

O luă de mână.

— Nu te împotrivi, Claire. Ai încredere în mine.

— Ce cauți aici? îl certă ea, cu o voce slăbită. De ce ești aici, Gray?

Gray se întunecă. Țipetele ei îi sfâșiau sufletul. Își dădu seama că ea...

— Nu credeai că mă mai întorc, așa-i? întrebă el, chinuit de vină.

Așa crezuse, că o să o lase să îndure singură?

Se blestemă singur în gând, în timp ce-i ștergea broboanele de sudoare de pe frunte.

— Claire, șopti el din nou. Ai încredere în mine. Poți să te bazezi pe mine.

— Nu! Îmi vreau copilul! strigă ea cu disperare, dându-i mâna la o parte. O să mă lupt cu tine, Gray, nu o să te las să-mi iei fiul.

Ar mai fi spus ea multe, dacă nu ar fi avut o nouă contracție.

Gray lăsă cârpa deoparte și o apucă de mâini. Erau reci ca gheața.

Cu mintea încețoșată, Claire încerca să-l fixeze cu privirea. Vocea i-o auzea foarte slab.

— Respiră, iubirea mea. Respiră cât poți de des. Odihnește-te când poți.

Claire fu inundată de un val de emoții, cauzat nu de durerea fizică, ci de cea psihică. Tandrețea lui o mișca profund.

Urmă o altă contracție, mult mai intensă. O auzi ca prin vis pe Charlotte vorbind cu ea, iar pe Gray încercând să o liniștească înaintea unui alt spasm.

— Mai e puțin, iubire, foarte, foarte puțin.

— Da, Claire, da! zise și Charlotte de la capătul patului, cu o voce gâtuită de emoție. Hai, draga mea, hai, încă o sforțare!

Claire gemu. Șoldurile i se ridicară din pat, iar perna îi fugi de sub cap. Simți o presiune imensă între coapse…

După care auzi un scâncet.

Ochii i se umplură de lacrimi. Charlotte ținea în brațe un bebeluș. Țipă când îl văzu, apoi așteptă ca Charlotte să-l curețe, după care întinse mâinile spre el.

— Vreau să-l văd! Dați-mi-l să-l văd!

Charlotte înveli micuțul într-un cârpă curată, iar Gray o ajută să se ridice cât de cât în capul oaselor. Claire tremura de nerăbdare. Charlotte îi întinse ghemotocul înfășurat și râse.

— Uite, draga mea! Fiul tău e fetiță! mai spuse ea, apoi îi lăsă singuri.

Claire desfăcu scutecele, vrând să se asigure cu ochii ei că bebelușul era sănătos. Numără la repezeală zece degete la mâini și zece la picioare, apoi le sărută pe rând pe toate.

Nu își mai putea dezlipi privirea de pe chipul lui.

— Nu e cel mai frumos bebeluș din lume?

— Ba bine că nu, răspunse Gray, emoționat.

Sufletul îi vibră de fericire. Privirea înduioșată a lui Gray o impresionă. Încercă să mai reziste câteva momente pentru a savura bucuria de a-și ține copilul la piept, după care îl așeză lângă ea și adormi.

Gray era copleșit. Fetița era micuță și avea aceeași guriță obraznică precum mama ei. Forma capului era perfectă; și era acoperit de un puf castaniu.

În minte îi reveni momentul în care îl văzuse prima dată pe William. Fusese atât de mândru de băiatul lui…

Apoi se întunecă. Se simțea captiv în trecut. Nu își putea izgoni cu nici un preț din memorie noaptea aceea oribilă când își ținuse fiul mort în brațe. Trupul lui zăcea fără vlagă în brațele lui...

Nu mai putea duce acea povară. Durerea îi sufoca sufletul. Acum trebuia să se confrunte cu o nouă realitate.

Era recunoscător cerului că fetița lui era sănătoasă. O iubea − cum altfel? Doar era trup din trupul lui.

Se simțea captiv. Se simțea vinovat. Ar fi trebuit să își ia copilul în brațe, însă nu putea. Suferința era prea mare. Îi venea să urle. O atinse încet cu un deget... Apoi și-l retrase speriat.

Inima i se făcu cât un purice. Își dădu seama că acum era legat prin sânge pentru totdeauna de Claire. Dovada era chiar acolo, cuibărită lângă mama ei. Nașterea acestui copil însă nu îi garanta nici pe departe fericirea. Ce n-ar fi dat să fie atât de simplu!

Nu putea face față acestei torturi care îi împietrise inima.

Iar în clipa următoare își mai dădu seama de ceva. Soția lui nu trebuia să afle niciodată; altfel, și sufletul ei ar fi fost iremediabil pierdut.

Nu, trebuia să găsească o cale să se împace cu ea. Se certaseră deja de prea multe ori. Trebuiau să ajungă la un compromis pentru a avea un trai decent împreună.

Își promise să nu o mai părăsească niciodată.

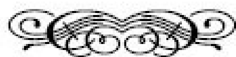
Își promise să nu o lase nici pe ea să-l părăsească vreodată.

Trebuia să o facă să-l ierte.

Trebuia să o facă să îl iubească.

Orice s-ar fi întâmplat.

Capitolul 25

Soarele aruncă sulițe de foc printre draperii, trasând o fâșie aurie prin mijlocul camerei. Claire se trezi din somnul adânc. Dacă nu o înșela memoria, nu mai fusese niciodată atât de obosită. Își aduse aminte vag că se trezise de două ori să-și alăpteze fetița. Se întinse încet să-și mai îndrepte oasele și constată că era tot în patul lui Gray.

Încercă să își miște picioarele și își mușcă buzele de durere. Durerea dintre coapse era încă acută. Bebelușul dormea într-un colț, în pătuțul pe care îl găsise în pod.

Lângă pat, apăru Rosalie, care îi scutură pernele și i le așeză la spate. Nici nu termină bine, că fetița începu să se miște în pătuț. Privirea lui Claire alunecă imediat într-acolo. Fetița începu să scâncească.

Rosalie o luă în brațe, ușor nedumerită.

— Să știți că multe dintre doamne, spuse ea în timp ce îi schimba scutecul bebelușului, preferă să nu se ocupe personal de copilul mic. Milady, să știți că domnul viconte a angajat deja o doică.

— Poftim?! întrebă Claire, clătinând cu putere din cap. Nici nu mă gândesc, Rosalie, eu vreau să mă ocup personal de creșterea ei, spuse ea cu tărie.

Rosalie i-o așeză cu delicatețe în brațe și Claire se lumină imediat la chip. Acum trăia pentru prima dată bucuria de a fi mamă. O puse la piept și simți că prinde aripi de bucurie. O legănă duios în timp ce se simți aproape îmbătată de un sentiment de puritate absolută. Îi potrivi gurița în dreptul mamelonului și avu o revelație − nimic pe lumea aceasta nu se putea compara cu acest sentiment.

Ușor jenată, își trase în jos cămașa de noapte. În afară de bebelușul lui Penelope nu mai avusese nici o altă experiență de acest gen.

Avea să fie o adevărată încercare pentru amândouă.

Bebelușul începu să se foiască până găsi ce căuta. Prinse sfârcul mamei ei în guriță și se liniști.

Claire simți un alt fior − parcă de abia acum era mamă cu adevărat.

Cineva ciocăni și deschise ușa. Claire se uită curioasă, sperând că este Gray.

În prag apăru Charlotte, iar Claire îi făcu semn să intre.

Charlotte se apropie de pat și o sărută pe frunte. Claire trase cu coada ochiului spre ea și observă că femeia avea lacrimi în ochi.

— O, să nu plângeți, râse Claire, cu ochii încețoșați de emoție. O să încep și eu să plâng.

Bebelușul termină de mâncat. Charlotte îi întinse un deget și fetița i-l apucă imediat.

— Ești așa de frumoasă… spuse Charlotte cu un zâmbet larg. Amândouă sunteți foarte frumoase.

Claire zâmbi, apoi spuse pe un ton pe care îl voia indiferent.

— Nu știți cumva, Gray a văzut-o?

— Fata mea, Gray a stat aici tot timpul. Nu-ți aduci aminte?

— Ba da, acum îmi aduc aminte. Se pare că și-a luat în serios rolul de moașă, zise Claire, apoi îi povesti cum o asistase și pe Penelope la naștere.

După o scurtă ezitare, Charlotte îi mărturisi că Gray fusese prezent și la nașterea lui William.

— Iar acum, spuse Charlotte cu fermitate, te rog frumos, draga mea noră, îmi dai voie să-mi iau nepoata în brațe?

Claire i-o dădu cu grijă. Charlotte mai rămase câteva minute, apoi o anunță că intenționa să se întoarcă la Londra, veste care o întristă sincer pe Claire. Ajunsese să țină la ea ca la propria mamă.

— A sosit momentul să vă vedeți de familie, spuse Charlotte cu hotărâre. O să vin la botez − sigur îi alegeți un nume până atunci, mai zise ea, arcuind o sprânceană.

Claire zâmbi.

— O să vă comunic de îndată ce ne hotărâm.

O altă decizie pe care trebuia să o ia de comun acord cu Gray era alegerea nașilor.

Apoi își luară la revedere.

Rosalie dădu buzna în cameră, cu o tavă în mâini. Lui Claire nu îi era foarte foame, dar știa că trebuie să mănânce ceva pentru a căpăta puteri. Începu să ciugulească ceva, iar între timp Rosalie îi pregăti baia. Gray nu îi dăduse încă nici un semn. Se îngrijoră. Unde era? Oare se înșelase Charlotte? Poate că reușise să o păcălească pe mama lui. Oare era dezamăgit că îi dăruise o fiică și nu un fiu?

Toate gândurile acestea îi turnau venin în suflet.

Intră în apa fierbinte, poate prea fierbinte pentru trupul ei istovit. Oftă și lăsă apa să-i învăluie și să-i înmoaie mușchii încordați. Își sprijini capul de marginea căzii și rămase acolo până apa se răci de tot.

Rosalie îi aduse o cămașă de noapte curată. Se așeză pe scaunul din fața șemineului și începu să-și pieptene părul. Din obișnuință, începu să-l împletească. Apoi, la un moment dat, se opri brusc. Lui Gray îi plăcea să îl lase despletit.

Tocmai medita la acest fapt, când auzi un foșnet la ușă. Imediat apăru el în prag, îmbrăcat cu o cămașă albă largă și încălțat cu ghete. I se păru înalt și extrem de masculin; inima îi tresăltă.

Se întinse spre masă să-și caute un punct de sprijin să se ridice. Nu era prea sigură pe picioarele ei; Rosalie o ajutase să intre și să iasă din cadă.

— Stai jos! îi ordonă el. Picioarușele acelea drăguțe n-au voie să atingă podeaua cel puțin o săptămână de acum încolo.

Din doi pași ajunse la ea, apoi o ridică în brațe. Rămase pe loc, iar Claire îl privi întrebător.

Părea foarte serios. O privi cu luare aminte, de parcă ar fi căutat să-i rețină toate trăsăturile.

Apoi privirea lui se opri pe gura ei. Claire înmărmuri, neștiind ce să creadă. O clipă crezu că voia să o sărute. De fapt, și-ar fi dorit foarte mult ca el să o sărute.

Dar privirea lui rămase pironită asupra gurii ei.

Claire își ridică bărbia și închise parțial ochii. Părea evident ce voia.

O sărută însă doar pe obraz. Instant, o fulgeră următorul gând.

„Oare și pe Lily a sărutat-o după ce l-a născut pe William?”

Își alungă imediat acest gând prostesc și se urî că îi stătuse mintea la așa ceva. Nu. Probabil că pe Lily o sărutase cu pasiune, pentru că pe ea o iubise cu adevărat.

Își lăsă capul în jos. Avea o senzație de arsură pe gât. Nu voia ca Gray să ghicească la ce se gândise. Avea și ea mândria ei.

O lăsă pe pat și o înveli.

Se așeză lângă ea, îi luă palma și începu să se joace cu degetele. Tresări. Zâmbetul lui, zâmbetul acela necondiționat − atât de rar și de prețios − îi merse drept la inimă. O podidiră lacrimile.

Gray o prinse de bărbie, speriat.

— Claire? Ce s-a întâmplat? De ce plângi?

Nu știa nici ea cu exactitate de ce. Se simțea extrem de vulnerabilă, lucru care i se păru în aceeași măsură ironic.

Dacă Oliver nu ar fi murit, dacă Lily și William nu ar fi fost și ei morți, fetița aceasta minunată a lor nu ar fi existat.

Acesta era adevărul gol-goluț.

Lui însă nu putea să-i spună așa ceva.

— Sunt bine. Pe cuvânt.

O studie cu atenție.

— Ești sigură? Știu că uneori Lily…

Se întrerupse brusc. Uneori nu putea face distincție între amintiri. Claire îi percepu imediat starea conflictuală. Nu îi era ușor nici ei. Și în afară de asta, nu voia ca Lily să stea în permanență între ei.

— Nu-i nimic, Gray. Ar trebui să putem să-i rostim numele fără să ne stânjenim de fiecare dată. Te rog, termină-ți ideea. Ce făcea Lily?

Era prima lor zi ca părinți și nu voia să se certe cu el.

Gray socoti că avea dreptate.

— După nașterea lui William, uneori Lily avea accese de plâns, spuse el cu vocea stinsă. Izbucnea brusc în plâns, după care se potolea la fel de repede. Cred că ar fi trebuit să-i fi spus doctorului Kennedy. Făcu o pauză, apoi zise: Că veni vorba de el, îți aduci aminte că a venit?

— Cum, murmură ea, vrei să spui că a catadicsit să vină până aici?

Gray chicoti.

— Da, în trecere. Se grăbea să ajungă la o altă naștere.

— Păi… ce să mai zic… decât că îți sunt profund recunoscătoare că ai fost aici.

Claire era tot palidă la față, dar ochii de culoarea topazului radiau de fericire de câte ori o privea pe fiica ei. Gray îi luă mâna și i-o sărută.

— Și eu mă bucur că am fost aici, spuse el cu toată sinceritatea. Oricum, v-a consultat pe amândouă și a declarat că sunteți perfect sănătoase.

— Ar trebui să-i alegem un nume, Gray.

— Da.

— Ce-ai zice ca eu să-i aleg un nume, iar tu un altul?

— Sunt de acord.

— Eu aleg… Alexa. Ezită, apoi continuă. Alexa o chema pe mama mea, îi explică ea. Și probabil că o să o alintăm Lexie.

Gray își lăsă capul într-o parte.

— Atunci al doilea nume să fie Charlotte. Mama mea ar fi în culmea fericirii.

Claire rosti întreg numele pentru a-i testa muzicalitatea.

— Alexa Charlotte Sutherland, zâmbi ea. Ce zici?

Chiar atunci, Alexa Charlotte Sutherland scoase un chiot din pătuț. Părea că tocmai se trezise.

Claire izbucni în râs.

— Noi, părinții tăi, credem că ești de acord.

La ora prânzului, Rosalie apăru în cameră și se grăbi să îi schimbe scutecul. Claire se ridică în capul oaselor și se pregăti să-și primească fiica în brațe. Servitoarea însă o luă pe fetiță și se îndreptă

spre ușă. Claire protestă.

— Rosalie! Ce faci?

— O iau să o duc la doică, răspunse ea nervoasă.

— Am mai discutat asta, replică tăios Claire. O să o alăptez eu.

— Da, milady, dar… Domnul viconte a ținut să-mi sublinieze încă o dată că trebuie să o duc la doică, răspunse ea, vădit stânjenită de situația creată. Poate ar trebui să vă spun și că a poruncit ca micuța să fie mutată într-o altă cameră.

Claire nu știa dacă era mai mult contrariată sau uimită.

— Dă-mi copilul, Rosalie.

Rosalie se execută imediat și îi puse fetița în brațe.

— Lordului n-o să-i placă deloc, milady.

Claire mormăi ceva, deloc măgulitor, la adresa „lordului”.

Mâinile îi tremurau; încercă să o întoarcă pe micuța Lexie spre pieptul ei. Copilul era însă agitat; așteptase prea mult. Claire vru să-i întoarcă gurița spre sfârc. Reuși să îl prindă, dar îl scăpă imediat și începu să plângă și mai tare.

Cu cât Claire încerca mai mult să o pună la sân, cu atât copilul țipa ca din gură de șarpe.

— Ce se întâmplă? întrebă Gray din pragul ușii.

O văzu pe Lexie în brațele mamei ei. Își mută privirea spre servitoare.

— Credeam că ai înțeles că Alexa trebuie dusă la doică să o hrănească.

— Nu! protestă Claire, strângându-și bebelușul la piept. Eu sunt mama ei și eu o s-o hrănesc!

— Claire, tu nu o auzi cum plânge? Doica se pricepe să se ocupe de un bebeluș flămând.

— O să învăț și eu. E copilul meu, Gray!

Simțindu–și mama agitată, copilul începu să urle și mai tare.

— Te rog să fii înțelegătoare, Claire.

— Înțelegătoare! Știu eu ce vrei, Gray. Vrei să mi-o iei. Ai fi în stare să mi-o iei!

— Nu aș face așa ceva.

Claire încercă din greu să se stăpânească.

— Păi deja asta faci!

— Claire, nu asta fac. O lady adevărată nu își alăptează copilul.

— Să le ia naiba pe toate așa-zisele doamne!

Lexie se hotărî într-un final și apucă sfârcul, apoi începu să sugă. Claire își aranjă cămașa, încercând să-și acopere sânul, dar nu făcu decât să-l dezvelească și mai tare. Noroc că nu observă cât de fascinat privea Gray toată scena.

— Dacă îți închipui că o s-o iei de lângă mine, atunci află că te înșeli amarnic! O s-o duc undeva unde n-ai s-o mai găsești.

Gray nu se putu abține să nu-i răspundă.

— Ce faci, Claire, mă amenințі?

— Nu, îți promit ceva! Iar acum, te rog, lasă-mă să-mi hrănesc copilul în liniște!

Gray tăcu. Privirea îi rămase asupra sânului rozaliu, mustind de lapte. Nu părea că are de gând să se retragă.

După ce copilul termină de supt, sughiță și adormi. Claire își acoperi sânul cu mâinile tremurânde.

— Claire, spuse el încet, nu o să pleci nicăieri cu acest copil. Să nu uiți că știu unde să te găsesc.

„Ticălosul!”

— Lasă că știu eu unde să mă duc!

— Claire, încetează cu amenințatul, altfel o să-ți pară rău.

Îl ignoră.

— Să mă lași în pace! spuse ea și dădu să se ridice cu bebelușul în brațe.

Nu se descurca prea bine. Când în sfârșit era aproape să stea în picioare, Gray o prinse în brațe.

— Iubito, nu te ții pe picioare. Ești încă prea slăbită. Dă-mi voie să te ajut.

— Nu! spuse ea cu vocea sufocată. Își pierduse controlul și îl lovea aproape isteric cu pumnii în piept. Nu vezi ce faci? E a mea. Nu o să-mi iei copilul. Nu o să te las. Eu nu sunt nebună, așa ca Lily. Nu sunt, Gray!

Începu să plângă în hohote, cu mintea rătăcită de spaimă. Gray o strânse în brațe și o mângâie pe cap.

— Sigur că este a ta, Claire. Eu vreau doar să te văd pe picioare din nou. Încă ești slăbită. Lasă-mă să te ajut.

„Să nu uiți că știu unde să te găsesc.”

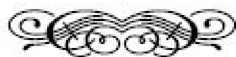
După un timp, se liniști. Se trase înapoi și îi aruncă o privire încruntată.

— Nu o să mi-o iei? întrebă ea, încă suspinând. Dumnezeule, era atât de confuză! Se purtase așa de frumos acum cu ea, că nu mai știa ce să creadă.

Îi șterse lacrimile.

— Nu. Ai încredere în mine, Claire. Te poți bizui pe mine.

Capitolul 26

Claire era tânără și sănătoasă, așa că se puse repede pe picioare. Într-o dimineață, la câteva săptămâni după nașterea Alexei, aduse vorba despre nași.

— Aș vrea să o botezăm cât mai repede pe Lexie, Gray.

Gray luă o gură de cafea.

— Te-ai gândit la cineva anume pe post de nași?

— Mă gândeam că poate ai fi de acord cu Penelope și Theo.

Gray tăcu câteva clipe.

— Penelope îți este ca o soră, nu-i așa?

— Da, răspunse ea, apoi își șterse degetele cu un șervețel și zâmbi, gândindu-se la Penelope, Theo și la micuța Merry. Ce bine ar fi ca și Merry și Lexie să fie la fel de apropiate ca mamele lor! Se uită spre Gray, apoi mai zise: Ai ceva de obiectat?

— Nu. Și eu sunt de părere că Penelope este potrivită ca nașă. Dar ca naș eu l-aș prefera pe Clive.

— Ducele? tresări Claire, cu vocea ușor spartă.

— Cum îți este ție Penelope cea mai bună prietenă, așa îmi este și mie Clive cel mai bun prieten.

Claire nu voia să se certe.

— Te rog să nu fi încăpățânat, Gray.

— Încăpățânat? Sunt încăpățânat pentru că-l prefer pe Clive? o întrebă el, privind-o mirat. Mai degrabă tu ești încăpățânată pentru că refuzi din start propunerea mea.

— Ba nu o refuz. Doar că l-aș prefera pe Theo.

— Claire − tonul lui era mai curând politicos − mi se pare corect ca tu să alegi nașa. La fel de corect mi se pare ca eu să aleg nașul.

— Gray, nu vreau să mă cert…

— Atunci nu te certa, zise el, stăpânindu-se cu greu, apoi se uită la ea. Dar ce ai împotriva lui Clive?

Claire îl privi, încruntându-se.

— Dacă tot m-ai întrebat, o să-ți spun. Nu-mi place de el. E arogant. E neserios și afemeiat.

— Exact așa eram și eu. Ce mai revelație! Bine că mi-ai spus ce părere ai, mi-a făcut o deosebită plăcere, spuse el cu amărăciune.

— Nu este deloc genul de om pe care să mi-l doresc drept naș pentru copilul meu.

— Dar uite că Penelope a putut să mă aleagă pe mine ca naș pentru fetița ei, continuă el pe un ton care numai simpatic nu era. Poate trebuie să-ți spun direct, Claire, că este un privilegiu pentru orice copil să aibă drept naș un duce.

Aici nu putea să-l contrazică. Oricum, Gray era hotărât să nu cedeze.

— Prea bine atunci. Ești de acord să fixăm data duminica viitoare, asta dacă le convine și lui Penelope, și ducelui?

— Sigur, răspunse el sec.

Nu începuseră prea bine ziua.

Claire se ridică în picioare.

— Te rog să mă scuzi, mă duc la Lexie.

— Poate ar trebui să-ți mai spun o dată, Claire, dar cred că ar fi mai bine dacă am muta-o în altă cameră.

— Poftim?! De ce?

— Nu cred că este normal ca bebelușul să locuiască în dormitorul părinților, cel puțin primele săptămâni. E mai bine pentru el, zise Gray.

— Atunci o mut la mine în cameră. Oricum cred că ar trebui să mă mut în camera mea.

— Mai bine nu.

— Poftim? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Gray se ridică în picioare. Era mai înalt, deci o domina cu ușurință. Claire se simți imediat în inferioritate.

— Acesta este un alt subiect pe care aș fi vrut să-l discutăm, Claire. Ai dormit o grămadă de nopți în patul meu fără mine. A sosit momentul ca lucrurile să se schimbe.

— Dar nu dormeam împreună nici înainte de nașterea fetiței! De ce ar trebui să dormim acum împreună?

Cuvintele îi zburară pur și simplu din gură, fără a-i da timp să le gândească înainte.

— Ar fi mai bine ca invitații noștri să nu afle că dormim separat.

— Botezul este de abia peste două săptămâni, asta în cazul în care rămâne stabilit așa!

Gray își încleștă fălcile.

— Bine, atunci îți spun direct că aș vrea să dormim împreună.

— Îmi poruncești să mă culc cu tine? întrebă Claire cu vocea tremurândă.

— Nu-ți poruncesc nimic, era o rugăminte.

— Ce mai rugăminte! E o poruncă!

Gray se încruntă. Privirea îi era de gheață.

— Nu cred că îți displace atât de mult precum lași să se înțeleagă, milady. Dacă așa ar fi stat lucrurile, n-am mai fi fost căsătoriți astăzi. Cu siguranță, n-am fi conceput un copil împreună.

— Nu face asta, Gray, îl imploră ea cu vocea înăbușită. Te rog din suflet să nu mai insiști. După botezul lui Lexie, vreau să mă întorc la Wildewood. Sigur știi și tu că așa ar fi cel mai bine…

— Ba nu, replică el rece.

Pe Claire o cuprinse disperarea.

— Insiști numai ca să mă scoți din minți și să mă sfidezi!

— Te înșeli, Claire. Nu am nici un pic de răutate în inimă.

— Dar tu nu ai inimă!

Se întoarse cu spatele la el. Ultimul lucru pe care îl voia era ca el să-i vadă lacrimile.

Parcă niciodată nu se căscase un hău atât de mare între ei.

Claire nu avu parte de liniște din acel moment. În prima noapte când Gray intră în dormitor, Claire tocmai își punea halatul pe ea. Primul impuls fu să-și ia o pernă și o pătură și să doarmă pe canapea. Privirea lui cruntă o făcu însă să se răzgândească.

Între ei erau doar câțiva centimetri. Împărțeau același pat… dar dormeau separat, la o distanță care nu fusese nicicând mai mare.

Rosalie venea și o trezea când Lexie voia să mănânce noaptea. Se trezea și se strecura în camera copilei. Chiar dacă Gray știa că lipsește din pat, nu îi reproșă niciodată.

Mâncau împreună. Purtau conversațiile cu politețe și nu discutau niciodată chestiuni importante.

Penelope, Theo și micuța Merriweather sosiră cu câteva zile înainte de botez. Imediat cum trăsura se opri, Penelope sări jos și alergă pe treptele de piatră. Claire era deja în capul scărilor.

— Claire!

— Pen! Claire râdea și plângea în același timp de bucurie. Of, Pen, mi-a fost un dor cumplit de tine.

— Și mie de tine.

Gray și Theo stăteau pe margine, uitându-se la nevestele lor. Dădură mâna. Theo râse.

— Se cunosc de când aveau vreo doisprezece ani.

— Zece, spuse Penelope, aruncându-i o privire încruntată.

— Recunosc! spuse Claire, ridicând o mână. Unde e Merry, vreau s-o văd.

— Iar eu vreau s-o văd pe Lexie.

— Lexie tocmai s-a trezit.

Imediat apăru și doica lui Merry cu ea în brațe. Claire scoase un țipăt și o luă în brațe.

— Nici nu-mi vine să cred cât de mare s-a făcut! se minună Claire. Hai să mergem în camera fetiței mele.

Cei doi bărbați rămaseră în drum, uitându-se unul la altul.

— Hai să le lăsăm câteva minute să se joace cu fetele, spuse Theo sec. De fapt, cred că n-o să le revedem prea curând.

— Da, așa cred și eu, răspunse Gray. Ați bătut ceva drum. Cred că ți-e sete.

— Sunt de-a dreptul însetat.

— Am o sticlă de Bordeaux, o păstram pentru o ocazie specială. Ce zici?

— Perfect.

Peste o oră sosi și Clive, urmat la scurt timp de Charlotte.

A doua zi bărbații se duseră la o partidă de vânătoare, iar femeile rămaseră să se plimbe, să vorbească și să se joace cu copiii. Merry tocmai era în perioada în care învăța să meargă și nu stătea o clipă locului, spre deliciul lor. Claire se gândi că de-abia aștepta să o vadă și pe Lexie a ei mergând. Încercă să ignore vocea aceea supărătoare din minte care o întreba stăruitor dacă va fi la Brightwood sau la Wildewood în acea zi.

Pe parcursul următoarei zile sosiră alți invitați. Botezul lui Lexie fusese stabilit pentru ora nouă în dimineața următoare.

Claire nu-și dezlipi ochii de la frumusețea ei de fetiță, așa îmbrăcată cu veșmântul de botez din mătase și dantelă. Semăna perfect cu un îngeraș − asta până în momentul în care pastorul o stropi cu apă sfințită, când constatară cu toții că micuței nu-i plăceau deloc dușurile reci.

După ceremonie, Lexie ajunse în brațele lui Clive.

— Sper că nu te superi dacă o țin și eu puțin, îi spuse el lui Claire. Vreau să fac cunoștință cu fina mea.

— Sigur că da, zise Claire cu jumătate de gură, în timp ce se întreba cum să facă să i-o ia mai repede din brațe. Se sperie puțin când Clive o luă și o urcă pe umăr.

Dar Clive era un tip simpatic. Până și fiica ei părea să-l placă pe bădăran!

Câteva zile mai târziu, dimineața, Charlotte împreună cu Pen și întreaga ei familie își făceau

bagajele să plece. Claire se întristă; ar fi vrut ca ei să mă rămână. Charlotte veni și o sărută cu lacrimi în ochi.

— Să mă mai inviți în vizită la voi, copila mea.

— Nu aveți nevoie de nici o invitație să veniți să vă vedeți nepoata − sau pe mine, râse Claire, apoi se îmbrățișară. Să vă grăbiți, o rugă ea. Nepoțica dumneavoastră de abia așteaptă să vă revadă.

Veni apoi rândul lui Theo și al lui Penelope să-și ia rămas-bun. Claire o sărută pe Merry, îl îmbrățișă pe Theo, apoi se întoarse spre Pen, căreia îi curgeau lacrimi fierbinți pe obraji.

— Pen! Nu mai plânge! Dacă nu te oprești o să încep și eu să bâzâi.

În noaptea precedentă discutaseră mult. Deși Claire nu voise să se dea de gol și să-i spună care era exact situația dintre ea și Gray, Pen o cunoștea mult prea bine ca să nu-și dea seama și singură. Nu încercase însă să o tragă de limbă, iar Claire îi fusese recunoscătoare pentru asta. Era o prostie din partea ei, dar cumva îi invidia pe Theo și pe Pen că erau așa de fericiți.

— Mă cunoști prea bine, Pen.

— Deși noua ta reședință este superbă, sper că n-o să rămâneți în colțul ăsta uitat de lume pentru totdeauna, îl tachinase Penelope pe Gray. Mai ai de gând să mi-o aduci înapoi la oraș?

Gray o cuprinsese în brațe pe Claire.

— Cu siguranță, răspunsese el amabil.

Își ținuse brațul pe după talia ei până când ultima trăsură dispăru în colbul de pe drum, după care și-l retrăsese brusc.

Claire simțise un gol în inimă. Începuse să-și dea seama că nu mai fusese atât de singură niciodată.

Clive urma să plece și el la scurt timp după ce mâncau. Avea drum la o proprietate din zonă, legat de afaceri. Claire îl văzu plecând din sufragerie și îndreptându-se spre scară.

— Excelența Voastră! strigă după el.

Se întoarse spre ea.

— Clive pentru tine, milady.

— Bine… Clive, aș vrea să te rețin pentru câteva momente. Vreau să discut ceva cu tine, spuse Claire, agățându-se de mâneca lui. Ai timp? Putem merge în salonul de muzică, spuse ea, deschizând ușa, nu este nimeni aici.

Clive o urmă, ușor îngrijorat. Știa că, în ciuda faptului că îi era naș fiicei ei, Claire doar îl tolera în jurul ei. Îi era evident că nu îl simpatizează.

Claire închise ușa în urma lor, apoi îi făcu semn spre un scaun.

— Te rog, ia loc.

— Prefer să rămân în picioare. Nu durează mult, sper.

— Nu cred. Sunt sigură că ești curios să afli de ce te-am chemat aici, spuse ea, apoi își împreună palmele; era nervoasă. Aș vrea să vorbim despre ziua în care a murit fratele meu, Oliver. Tu ai fost secundul lui Gray?

Clive începu să se impacienteze.

— Da. Și ce-i cu asta?

— Aș vrea să știu cu exactitate ce s-a întâmplat atunci. Sunt... câteva lucruri pe care aș vrea să le aflu…

— Cred că ar fi mai bine să îl întrebi pe soțul tău.

— L-am întrebat, răspunse ea încet. Noi − eu și tatăl meu − n-am știut, nu ne-a spus nimeni, că și Oliver a tras în Gray. Eu însă i-am văzut cicatricile lui Gray. L-am întrebat ce-i cu ele și mi-a spus doar că a fost un schimb de focuri, că întâi a tras el, apoi Oliver… iar eu, of, eu nu înțeleg! Sunt sigură că a mai fost ceva. Își ridică ochii mari și rugători spre el. Vrei să-mi spui tu, Clive? Vrei să-mi spui adevărul despre ce s-a întâmplat de fapt?

Clive ezită. Din câte înțelegea, Gray nu voise ca soția lui să afle adevărul. Cu toate acestea, nu o putea minți.

— Prea bine.

— Gray a spus că au convenit să tragă de la șapte pași, continuă Claire. Au făcut fiecare șapte pași, după care s-au întors cu fața și a urmat schimbul de focuri. Așa mi-a spus Gray, că el a tras primul, și că Oliver n-a mai avut încotro și a tras și el. Așa a fost? îl întrebă ea, fără să-și ridice privirea de pe chipul lui.

Clive șovăi din nou.

— Aproximativ, spuse el încet.

— Deci a fost cum mi-a spus mie Gray?

Clive tăcu.

Claire începu să tremure.

— Deci nu așa a fost, șopti ea, apoi își împreună mâinile și începu să-l implore. Clive, te rog! Te rog, spune-mi adevărul.

— E mai bine să nu știi adevărul.

— Așa mi-a zis și Gray! Dar vă înșelați amândoi. Trebuie să știu ce s-a petrecut atunci! Trebuie să aflu adevărul!

— Bine, dacă insiști, spuse el încet. Gray a făcut șapte pași, dar Oliver s-a întors mai devreme și a tras. L-a nimerit pe Gray, care a căzut la pământ. Totul, continuă el, făcând un gest evaziv din mână, totul s-a petrecut cu repeziciune. Eu am alergat imediat să văd ce-i cu Gray. Nici măcar nu avea revolverul în mână. Bolborosea ceva despre cod…

— Ce cod?

— Un cod al onoarei. Dacă unul dintre ei trage mai devreme, atunci ceilalți, inclusiv secundul și martorul lui, își vor pierde tot respectul pentru el. De aceea a tras și Gray, Claire. Eu îngenuncheasem acolo lângă el când și-a luat revolverul. De abia îl putea ține în mână! Era ceață peste tot și începuse să plouă. Nu se vedea mai nimic − și a tras și el la întâmplare.

— Și așa l-a ucis pe Oliver? întrebă Claire, cutremurându-se.

— Da, confirmă ducele, privind-o în ochi. Oliver trăsese înainte de terminarea numărătorii, a tras de la șase pași, Claire.

Claire clătină din cap.

— Gray mi-a spus că el a tras primul. Dar de fapt Oliver…

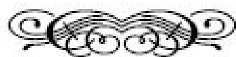
— Da. De fapt Oliver a tras primul și l-a nimerit pe Gray. Și cumva Gray a vrut să tragă la întâmplare, special să nu-l nimerească.

Așadar, Gray intenționase să o protejeze. De aceea îi spusese că el a tras primul.

— Îți mulțumesc din suflet, Clive, pentru că mi-ai spus adevărul. Pot să te mai rog și ca această discuție să rămână doar între noi?

Clive dădu din cap.
— Da.
Claire ezită o secundă, apoi se întinse spre el și îl sărută pe obraz.
Ochii îi erau încețoșați și de abia mai vedea. Clive îi confirmase toate bănuielile.
Se întoarse și porni încet pe coridor, ștergându-și lacrimile.
Nu îl înțelegea pe bărbatul cu care se căsătorise. Habar n-avea ce era în mintea lui.
Îl iubea însă. Și avea să-l iubească toată viața ei.

Capitolul 27

Deși Claire ar fi vrut să se împace cu Gray, nu făcu nimic în acest sens. Lui Gray îi displăcea profund liniștea aceea penibilă care se instaurase între ei − o ura, dar nu știa cum să o alunge.

Prin urmare, distanța dintre ei se mărea pe zi ce trecea.

În fiecare seară, Gray o conducea în dormitorul comun, după care de multe ori se întorcea în biroul de la parter. Sufletul îi era prins într-o vâltoare de sentimente.

Începuse să-și dorească plin de disperare să o poată face să se îndrăgostească de el. Maternitatea o prindea de minune pe Claire. Îi pria și arăta mai bine ca niciodată. Emana parcă un aer de maturitate. Uneori se apropia de ea când îi dădea să sugă bebelușului și o privea cu nesaț. Pielea ei era albă ca spuma laptelui și catifelată, uneori transparentă − avea câteva vene care se vedeau. De fiecare dată când o vedea alăptând ar fi vrut să facă dragoste cu ea. Sângele îi clocotea prin vintre. Îi era din ce în ce mai greu să-și ia mintea de la dorința trupească. La fel de greu îi era până și să-și mute privirea în altă parte.

Îi era la fel de evident că pe Claire o deranja că se uita la ea în acele momente. Alte dăți se furișa în spatele ei când era aplecată asupra lucrului și stătea momente bune cu privirea pironită în ceafa ei, atât de delicată și de feminină. Ar fi vrut să-i sărute tot spatele până sus între umeri.

Ajunsese într-o stare de permanentă încordare. Se întâmplase doar de trei ori să facă dragoste cu ea și o singură dată atinsese extazul. Mocnea în sinea lui de dorință. Uneori, când ea dormea, îi cuprindea în palmă triunghiul acela acoperit de puf creț dintre picioare. Habar nu avea cum de reușea să se abțină să nu tabere pe ea. Oare ea știa? Oricum, Gray știa că dacă ar fi continuat, ar fi stârnit-o imediat și pe ea.

Mai știa și că Claire nu se așteptase să rămână însărcinată în acea noapte. De fapt, nici el. La început se întrebase dacă nu cumva ea avea să-și urască odrasla fiindcă era concepută cu el. Acum nu mai avea nici o îndoială − Claire era complet devotată fiicei lor.

Mintea îi fugi la Lily, cu aceeași durere în suflet. Avea senzația că, de câte ori se gândea la ea, parcă i se punea o pată neagră pe creier. Nu putea scăpa de sentimentul de vinovăție. O iubise prea mult.

O iubise… dar o și urâse pentru că îi ucisese fiul.

Dar pentru Claire ce simțea?

Pe ea o dorea cu toată ființa lui. Râvnea la ea cum nu mai râvnise nici o femeie vreodată. Ar fi vrut să se cufunde adânc în ea, ar fi vrut să-i pătrundă direct în suflet. O dorea mai mult ca pe nimeni alta.

„O iubise măcar o clipă?”

Zilele care urmară fură din ce în ce mai dificile. În fiecare seară o săruta cast pe obraz, în fiecare seară o simțea că-l urăște pentru că voise să doarmă cu ea. Iar în fiecare noapte trupurile lor se odihneau sub aceeași pătură. În fiecare noapte dormea lângă ea…

Era un fel de iad pentru el.

Cât de neghiob putea să fie.

N-avea nici cea mai mică idee de cât de mult ar fi vrut Claire să se împace cu el. Cu fiecare zi care trecea își dorea și mai mult. Voia ca Gray să o iubească. Voia ca Gray să-și iubească copilul. Voia o căsnicie adevărată și o familie normală.

Se temea să-l iubească. Se temea că el n-avea să-și mai deschidă vreodată inima după câte suferise.

O parte din ea căzuse pradă disperării.

Cealaltă parte era de neclintit.

După ce împlini șase săptămâni, Lexie începu să doarmă mai mult. Claire o alăpta în continuare, apoi o legăna până adormea.

Într-o zi când se simțea mai binedispusă, Claire se duse în grădină să taie câțiva trandafiri de culoarea piersicii pentru un buchet. Îi plăcea în mod deosebit parfumul lor, puternic și dulceag, și voia să îi aranjeze în biroul din camera ei.

Din camera lui Gray.

Își dădu seama că începuse să se gândească la cameră ca fiind a amândurora… nu doar a lui Gray. Nu a ei, ci a lor.

Ce mai era și asta?

Concentrată asupra acestui gând, se întoarse în cameră și așeză vaza pe o policioară, mai aranjă puțin florile, apoi făcu un pas în spate.

— Gata! spuse ea cu bucurie.

— Foarte frumos, într-adevăr.

Se întoarse și își zări soțul în cada mare de lemn, cu brațele odihnindu-se pe margine, cu umerii lui lați, zvelți și musculoși. Părul lui des de pe piept era plin de stropi care străluceau ca nestematele. De fiecare dată când îl vedea i se tăia respirația.

Mai mult, acum mai era și dezbrăcat.

Bine că nu era complet gol. De fapt era, dar mare parte din el era ascunsă sub apă, slavă cerului.

— Ce faci aici? îl întrebă ea iute. Gray o privi mirat. Claire simți cum îi iau foc obrajii. Adică, voiam să întreb ce faci în cadă − în mijlocul zilei, se grăbi ea să-și clarifice întrebarea.

— Am fost în grajd. Nu cred că ai fi vrut să cobor la masă mirosind a cai.

— Nu. Își umezi buzele, fără să remarce cum privirea lui îi urmărise fiece mișcare a limbii. N-aș fi vrut.

Ochii li se intersectară pentru o clipă, dar își mută repede privirea.

— Ei, hai, Claire, că e la fel ca data trecută când am făcut baie împreună, spuse el, țintuind-o în continuare, apoi se aplecă ușor în față. Vrei, te rog, să mă speli pe spate? Uite buretele, e pe masa aia.

Simțurile ei se treziră. Parcă simțea niște furnicături în zona mijlocului. Prezența lui îi dădea fiori.

Claire ridică buretele, dar rămase pe loc. Inima îi bătea cu putere. Strângea cu disperare buretele.

Gray o prinse de încheietură.

— Cu cât stai mai mult, spuse el încet, cu atât te doresc mai mult. Și știi ce se întâmplă pe urmă.

Claire nu se clinti nici acum.

— Bine, spuse el domol. Dacă o iei la fugă, Claire, o să te prind, deși cred că am reuși să-i șocăm pe servitori.

Claire înghiți în sec, dar nu se mișcă din loc.

— Încuie ușa, frumoasa mea, și vino aici.

Execută imediat porunca.

— Rochia, Claire. Dă-o jos, te rog.

Claire își duse mâinile la panglicile care îi legau decolteul. Mâinile îi tremurau, așa că nu putu să le desfacă.

— Stai în genunchi. Le desfac eu.

Se conformă din nou. Gray îi desfăcu partea de sus a rochiei și i-o trase peste umeri. Într-o clipită, Claire rămase complet despuiată în fața lui. Ar fi vrut să se urce în cadă lângă el, dar tremura așa de tare încât se gândi că probabil o să cadă.

— Gray, nu știu dacă pot…

Gray se ridică în picioare. Îi oferi o mână, iar cu cealaltă o prinse de talie. De îndată ce intră în cadă, Claire se cufundă până la umeri în apă. Apucă să tragă cu coada ochiului spre trupul gol al lui Gray, înainte ca el să se așeze.

Gray nu își ascundea deloc goliciunea. Nu își ascundea deloc trupul puternic. Nu își ascundea nici membrul rigid și gros, ce se ridica semeț prin tufa neagră de deasupra pelvisului.

Claire îngenunche între coapsele lui. Gray îi pasă săpunul, mirându-se în treacăt de cât de răbdător era. Claire începu să-i săpunească pieptul cu vrednicie, încântată de senzația plăcută a contactului cu pielea lui acoperită de păr.

Gray începu să respire din ce în ce mai sacadat. Scrâșni din dinți. Îi simțea palmele micuțe alunecându-i pe piele, mângâindu-l, masându-l − deja era excitat la culme. Fără să vrea, Claire îi atinse vârful penisului. Tresări și își retrase mâna.

Apoi lăsă săpunul să-i alunece din mână.

Acum era rândul lui Gray.

Ambele palme pline de săpun îi mângâiară sânii voluptuoși, apoi poposiră asupra sfârcurilor. Claire scoase un geamăt dulce.

Imediat, Gray se ridică în picioare, cu apa șiroind pe el. O prinse de talie și o ridică, apoi își coborî palmele cu fermitate pe fesele ei.

Trase aer adânc în piept… iar mădularul i se lungi și mai mult. Cu fiecare respirație, cu fiecare bătaie de inimă, se făcea și mai mare.

Rămaseră în cadă, cu apa scurgându-li-se pe coapse. O lipi de el, apoi îi vârî mâna în păr și o întoarse cu fața spre el. Îi ridică un picior și i-l petrecu pe șoldul lui. Era ceva primitiv și sălbatic în felul în care o săruta și o ținea. Claire își petrecuse mâinile în jurul grumazului lui, făcându-i inima s-o ia la goană. Gray nici nu își imaginase că va ajunge să dorească o femeie atât de mult cât o dorea pe ea acum.

Ieși din cadă cu ea în brațe. Se șterseră în treacăt cu un prosop, apoi se răsturnară în pat. Nu mai era loc în mintea lui decât pentru pasiune sălbatică. Claire îi simți ardoarea și îi răspunse la fel.

— Claire, șopti el atât de aproape de gura ei, încât o atinse cu buzele. Stăteau față în față. Îi prinse ambele mâini și i le coborî. Atinge-mă, Claire! Atinge-mă acum!

Vocea lui era tulburător de răgușită. Îi simți mușchii abdomenului încordându-se − era atât de fierbinte! Tot trupul ei se mișca în ritmul lui.

O sărută la nesfârșit. O sărută languros pe fiecare milimetru de piele. O sărută minunat, cu o tandrețe care îi topi inima... și care o topi toată lângă el.

Îi prinse sfârcul cu buzele, iar ea îl simți întărindu-se în gura lui. Își plimbă limba încet între sânii ei, apoi coborî pe piept, pe burtă, desenă câteva cercuri leneșe în jurul buricului, apoi tot mai jos... între picioare.

Nu se opri nici acolo, ci o sărută pe interiorul coapselor.

— Gray!

Era complet dezgolită în fața lui. Despuiată, cu picioarele desfăcute… și așteptând cu înfrigurare ce avea să urmeze.

— Lasă-mă, Claire. Vreau să te sărut.

Îi deschise despicătura cu degetele, dezvăluind mugurele roz. Claire simți un fior. Nu era sigură ce voia să facă, dar toate simțurile îi erau în alertă.

Se uită cum o mângâie cu degetele.

Se uită cum o atinge cu buzele.

Se cutremură când o atinse prima dată cu limba; deja era udă, lipicioasă și plină de suc fierbinte. Vibră din tot corpul, dar nu-și putu dezlipi privirea de pe capul lui fixat între picioarele ei. La un moment dat își ridică privirea spre ea, cu ochii arzând de dorință.

— Lasă-mă, Claire, lasă-mă înăuntru.

Tonul lui era încordat, iar vocea pierdută. Claire renunță la orice urmă de pudoare. Simți un fior ciudat alergându-i prin tot corpul. Se simți desfrânată. Vicioasă. Nu putea însă să-și mute privirea de la limba lui, care acum îi apăsa pe clitoris, eliberând o comoară de senzații… o apăsa și o săruta într-un mod incredibil de senzual.

Oftă. Apoi explodă de plăcere.

Dar nu se termină aici.

Suflarea lui Gray era aspră și fierbinte; se urcă deasupra ei. Claire își desfăcu imediat picioarele.

Se năpusti în ea.

Nu se mai putea abține. Simți cum dorința lui crescu și mai tare. O penetră aproape cu sălbăticie.

— Claire… nu vreau să te rănesc…

Claire îi cuprinse capul în palme.

— Nu mă doare. Nu mă rănești.

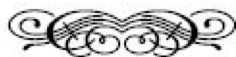
Se lăsă complet în voia lui, iar Gray se năpusti în ea, iar și iar. Trupurile lor erau înlănțuite − încordate, vibrând − iar și iar. Descărcarea veni însoțită de scântei orbitoare.

Gray o mângâie cu duioșie pe păr.

— Claire, murmură el. Claire.

Apoi o sărută cu cea mai pură tandrețe.

Capitolul 28

Comportamentul lui Gray se modifică ușor după noaptea aceea. Nu mai părea la fel de distras și de rece ca înainte. Făcuseră dragoste noaptea... și după-amiaza. În pat. Pe podea. La început, pe Claire o înspăimântase pasiunea pe care o stârnea în ea. Stilul lui de a face dragoste era sălbatic și exploziv. O încânta și în același timp o speria. Alteori însă, Gray era nemaipomenit de tandru și de protector.

De fiecare dată când erau înlănțuiți unul în brațele celuilalt era ca și cum tot haosul dintre ei ar fi căpătat un sens.

Claire îl dorea din ce în ce mai mult.

Îl iubea din ce în ce mai mult.

Cu toate că între ei exista această pasiune, nu își spuseseră vorbe de amor. Claire nu voia să riște să nu i se răspundă la fel. Orgoliul ei era prea mare. Oare greșea dacă își dorea ca soțul ei să o dorească în aceeași măsură în care îl dorea și ea? O, numai ea știa ce simțea pentru el! Strălucirea aceea de gheață albastră se transformase încet într-o nuanță mai caldă de gri, de fiecare dată când erau împreună. Nu voia însă să renunțe să spere. Nu încă.

Ar fi putut să-i arate drumul. Dar nu putea să-l conducă acolo. Nu *voia* să-l conducă acolo.

Într-o dimineață, când se trezi, îl văzu pe Gray sprijinit într-un cot.

— Ce faci acolo?

— Te priveam cum dormi.

— Interesant, zise ea, arcuindu-și buzele.

În colțul gurii lui Gray apăru un surâs.

— Chiar e. Știi, îmi făceam planuri cum să te răpesc.

Își apropiară fețele, apoi își lipiră palmele; apoi toate degetele pe rând.

— Mi se pare… și mai interesant.

— Ți-am spus eu!

Claire îi intră în joc.

— Ești așa de păcătos, of, Doamne, cât de păcătos ești!

Gray sări din pat, apoi o ridică și pe ea în picioare.

— Vrei să mai facem o baie amândoi?

În acel moment ciocăni cineva.

În cameră intră Rosalie, aducând tava cu micul dejun.

Claire se retrase apoi să o alăpteze pe Lexie, după care se întâlni din nou cu Gray la parter. Una dintre servitoare îi înmână un coș de nuiele; o privi nedumerită.

— Ce-i cu coșul ăsta? îl întrebă pe Gray.

— Ai memorie scurtă, milady. Ți-am spus mai devreme că intenționez să te răpesc.

Claire izbucni în râs.

— M-ai mai răpit o dată, îi aduse ea aminte. La petrecerea dată de Clive.

— Da, bine. Reformulez atunci − intenționez să te răpesc din nou.

Zâmbetul lui i se păru cel mai minunat lucru.

Ieșiră în curte, iar Gray luă coșul și o pătură și le așeză sub bancheta șaretei. Pocni din bici și

porniră la drum.

Plimbarea cu trăsura avu un efect liniștitor asupra amândurora. Claire simți însă la un moment dat un junghi în inimă. Ar fi vrut să aibă parte de mai multe nopți ca aceea care tocmai trecuse. De mai multe zile ca aceasta.

Ar fi vrut ca toată viața ei să fie așa.

Se opriră în vârful unui deal. În vale se zărea un râu care gonea iute în albia sa. Gray aranjă pătura pe iarbă. Scoase din coș vinul, brânza, pâinea și niște fructe. Claire constată că era extrem de flămândă.

După ce mâncară, strânseră resturile și Gray duse coșul la șaretă. Reveni pe pătură și își cuibări capul în poala ei. Claire îi dădu părul din ochi și respiră adânc. Toată viața ei parcă fusese prinsă când în rai, când în iad.

Voia să mai petreacă multe zile ca acestea. Voia ca întreaga ei viață să se scurgă așa. Cum putea să-l facă să înțeleagă acest lucru? Cum putea oare să-l facă să o iubească?

Gray se încruntă.

— Ce-i?

— Nimic.

Clătină din cap, apoi încercă să se adune și să-i zâmbească. Preferă să-și strămute gândurile către amintirile plăcute − de exemplu spre nopțile în care făcuse dragoste cu ea, extrem de erotic și de tandru.

Se întreba cum ar fi dacă ar îndrăzni să-l atingă și ea așa.

Să guste din el așa cum gustase și el din ea.

Gray vru să-i întoarcă fața spre el, dar Claire îi puse mâna pe piept și îl opri.

Gray o privi ușor încurcat.

— Claire… ce vrei să faci?

— O să vezi, spuse ea cu hotărâre.

Începu să-i desfacă nasturii de la cămașă, apoi îi dezvălui pieptul.

Apoi trecu la pantaloni.

Abdomenul lui Gray se încordă. Tresări puternic când mâinile ei se strecurară cu dibăcie prin șliț.

Îngenunche în fața lui.

Gray rămase nemișcat. Cu excepția mădularului.

Țeapăn și erect.

Claire începu să i-l frece ușor cu degetul, cu mișcări circulare.

O dată. Și încă o dată.

Se aplecă încet spre el.

Îi veni să-și țină respirația. Inima parcă i se oprise deja.

— Claire! spuse el răspicat.

Îi cuprinse membrul între degete, apoi începu să le miște ușor și ritmic.

Gray privea în jos, nevenindu-i să creadă. Claire își vârî limba între coapsele lui, la fel cum îi făcuse și el.

Scrâșni din dinți, reținându-și cu greu un geamăt. Cât avea să-l mai ațâțe? Cât avea să se mai joace cu el?

Cocul i se desfăcu și tot părul îi căzu peste el, acoperindu-le parțial trupurile.

— Acum, zise el printre dinți. Fă-o acum.

Iar ea făcu întocmai. Îi mângâie cu limba cea mai sensibilă zonă a trupului.

El îi simți respirația fierbinte în jurul vârfului cu piele fină, apoi în jos, până la bază. Claire se opri și așteptă… o infinitate, parcă…

Gray respira atât de sacadat, încât avea impresia că-i iau foc plămânii.

Se ridică în coate și se uită la ea. Se uită la limba ei lungă și roz, se uită cum își umple gura cu membrul lui, cum limba ei trece pe toată lungimea lui, strălucind fierbinte și umedă pe gropița din vârful lui. Lingând. Trăgând. Sugând.

Nici în cele mai erotice vise nu sperase la așa ceva. Ultimul lucru din lume pe care l-ar fi voit acum era ca ea să se oprească.

Îi plăcea… îi șoptea într-una cât de mult îi place.

O trase cu putere în sus și o cățără peste el.

— Te vreau pe întuneric. Te vreau în plină zi. Te vreau acum, îi șopti el fierbinte cuvinte care o ațâțară la culme. Înfășoară-ți picioarele în jurul meu, îi porunci el.

O privi cu lăcomie în timp ce se lipea de el.

O sărută cu posesivitate. Buzele ei rămaseră întredeschise; începu să respire din ce în ce mai greu. O sărută pe gât. O ridică ușor, apoi o străpunse, într-un du-te vino fără sfârșit. Pătimaș. Exploziv. Canalul ei umed se lipea perfect de carnea lui fierbinte.

Nimic nu mai conta. Își înfipse mădularul cu poftă iarăși și iarăși prin strâmtoarea aceea minunată. Sânii ei tresăltau la fiecare impuls al șoldurilor lui.

Chipul lui era încordat și concentrat, mânat doar de dorință. Mâinile îi alunecau pe șoldurile ei, ridicând-o și afundându-se în ea cu frenezie.

Claire își îngropă fața în umărul lui și scoase un țipăt prelung, eliberându-se, cu o secundă în urma lui.

— Claire, spuse el răgușit, tu ai idee ce-mi faci?

Claire nu mai era în stare să scoată nici un sunet.

Își strecură un picior între picioarele lui. Gray o prinse de bărbie și o întoarse spre el. Amuzat, îi întoarse aceleași vorbe pe care i le spusese ea mai devreme.

— Ești o păcătoasă, o foarte mare păcătoasă!

Peste doar câteva ore, amândoi aveau să se întrebe cum de era posibil ca o zi care începuse atât de minunat să se sfârșească atât de brutal.

Se înserase și sosise ora de alăptare. De obicei, Claire își hrănea fetița, apoi cobora și ea la cină. Gray o aștepta în hol, trăgând cu ochiul în cameră. Lexie era în pătuț și se tot foia.

Gray nu se clintea din loc.

Claire clătină din cap.

— Ce mai e și asta, domnule? Ți-e teamă să-ți iei fiica în…

Se întrerupse brusc, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

Avu o senzație tare ciudată. Parcă sufletul îi îngheța.

Își coborî tonul.

— Fiica ta plânge, Gray. Nu vrei s-o iei în brațe?

Pentru o fracțiune de secundă, pe fața lui Gray apăru o umbră pe care nu putu să o descifreze.

Oricum, era peste putința ei de înțelegere.

Nu, se gândi ea. Nu. I se păru că vede durere și refuz.

— Ar trebui să o iei tu să o alăptezi, zise el.

— Da, spuse Claire, îndreptându-se spre scaunul din colț. În sufletul ei se dădea o bătălie care o măcina îngrozitor. Vrei să mi-o dai tu, te rog?

Gray nu se mișcă din loc.

— Plânge, Gray. Vrea să fie luată în brațe.

El rămase în ușă.

Durerea din piept începu să răscolească și să zdruncine tot ce clădise până atunci. Avea senzația că se sufocă.

O cuprinse amețeala.

— Tocmai mi-am dat seama… Nu te-am văzut niciodată cu ea în brațe, Gray. Nici măcar o dată. Nu te-am văzut să o fi atins vreodată. Și de fiecare dată când vorbești despre ea, spui „copilul”. Are și ea un nume. Fiica ta are un nume. De ce nu-i spui pe nume?

Lexie auzi că părinții ei se ceartă, așa că începu să țipe și mai cu foc. Claire o ridică imediat și se așeză cu ea pe scaun. Începu să se legene cu ea în brațe.

— O s-o rănești, spuse Gray cu asprime.

Claire o strânse mai tare în brațe.

O legănă și mai tare.

— O s-o sufoci!

— Ți-am mai spus că eu nu sunt Lily! țipă ea. Eu nu sunt ca ea! Nu mi-aș răni niciodată copilul. Niciodată!

Lexie era foarte agitată. Claire începu să-și desfacă nervoasă nasturii de la cămașă. Lexie simți imediat mirosul de lapte, se repezi și înhăță sânul, apoi începu să molfăie liniștită.

Se așternu brusc liniștea. Gray era în continuare acolo, privindu-le.

Cum ar fi putut să-și salveze onoarea fără să-și riște inima? Nimic altceva n-ar fi rănit-o mai mult.

— Nu vreau să fiu crudă cu tine, chiar nu vreau! Dar William a murit de mâna lui Lily! Nu de mâna ta. Nu ești de vină pentru moartea nici unuia dintre ei. De ce nu vrei să înțelegi?

Lexie adormi la loc, epuizată de cearta lor. Claire o puse la loc în pătuț și se întoarse spre Gray.

— Nu te-ai învinovățit destul? Nu te-ai pedepsit destul până acum? Trebuie să te ierți pe tine în primul rând! Trebuie să o ierți pe Lily! Eu nu pot să te ajut cu asta. Eu… eu nu pot să-ți ofer nimic pentru că tu nu vrei să primești nimic. Nu-ți mai dorești nimic! Mă îndepărtezi de tine, Gray. Mă alungi din viața ta!

Umbrele de pe chipul lui prevesteau furtuna.

— Nu știu ce tot îndrugi acolo, Claire. N-ai uitat cumva de Oliver? Nu uiți cumva că ți-am ucis fratele?

— Mi-ai oferit în schimb o altă viață, Gray − mi-ai dăruit-o pe fiica noastră. Nici acum nu înțelegi?

Tăcură amândoi minute în șir.

Tristețea era imensă.

— Nu putem trăi așa, Gray. Eu nu vreau să trăiesc așa. Nu vreau ca Lexie să crească privată de

dragostea unui tată. Cred… cred că ar fi mai bine să ne despărțim.

— Nu mă părăsi, Claire.

— Atunci nu mă face să te părăsesc! țipă ea.

O podidiră lacrimile. Tristețea îi inundă sufletul. Izbucni cu toată furia.

— Pe Lily și pe William i-ai iubit. Pe mine de ce nu poți să mă iubești? De ce nu o poți iubi pe Lexie? De ce nu ne iubești pe noi?

Cuvinte cutremurătoare...

Așa cum se întâmplase cu inima ei.

Nu făceau decât să-și prelungească agonia împreună.

— Gray! Nu înțelegi, îmi sfâșii inima! Eu nu pot trăi în lumea ta plină de fantome!

Se referea la Oliver. La Lily. La William.

Se lăsă o tăcere de gheață. Era prea mult tumult în sufletul ei și știa că nu mai rezistă mult în ritmul ăsta. Îi înțelegea suferința și tortura psihică prin care trecea. Avea însă de îndurat și propria suferință, care încă nu se cicatrizase.

— Refuz să trăiesc cu doar jumătate din omul care ești de fapt. Te vreau tot… tot sau deloc.

Fața lui Gray se schimonosi de durere.

— Ce vezi când te uiți la mine? Ce vezi când te uiți la bărbatul care ți-a ucis fratele?

Claire tăcu.

— Răspunde-mi!

— Când mă uit la tine nu-l mai văd pe cel care mi-a ucis fratele. Odată − odată îl vedeam. Cândva nu puteam vedea nimic altceva. Acum însă nu-l mai văd. Am trecut peste durerea pricinuită de moartea lui Oliver. Acum este rândul tău să faci același lucru. Treci peste durerea morții lui Lily și a lui William, altfel te vor bântui toată viața.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Claire, spuse el cu vocea spartă. Spune-mi ce vezi când te uiți la mine?

— Îl văd pe bărbatul cu care m-am căsătorit. Pe tatăl fiicei mele. *Pe bărbatul pe care îl iubesc. Offf, nu vezi că ai un copil acum! O ai pe Lexie! Mă ai pe mine.*

Vorbele i se opriră în gât.

— Vreau să-mi petrec toate nopțile cu tine, Gray. Vreau să petrecem în fiecare zi cum am petrecut astăzi.

Gray nu spuse nimic.

— Cum poți fi așa? strigă ea. Nu mă iubești. Nu o iubești nici măcar pe Lexie.

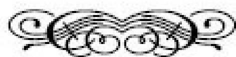
— Nu e adevărat. Sigur că o iubesc.

— Vreau să plec acasă, se smiorcăi ea.

— Ești acasă. Asta e casa ta. Casa mea. Casa fiicei noastre.

— E o închisoare − iar tu ești captiv aici, cu Lily și William! Adevărul îi străpunse inima ca un cuțit. Vreau să mă duc acasă, repetă ea. Acasă la Wildewood. Nu pot trăi așa. Nu vreau să trăiesc așa! Lasă-mă să plec, Gray, lasă-mă să plec!

Capitolul 29

Claire o porni a doua zi de dimineață spre Wildewood, dar după ce Gray plecase deja cu noaptea în cap spre Londra. Se hotărâse ca, de îndată ce se va simți în stare, să închidă odată pentru totdeauna proprietatea. I se distruseseră prea multe vise acolo. Avea prea multe amintiri dureroase acolo.

Ajunse în Londra și se încuie în birou.

Nici nu se atinse de tăvile cu mâncare pe care i le lăsă majordomul pe hol.

Nu ieși din cameră decât ca să-l anunțe pe Dawes să-i mai aducă o sticlă de brandy.

Dawes deschise ușa de la intrare. În prag se afla ducele de Braddock.

Clive nu mai așteptă să îl introducă în casă, ci se năpusti înăuntru și se duse direct în birou.

— Gray, ți-am văzut trăsura…

Gray tresări de undeva dintr-un colț întunecat. Dormise într-un fotoliu.

— Ce mama dracului…?

— Exact, rosti ducele. Mi-ai luat vorba din gură.

Se duse la fereastră și trase draperiile. Lumina invadă camera.

Gray se încruntă. Se lăsă înapoi în fotoliu și încercă să-și aranjeze părul. Cămașa îi atârna jumătate pe afară.

— Ce mama naibii faci aici? spuse el, aruncându-i o privire încețoșată. Cară-te, Clive!

— Nu, spuse ducele. Făcu un pas spre el și se opri dezgustat. Dumnezeule! Așa duhnesc și eu când sunt beat? pufni el scârbit.

— Mai rău chiar, mormăi Gray.

Clive se aplecă și ridică o cravată aruncată pe un scaun, haina de pe jos.

Gray se uită urât la el.

— Te rog din suflet, potolește-te, doar nu ești servitoarea mea! Dacă chiar vrei să faci ceva pentru mine, du-te și adu-mi o sticlă!

Clive îl privi îngândurat pe prietenul lui.

— De fapt, cred că beau și eu un pahar cu tine, zise el, apoi își luă un pahar de pe tavă și își turnă. Gray se ridică și se așeză la birou, iar Clive se așeză în fața lui. Gray, spuse el încet, ce mama naibii faci? Ce naiba se întâmplă?

Liniște. Încremeniră așa, fără să mai spună nici unul nimic.

— M-a părăsit, rupse Gray într-un final tăcerea.

— Claire?

— Sigur că Claire! S-a întors la Wildewood.

— Așa, și?

Gray se schimonosi.

— Eu mă supun dorinței ei. A vrut s-o las în pace, am lăsat-o în pace.

— Așa ți-a zis?

— Nu mai era nevoie.

— Neghiobule! îi aruncă Clive. Neghiob orb și prost ce ești!

Gray se încruntă.

— Având în vedere că suntem prieteni, te iert. Își ridică apoi paharul la gură, dar nu bău. Îl așeză înapoi pe birou. E dificil să fii îndrăgostit de ea, șopti el.

— Atunci, arată-i că ești îndrăgostit. Nu îi întoarce spatele!

— Nu i-am întors spatele. Așa crezi?

— Nu contează ce cred eu, spuse frustrat Clive. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, e nevasta ta. Ar trebui să fii cu ea acum!

— M-a acuzat că fug. Dar nu fug nicăieri! Eu doar… nu pot să stau acolo. E prea… pustiu.

— Iar acum ai de gând să îți plângi de milă și să te complaci, așa cum ai făcut de când a murit Lily.

— Ai grijă ce spui, Clive!

— Ei, hai, termină. Știi că-i adevărat ce spun.

Gray își mușcă buzele.

— Îi e mai bine fără mine.

— Da, îți dau dreptate. Îi e mai bine fără tine, încuviință ducele.

Gray îl străfulgeră cu privirea, dar nu spuse nimic.

Ducele lăsă paharul jos.

— Ascultă-mă, te rog. Sunt ultimul om care ar trebui să dea sfaturi în materie de dragoste…

— Da, îl repezi Gray. Ești ultimul om care ar trebui să dea sfaturi. Deci, abține-te!

— Neghiobule, de ce vrei să arunci pe apa sâmbetei tot ce ai?

— Clive, tu m-ai auzit ce-am vorbit până acum? Ea nu mă vrea.

— Și de ce nu lupți pentru ea? Pentru voi? Pentru familia ta? Ce faci, te predai așa?

Gray se întinse spre sticlă.

— Îți mai torn?

Ducele se posomorî.

— O s-o pierzi, Gray, spuse el cu tărie.

— Ce știi tu? N-ai nici un fel de experiență în ale căsătoriei. Habar n-ai ce-i aia dragoste!

— Ascultă-mă! Am văzut cum o privești, Gray. Știu că o iubești.

— Da, foarte frumos ce spui, numai că pentru ea nu contează asta.

— Dar i-ai spus că o iubești?

Gray își mută privirea în altă direcție.

Clive oftă.

— Bănuiam eu.

Ca un făcut, doar la câteva minute după plecarea lui Clive, în ușă ciocăni iar cineva.

Majordomul o pofti în casă pe Charlotte Sutherland.

— Bună ziua, Dawes, îl salută ea. Unde-i găsesc pe fiul și pe nora mea?

Dawes o privi încurcat.

— Domnul viconte se află în birou.

Charlotte simți mirosul stătut de tutun și alcool înainte să intre pe ușă.

— Gray! Doamne sfinte, ce faci aici? Unde sunt Claire și Alexa?

— Sunt la Wildewood, mamă.

— Gray!

— Ai venit să mă înveți iarăși de bine, mamă? Nu te mai deranja. Deja mi-a făcut capul mare

Clive.

— Clive!

Gray rânji.

— Da. Așa mă gândeam și eu.

— Gray, ce-i cu tine?

— După cum i-am spus și lui Clive, m-a părăsit nevasta.

Charlotte avu un șoc.

— Îi e mai bine fără mine, mamă. Merit să mă abandoneze.

— Prostii!

— Crede că nu o iubesc pe Lexie.

— Aiureli!

Gray zăcea întins pe un balansoar. Charlotte se așeză lângă el și îi strânse mâinile.

— Gray… voi doi nu v-ați căsătorit în condiții normale. Dar Claire te iubește. Eu mi-am dat seama. Trebuie să ai încredere în ea, fiul meu. Trebuie să ai încredere în tine.

Gray scutură din cap. Rămase cu privirea în gol până când ochii începură să-l usture.

— Nu știi despre ce e vorba, îngăimă el. Nu… nu am fost un soț prea bun. Nici măcar tată nu am fost.

— Dragul meu, toți greșim. Nu trebuie să lași trecutul să-ți distrugă prezentul. Nu lăsa trecutul să-ți distrugă sentimentele pentru Claire. Te va ajuta să te vindeci doar dacă o lași tu.

În mod cu totul întâmplător, în același moment, Penelope se afla în salonul de la Wildewood. Sosise de îndată ce primise scrisoarea de la Claire.

Penelope o luă de mână, profund înduioșată.

— Claire, îi șopti ea, Gray te iubește. Știu că te iubește! Iar tu nu ești o lașă. Dă-i o șansă. Dă-i căsniciei tale o șansă.

— Mi-e frică, șopti Claire. Vreau… vreau ceva și mi-e frică că el nu-mi poate oferi acest ceva.

Penelope încercă să o liniștească.

— Nu cred, Claire. Dă-i o șansă. Mai dă-i căsniciei tale o șansă.

— Du-te acasă la soția ta, spuse Clive.

— Du-te acasă la familia ta, spuse Charlotte.

În biroul din Londra, Gray căzu pe gânduri.

În salonul din Wildewood, Claire căzu pe gânduri.

Nu era încă gata să renunțe.

Nici Gray. Dar mai întâi − mai întâi mai avea ceva de făcut.

După plecarea lui Penelope, Claire porni imediat la Brightwood, unde află cu stupoare că Gray plecase la Londra. Lexie, draga de ea, dormea, așa că o puse în patul din camera ei. Și ei i-ar fi prins bine un pui de somn. Voia să doarmă, să coboare la cină, să se odihnească bine peste noapte, apoi să o ia pe Lexie și să plece la Londra.

Londra părea la o aruncătură de băț după drumul lung și istovitor pe care îl parcursese deja. Era mai hotărâtă ca niciodată. Ea și Gray erau meniți unul altuia. Mai voia să aibă copii − copiii lui Gray. Oricât de mulți ar fi vrut Dumnezeu. Își dorea copii cu care să-și împartă prezentul și visele și speranțele.

Nu-l auzi pe Gray când intră în casă. Doamna Henderson îi spuse lui Gray că stăpâna dormea. Se duse la etaj.

Trecu pe lângă camera fetiței și auzi un foșnet. Se uită în cameră; imediat, fiica lui începu să plângă.

Doica nu era nicăieri. Rămase pe loc, neștiind ce să facă.

În cele din urmă, se hotărî să intre și se apropie încet de pătuț.

Copilul urla ca din gură de șarpe acum.

Gray rămase pe loc paralizat, holbându-se la ea.

La naiba, unde era doica? Gray se simțea complet neajutorat.

— Șșș, micuța mea, șșș.

Bebelușul țipă și mai tare.

Nemaiputându-i îndura plânsul, se aplecă și-și petrecu mâinile pe lângă corpul ei minuscul.

Lexie se opri din plâns de îndată ce îi simți atingerea.

Timpul se opri în loc.

Încet-încet, de parcă ar fi durut − și chiar îl durea! − o ridică la pieptul lui.

Pătura îi acoperise parțial fețișoara. Poate de aceea plânsese. I-o dădu la o parte.

Încremeni.

Își aduse aminte de cum îl ținuse în brațe pe William − lipit de pieptul lui − și îl mângâiase pe spate în nopțile în care era agitat… cum îl ținuse în timp ce Lily dormea.

Pe această copilă era prima dată când o lua în brațe.

Fetița își ridică privirea inocentă spre el. Gray o privi cu atenție − cu foarte mare atenție.

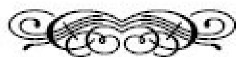
Părul ei era auriu, o nuanță mai deschisă decât părul lui Claire. Obrăjorii îi erau roz și bucălați.

Inima îi bătu cu putere. Se emoționă. O mângâie pe obraz. Îi strânse un picioruș la piept și o privi în ochii aceia la fel de puri precum cerul. *Ochii lui*…

Scoase un oftat plin de năduf.

— Lexie, o, Dumnezeule, *Lexie!*

Capitolul 30

Claire rămase în prag și își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un țipăt. Inima i se strânse; ochii îi erau înlăcrimați. Îi scăpă un suspin, clipă în care Gray își întoarse privirea.

Fără să-i spună nici un cuvânt îi întinse o mână.

Genunchii i se înmuiară; traversă camera spre el.

O cuprinse de gât și îi lipi fața de a lui.

— Te rog din suflet să mă ierți, Claire. Am făcut atâtea…

Vocea îi tremura. Tonul lui îi sfâșia sufletul. Îl opri ducându-i o mână la buze.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta, clătină ea din cap. A fost un drum lung, dar iată-ne ajunși aici. Nu mai contează decât ce va fi de acum încolo.

Privirile li se întâlniră.

— Te iubesc, Claire. Te iubesc din ce în ce mai mult cu fiecare suflare. Am nevoie de tine mai mult cu fiecare suflare.

Ea simți o bucurie fără margini. Își îngropă fața la pieptul lui.

— O, Gray, suspină ea, și eu te iubesc. Te iubesc atât de mult!

Degetul lui mare trasă încet conturul gâtului ei lung, apoi își aplecă ușor capul spre ea.

Liniștea fu tulburată de un scâncet, care le aminti că nu erau singuri. Lexie fremăta la pieptul lui, căutând cu disperare o sursă de lapte.

Gray izbucni într-un hohot răgușit.

— Sufletelul meu, n-am cu ce să te ajut. Cred că vrei mai bine la mama ta, zise el și i-o dădu cu grijă lui Claire.

După ce o hrăni, Claire o așeză înapoi în pătuț. Gray îi luă mâna și i-o sărută. Trase adânc aer în piept și îi căută cu disperare privirea.

— Mai trebuie să fac ceva, zise el încet.

Claire își ridică încet capul.

— Știu, șopti ea.

Mușchii gâtului îi înțepeniră. Îi citi gândul. Îi descifră sufletul.

Câteva minute mai târziu, îl urmări de la fereastra dormitorului cum se îndrepta încet spre dealul care ducea la biserică.

Se ducea să-și ia adio de la Lily și William.

Lui Claire i se umeziră ochii.

Gray nu stătu mult. Intră în dormitor cu capul plecat. Apoi îl ridică și se uită în ochii ei. Și nu-și mai dezlipi privirea de pe chipul ei.

Ea îi simți liniștea sufletească, o liniște care nu mai sălășluise în sufletul lui.

Fără un cuvânt, întinse mâna.

De data asta, când Claire își ridică fața spre el, zâmbetul ei era uluitor.

— Bine-ai venit acasă, dragostea mea, șopti ea.

În camera ei, Lexie abia începuse să se ridice singură în picioare.

— Nici nu-mi vine să cred cât de repede crește, se minună mama ei.
— În curând o să meargă singură spre noi, spuse și Gray.
— De-abia aștept! râse Claire.
Gray îi aruncă o privire cu subînțeles, apoi o prinse în brațe și-și frecă nasul de gâtul ei.
— Ce zici? Îi facem un frățior? Sau o surioară?
Claire încercă să rămână serioasă, dar nu reuși.
Gray plescăi din buze.
— Deja îți cunosc privirea asta, dragostea mea. Ce-mi ascunzi?
Claire îl mângâie drăgăstos pe piept, plăcându-i să-i simtă mușchii sub buricele degetelor.
— Deci, crezi că ar trebui să-i mai facem fetiței noastre un frățior sau o surioară?
— Cred. Și ce-ai zice dacă ți-aș spune că deja sunt însărcinată?
Gray plescăi din nou din buze.
— Hm, chicoti el, nu pot spune că sunt prea surprins...